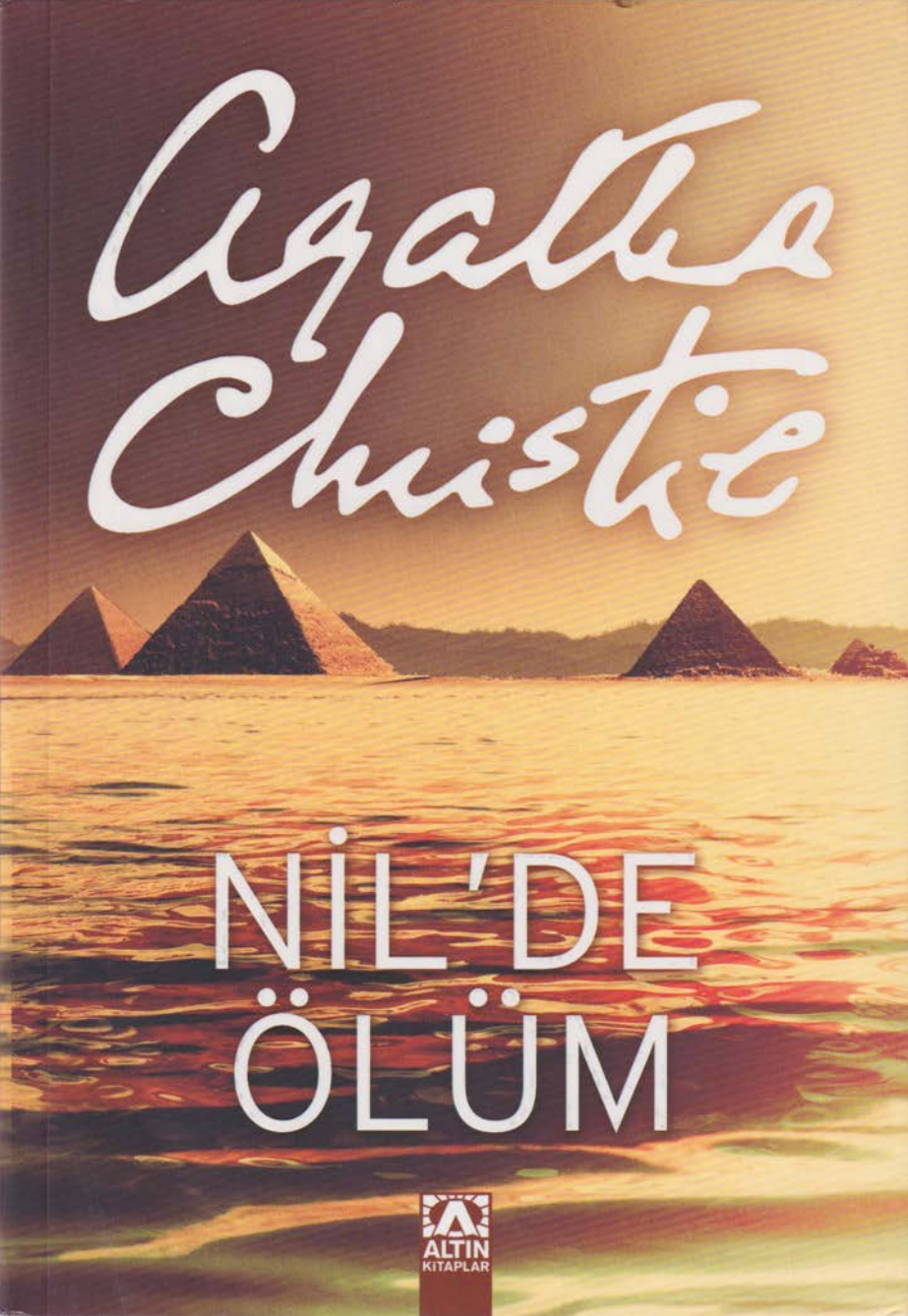

Agatha Christie
NİL'DE ÖLÜM
ALTIN KITAPLAR

Linnet Doyle genç, güzel ve zengin bir kadındır. Dünyada her şeye sahiptir... Hatta en yakın arkadaşının sevdiği adama bile. Linnet ve yeni kocası, Nil Nehri'nde çıktıkları bir tekne gezisinde ünlü dedektif Hercule Poirot ile tanışırlar. Huzur dolu keyifli bir gezi olmasına rağmen Poirot'nun isim veremediği, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğuna dair içinde bir sıkıntı vardır...

altinkitaplar.com.tr

ISBN: 978-975-405-961-8

9 789754 059618

www. agathachristie.com

KDV'den MUAFTIR

ALTIN
KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI

DEATH ON THE NILE

YAYIN HAKLARI

© AGATHA CHRISTIE
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK

OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI

12. BASIM/MAYIS 2020/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
MATBAASI

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 405 - 961 - 8

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Gülbahar Mah. Altan Erbulak Sok.
Maya Han Apt. No: 14 Kat: 3 Şişli / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 44011

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

Agatha Christie

NİL'DE ÖLÜM

Türkçesi
Çiğdem Öztekin

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

Cinayetler Kulübü
İskemlede Beş Ceset
Cinayet Alfabesi
Dersimiz Cinayet
Ve Perde İndi
Porsuk Ağacı Cinayeti
Sıfıra Doğru
Beş Küçük Domuz
Hercule Poirot İz Üzerinde
Doğu Ekspresi'nde Cinayet
Briç Masasında Cinayet
On Küçük Zenci
Ölüm Çığlığı
Cinayetler Oteli
Ölüm Diken Üstünde
Noel'de Cinayet
Zehiri Kim Verdi
Fare Kapanı
Filler de Hatırlar
Cesetler Merdiveni
Ölümün Tam Zamanı
Ölüm Oyunu
Işıklar Sönünce
Acı Kahve
Elmayı Yılan Isırdı
Beklenmeyen Misafir
Nil'de Ölüm
Üç Perdelik Cinayet
Roger Ackroyd Cinayeti
Ölüm Meleği
Üç Yanlış Üç Ceset
Kanatların Çağrısı
16.50 Treni
Şampanyadaki Zehir
Büyük Dörtler
Köşkteki Esrar
Bağdat'a Geldiler
Sonuncu Kurban
Üçüncü Kız
Mavi Trenin Esrarı
Frankfurt Yolcusu
Bilinmeyen Hedef
Ölüm Büyüsü
Cenazeden Sonra
Ölüm Saatleri
Kader Kapısı
Ölümle Randevu
Cinayet İlanı
Lort Edgware'i Kim Öldürdü
Uyuyan Ölüm
N veya M?
Miss Marple'ın Son Maceraları
Sittaford Malikânesi'nin Gizemi
Hercule'ün On İki Görevi
Hayatım (Agatha Christie'nin Otobiyografisi)
Bayan McGinty'nin Ölümü
Kahverengi Elbiseli Adam
Noel Kekinin Gizemi
Ölüm Adası
Sessiz Tanık
Suç Ortakları
Esrarengiz Sanık
Hallow Malikânesi Cinayeti
Arka Sokaktaki Cinayet
Neden Evans'a Sormadılar
Ölüm Dalgaları
Sensiz Bir İlkbahar
Ve Ayna Kırıldı
Gül ve Porsukağacı
Güvercinler Arasında Bir Kedi
Bitmemiş Portre
Şahidin Gözleri
Parker Pyne İz Üzerinde
Annem ve Ben
Son Evdeki Tehlike
Sonunda Ölüm Geldi
Mezopotamya'da Cinayet
Zarif Bir Cinayet Gecesi
Poirot'nun İlk Davaları
Poirot Araştırıyor

Dünyayı gezmekten benim gibi zevk alan
eski dostum Sybil Bennett'e...

YAZARIN ÖNSÖZÜ

Nil'de Ölüm'ü Mısır'da geçirdiğim bir kış mevsiminin ardından, İngiltere'ye döndüğümde yazdım. Şimdi onu okuyunca kendimi yeniden Assuan'dan Wadi Halfa'ya giden o gemide gibi hissediyorum. Güvertede çok sayıda yolcu vardı, ancak bu kitaptakiler benimle birlikte kafamda, zihnimde yolculuk ediyorlardı ve bana giderek daha gerçekmiş gibi geliyorlardı. Nil'deki o gemi ortamında hepsi teker teker canlanıyorlardı sanki. Bu kitap çok sayıda karakter ve özenle işlenmiş bir olaylar dizisine sahip. Bence olayın merkezindeki entrika bir hayli merak uyandırıcı, dramatik olasılıklar içeriyor ve özellikle üç karakter, Simon, Linnet ve Jacqueline bana tamamen gerçek, sanki yaşamış kadar canlı görünüyorlar.

Dostum Francis L. Sullivan bu kitabı öylesine çok sevdi ki sürekli, bir şekilde bunu sahneye adapte etmemi istedi ve ben de sonunda bunu yaptım.

Bence bu kitap yazdığım en iyi "yabancı ülke gezi" kitaplarından biri. Eğer polisiye romanlar bir tür "kaçış edebiyatıysa" (ki neden olmasın) okuyucu da bu kitabı okurken bir cinayetin gizemiyle birlikte koltuğunun rahatlığında güneşli gökyüzüne ve mavi denizlere kaçma olanağı bulmuş olacak.

Agatha Christie

1. BÖLÜM

I

"Linnet Ridgeway!"

Three Crown Hanı'nın sahibi Bay Burnaby arkadaşını dürterek, "Bu *o*," dedi."

İki adam iyice irileşmiş gözleri ve hafifçe açılmış ağızları ile dikkat kesildiler.

Büyük, kırmızı bir Rolls-Royce köydeki postanenin önünde durmuştu.

Otomobilden şapkasız, görünüşte (yalnızca *görünüşte*) sade giyimli bir genç kız fırladı. Saçları altın sarısı, yüz ifadesi otokrat, vücudu dikkat çekecek kadar güzeldi. Malton köyünde çok ender rastlanacak tipte bir kızdı bu.

Genç kız hızlı, kararlı adımlarla postaneye girdi.

Bay Burnaby yeniden, "Bu o," dedi ve kısık, huşu dolu bir sesle ekledi. "Milyonları varmış... Malikâneye de binlerce sterlin harcayacakmış. Yüzme havuzları, İtalyan bahçeleri, balo salonu filan. Evin neredeyse yarısı yıkılıp yeniden yapılacakmış..."

Burnaby'ın arkadaşı, "Köye para getirecek..." dedi. Zayıf, hırpani görünümlü biriydi. Ses tonunda haset ve kıskançlık seziliyordu.

Bay Burnaby başını sallayarak onayladı.

"Evet, Malton için olağanüstü bir şey bu. Çok büyük bir olay." Bay Burnaby bu durumdan mutluydu. "Bu durum bize de canlılık getirecek."

Diğer adam, "Sir George'un zamanından biraz farklı olacak," dedi.

Bay Burnaby hoşgörüyle, "Onun sorunu atlardı," dedi. "Şansı hiç yaver gitmedi, başı dertten kurtulmadı."

"Malikâne karşılığında kaç para almış?"

"Yaklaşık altmış bin olduğunu duydum."

Zayıf adam hafifçe ıslık çaldı.

Bay Burnaby bilgiç bir tavırla sözlerine devam etti.

"Söylediklerine göre malikânenin tamiri için de bir o kadar, yani altmış bin harcayacakmış."

Zayıf adam, "Günah paraya," dedi. "Bunca parayı *nereden bulmuş* ki?"

"Amerika'dan. Öyle duydum. Annesi o Amerikalı milyoner patronlardan birinin tek kızıymış. Aynen filmlerdeki gibi, değil mi?"

Genç kız postaneden çıkarak arabasına bindi.

Araba uzaklaşırken zayıf adam onu gözleriyle izledi ve mırıldandı.

"Bana bunda bir yanlışlık varmış gibi geliyor... onun bu görünümü. Hem para *hem* güzellik... bu kadarı çok fazla! Eğer bir genç kız böylesine zenginse, bu kadar güzel olmaya hakkı yok. Kız gerçekten çok güzel ve çekici... Her şeye sahip. Bu kadarı adil değil..."

II

Daily Blague gazetesinin sosyete sütunundan bir alıntı:

Chez Ma Tante'da akşam yemeği yiyenler arasında güzeller güzeli Linnet Ridgeway de vardı. Lady Joanna Southwood, Lort Windlesham ve Bay Toby Bryce ile birlikteydi. Herkesin bildiği gibi Bayan Ridgeway, Anna Hartz ile evlenen Melhuish Ridgeway'in tek kızı. Linnet Ridgeway'e büyükbabası Leopold Hartz'tan akıl almaz bir servet kaldı. Güzel Linnet şu sıralar sosyetenin en beğenilen ve heyecan yaratan kızı. Çok yakında nişanını duyuracağı söylentileri dolaşıyor. Gerçekten de Lort Windlesham'la çok mutlu görünüyorlardı!

III

Lady Joanna Southwood, "Tatlım, bence burası *olağanüstü* olacak," dedi.

Linnet Ridgeway'in Wode Malikânesi'ndeki yatak odasında oturuyorlardı.

Pencereden geniş bahçenin ötesinde göz alabildiğince uzanan kırlar ve ormanların mavi gölgeleri görünüyordu.

"Kusursuz, değil mi?" diye mırıldanan Linnet kollarını pencerenin pervazına dayadı. Yüzü coşkulu, canlı ve dinamikti. Joanna Southwood ise onun yanında bir şekilde silik kalıyordu, oysa yirmi yedi yaşlarında uzun boylu, zayıf, çekici bir kızdı. Zekâsı adeta uzun yüzüne yansımıştı. Kaşları özenle alınmıştı.

"Bu kısa sürede bunca şeyi başarmak! Bir sürü mimar filan mı getirttin yoksa?"

"Üç kişi."

"Mimarlar nasıl insanlar? Şimdiye kadar hiçbir mimarla tanıştığımı sanmıyorum."

"İyi düzgün insanlar. Ama bazen hiç de pratik olmayabiliyorlar."

"Tatlım, eminim sen *bunu* da çabucak halledersin! Sen tanıdığım *en* pratik insansın!"

Joanna tuvalet masasının üstündeki bir dizi inciyi aldı. "Bunlar gerçek inci, değil mi Linnet?"

"Elbette..."

"Senin için bunun 'doğal' olduğunun farkındayım, tatlım ama birçok kimse için böyle değil. Onlar kültive hatta marketlerde satılan türde sahte inciler alıyorlar. Tatlım, bu inciler inanılır gibi değil, *servet değerinde* olmalılar."

"Sence de biraz sade, değil mi?"

"Hayır, kesinlikle değil, muhteşem bir güzellik bu. Fiyatı ne?"

"Yaklaşık elli bin."

"Doğrusu çok büyük para! İncinin çalınmasından korkmuyor musun?"

"Hayır! Sürekli takıyorum ayrıca zaten sigortalı da."

"Bunu akşam yemeğine kadar takmama izin verir miydin, tatlım? Benim için çok büyük bir heyecan olacak."

Linnet güldü.

"Tabii, eğer istiyorsan..."

"Linnet biliyor musun, seni gerçekten çok kıskanıyorum. *Her şeye* sahipsin. Daha yirmi yaşındasın ama özgürsün, kendi başına buyruksun. Fazlasıyla paran var. Güzelsin, sağlıklısın. Hatta *akıllısın* da! Yirmi birine ne zaman basıyorsun?"

"Gelecek haziranda. Londra'da çok büyük bir doğum günü partisi vereceğim."

"Ondan sonra da Charles Windlesham'la mı evleneceksin? O korkunç dedikodu yazarları daha şimdiden bunun heyecanı içindeler. Charles da gerçekten sana tutkuyla bağlı."

Linnet omuzlarını silkti.

"Bilmem ki... Ben henüz evlenmek istemiyorum."

"Çok haklısın, tatlım! Evlilik sonrasında hiçbir şey eskisi gibi olmuyor, öyle değil mi?"

O sırada telefon tiz bir sesle çalmaya başladı. Linnet telefona gitti.

"Efendim?"

Telefonun diğer ucunda uşağın sesi duyuldu.

"Bayan de Bellefort sizinle görüşmek istiyor, efendim. Onunla konuşacak mısınız?"

"Bellefort mu? Ah, tabii, elbette, hemen bağlayın onu!"

Bir tıkırtı ve hemen ardından heyecanlı, yumuşak, kısık bir ses duyuldu.

"Alo? Bayan Ridgeway'le mi konuşuyorum? *Linnet!"*

"*Jackie, hayatım*! Senden haber almayalı sanki asırlar geçti."

"Biliyorum. Bu çok korkunç, öyle değil mi? Linnet seni görmeyi çok istiyorum."

"Hayatım, buraya gelemez misin? Yeni oyuncağımı sana göstermeyi istiyorum."

"Benim istediğim de bu."

"Öyleyse hemen bir trene ya da arabaya atla gel."

"Peki, geliyorum. Eski iki kişilik bir arabam var. On beş sterline aldım, bazen çok iyi gidiyor ama biraz sorunlu. Eğer çay zamanına kadar gelemezsem o zaman arabada sorun çıktığını anlarsın. Görüşmek üzere, tatlım."

Linnet telefon ahizesini yerine bıraktıktan sonra Joanna'nın yanına döndü.

"En eski arkadaşlarımdan biri, Jacqueline de Bellefort. Onunla Paris'teki manastır okulunda birlikte okuduk. Zavallı, çok şanssız. Babası bir Fransız kontu, annesi de Amerikalı, Güneyli. Babası başka kadınlarla annesini aldattı ve çekip gitti, annesi de ekonomik krizde Wall Street'te bütün servetini kaybetti. Jackie beş parasız kaldı. Şu son iki yılı nasıl geçirdiğini hiç bilmiyorum?"

Joanna koyu kan rengine boyanmış tırnaklarını arkadaşının tuvalet masasından aldığı tırnak parlatıcıyla cilalıyordu. Tırnaklarına bakmak için başını hafifçe yana eğdi.

"Hayatım, bu senin için *rahatsız edici bir durum* değil mi? Ben arkadaşlarımın başlarına böyle bir felaket geldiğinde *hemen* onlarla ilişkimi keserim. Bunu acımasızlık olarak nitelendirebilirsin ama böylece ilerde başıma açılabilecek bir sürü dertten de kurtulmuş oluyorum. Yoksa bir şekilde senden muhakkak borç istiyorlar ya da terzilik yapmaya kalkıyorlar ve sen de onlardan bir sürü iğrenç giysi almak zorunda kalıyorsun. Ya da abajur yapıyorlar, eşarp boyuyorlar filan..."

"Demek servetimi kaybedersem benimle dostluğunu keseceksin?"

"Evet, tatlım, keseceğim. Bu konuda dürüst olmadığımı söyleyemezsin. Ben başarılı insanlardan hoşlanırım ve onlarla dost olurum. Herkes için doğru olanın bu olduğunu çok yakında sen de göreceksin... ancak insanlar bu gerçeği kolay kolay kabul etmek ya da daha doğrusu itiraf etmek istemiyorlar. Sonuçta artık Mary, Emily, Pamela'ya ya da adı her neyse dayanamayacaklarını söylüyorlar. 'Çektiği dertler, acılar onu tuhaflaştırdı, karamsarlaştırdı, Zavallıcık,' diyorlar ve ilişkilerini kesiyorlar."

"Çok acımasızsın, Joanna!"

"Ben de herkes gibi çıkarıma bakarım."

"*Ben* çıkarıma bakmıyorum!"

"Bunun nedeni çok açık. Üç ayda bir yakışıklı, orta yaşlı Amerikalı vasilerin seni paraya boğdukları sürece çıkarcı olmana hiç gerek yok."

Linnet, "Ayrıca Jacqueline konusunda da yanılıyorsun," dedi. "O kesinlikle asalak değildir. Jackie'ye yardım etmeyi istedim ama kabul etmedi. O akıl almayacak kadar gururludur."

"Peki, seni görmek için neden bu kadar acele ediyor? Onun bir şey isteyeceğine bahse girerim! Bekle gör."

Linnet dostuna hak verdi.

"Evet, heyecanlı gibiydi. Jackie zaten biraz fazla heyecanlıdır. Duygularını kontrolde zorlanır. Bir defasında birine çakıyı saplamıştı."

"Ah tatlım, ne heyecanlı!"

"Bir çocuk, bir köpeğe eziyet ediyordu. Jackie ona engel olmaya çalıştı ama çocuk onu dinlemedi. Jackie çocuğu çekerek, sarstı. Çocuk Jackie'den daha güçlüydü. Sonunda Jackie çantasından bir çakı çıkararak bunu çocuğa saplayıverdi. Ondan sonra da kıyamet koptu tabii."

"Tahmin edebiliyorum. Çok rahatsız edici bir durum."

O sırada Linnet'in oda hizmetçisi içeri girdi. Kız usulca özür dileyerek dolaptan bir elbise aldı ve tekrar dışarı çıktı.

Joanna, "Marie'nin nesi var?" diye sordu. "Ağlamış gibiydi."

"Zavallıcık! Sana onun işi Mısır'da olan bir adamla evlenmek istediğini anlatmıştım. Adam hakkında pek fazla bilgisi yoktu. Dolayısıyla bunun doğru bir seçim olup olmadığını inceleme gereği duydum ve sonuçta adamın karısı ve de üç çocuğu olduğu ortaya çıktı."

"Linnet ne çok düşman ediniyorsundur, kim bilir!"

"Düşman mı?" Linnet şaşırmıştı.

Joanna başını sallayarak bir sigara aldı.

"Evet, düşman, tatlım. Sen insanı rahatsız edecek kadar beceriklisin. Doğruyu yapmakta da, bulup çıkarmakta da çok iyisin."

Linnet güldü.

"Benim şu dünyada tek bir düşmanım bile yok."

IV

Lort Windlesham sedir ağacının altında oturuyordu. Gözleri Wode Malikânesi'nin ince, zarif hatlarına takılıp kalmıştı. Yapının eski antik güzelliğine zarar verecek hiçbir ekleme yapılmamıştı, eklenen yeni binalar ve kısımlar malikânenin arka kanadında gözden uzak noktalara gizlenmişlerdi. Sonbahar güneşinin aydınlattığı güzel, huzurlu, insana mutluluk veren bir görüntüydü bu. Ancak Charles Windlesham'ın gördüğü aslında Wode Malikânesi değildi. Gözlerinin önünde canlanan daha çok geniş, göz alıcı bahçeleri ve kasvetli geri planıyla Birinci Elizabeth Dönemi'nin görkemli yapılarını andıran bir malikâneydi... Kendi ailesinin malikânesi, Charltonbury. Ve bu malikânenin önünde biri duruyordu. Altın renkli saçları, canlı, kendinden emin yüz ifadesiyle, çok güzel bir genç kız... Charltonbury'nin hanımı olacak Linnet!

Charles Windlesham çok mutlu ve umutluydu. Linnet'in onu reddetmiş olması önemli değildi, bu kesin bir ret sayılmazdı. Daha çok biraz zaman istemeydi. Eh, Charles da bir süre daha bekleyebilirdi...

Her şey şaşılacak kadar uygun şekilde gelişmişti. Lort Windlesham'ın para için evlenmesi gerektiği kesinlikle doğruydu ama bunun için duygularını tamamen bir yana bırakmak zorunda da değildi. Linnet'i seviyordu. Onunla değil İngiltere'nin en zengin genç kızlarından biri beş parasız olsa da yine evlenirdi. Neyse ki o İngiltere'nin en zengin kızlarından biriydi...

Charles'ın kafasında gelecekle ilgili cazip planlar şekillenmeye başladı. Roxdale Avcılar Kulübü'nün başkanlığı, şatosunun batı bölümünün restorasyonu... Belki İskoçya'daki av köşkünü satmasına da gerek kalmayacaktı.

Charles Windlesham güneşte oturmuş, düş görüyordu.

V

İki kişilik eski bir araba çakılları hışırdatarak kapının önünde durduğunda saat dörttü. Arabadan genç bir kız indi, ufak tefek, ince, gür siyah saçlı bir kız. Basamaklardan hızla yukarı koşarak zili çaldı.

Birkaç dakika sonra büyük ve görkemli salona alındı. Geleneksel giysileri içinde bir uşak, pozisyonuyla uyumlu ciddi tavrı ve kasvetli ses tonuyla, "Bayan de Bellefort geldiler," dedi.

"Linnet!"

"Jackie!"

Windlesham biraz yana çekilerek, ilgiyle ufak tefek ateşli genç kızın kollarını açarak Linnet'e doğru atılmasını seyretti.

"Lort Windlesham... En iyi arkadaşım Bayan de Bellefort."

Charles Windlesham, güzel bir kız, diye düşündü. Daha doğrusu güzel değil de çekici... Siyah kıvırcık saçları ve koskocaman gözleriyle hoş.

Genç adam nezaket gereği bir şeyler mırıldandıktan sonra incelik göstererek iki arkadaşı yalnız bırakmayı yeğledi.

Jacqueline, Linnet'in çok iyi anımsadığı karakteristik tavrıyla "Windlesham?" dedi. "Windlesham? *O* gazetelerin sık sık evleneceğini yazdıkları genç adam değil mi? Gerçekten onunla evlenecek misin, Linnet? Gerçekten evlenecek misin?"

Linnet mırıldandı. "Belki..."

"Tatlım, çok sevindim. İyi bir insana benziyor."

"Ah, hemen kesin kararını verme. Ben bile daha vermiş değilim."

"Elbette! Kraliçeler kendilerine eş seçecekleri zaman daima enine boyuna düşünüp taşınırlar."

"Jackie, saçmalama."

"Sen bir *kraliçesin*, Linnet! Her zaman öyleydin. *Majesté, la reine Linette. Linette a blonde*!(*) Ben... ben de... hep kraliçenin yakınıydım. Onun güvendiği nedimesi."

"Jackie tatlım, neler saçmalıyorsun? Bunca zamandır nerelerdeydin? Ortadan kayboldun. Üstelik bana yazmadın bile."

"Mektup yazmaktan nefret ederim. Nerede miydim? Ah, çalışıyordum. Korkunç kadınların yanında, korkunç işlerde!"

"Tatlım! Keşke sen..."

"Kraliçenin lütuflarını kabul mü etseydim? Açıkçası, şekerim, bugün buraya gelme nedenim bu. Hayır, hayır, sakın yanlış anlama, amacım kesinlikle borç para istemek değil. Henüz o durumda değilim. Ama senden çok önemli bir konuda bir ricada bulunmaya geldim."

"Anlat?"

"Eğer Windlesham'la evleneceksen, belki o zaman benim durumumu da anlarsın."

Linnet bir an şaşırdı, sonra birden gözleri parladı.

"Jackie, yani sen..."

"Evet, tatlım, nişanlandım!"

"Demek konu bu! Bana fazlasıyla canlı, hayat dolu görünmüştün. Gerçi her zaman öylesindir ama bu kez alışılmışın dışında farklı bir şeyler var sende."

"Ben de kendimi öyle hissediyorum!"

"Bana ondan bahset."

"Adı Simon Doyle. Boylu poslu, basit, sıradan, çocuksu ve tek kelimeyle tapılası biri! Ancak yoksul, hiç parası yok. Aslında 'soylu', bir kontun ailesinden ama aile servetini yitirmiş bir kontun. Ailenin en küçük oğullarından, Devonshire'lı. Kırsalda yaşamayı, taşra yaşamına ilişkin her şeyi seviyor. Son beş yıldan beri Londra'da hava-

(*) Majesteleri Kraliçe Linnet. Sarışın Linnet!

sız bir büroda çalışıyor. Birden şirket eleman azaltma kararı aldı ve bu yüzden de Simon'un işine de son verdiler. Linnet onunla evlenemezsem ölürüm! Ölürüm! Ölürüm! *Ölürüm!"*

"Saçmalarna, Jackie."

"Emin ol, ölürüm! Onun için çıldırıyorum. O da benim için deli oluyor. Birbirimizden ayrı yaşamamız olanaksız."

"Hayatım, kendini çok fazla kaptırmışsın sen bu aşka!"

"Biliyorum. Ne korkunç, değil mi? Aşk insanı bir anda esir alıyor ve sen hiçbir şey yapamıyorsun."

Jacqueline bir an durdu. Siyah gözleri irileşti, bakışları hüzünlüydü. Hafifçe ürperdi.

"Bu bazen, insanı korkutuyor. Simon'la birbirimiz için yaratılmışız. Başka hiç kimseyi sevemem ben. Bize yardım *etmelisin*, Linnet. Senin burayı satın aldığını duydum ve o anda aklıma bir şey geldi. Bak, bu koskoca malikâneyi çekip çevirecek bir kâhyan olması gerekir, belki de iki. Senden bu işi Simon'a vermeni istiyorum."

Linnet şaşırmıştı.

"Ah..."

Jacqueline telaşla konuşmayı sürdürdü.

"Çok şey biliyor o, çok yetenekli ve bilgili. Malikânelerden de anlıyor, çünkü böyle bir yerde büyümüş. Ayrıca iş idaresi eğitimi de almış. Ah, Linnet ona iş vereceksin, değil mi, benim hatırım için? Eğer işini iyi yapamazsa kovarsın. Ben ona güveniyorum, başaracağından eminim. Bahçedeki küçük evde yaşayabiliriz, ben de sana destek olurum, ayrıca bahçeye de bakar, orayı da cennete çevirebilirim."

Ayağa kalktı.

"Haydi, ona iş vereceğini söyle. Güzel Linnet! Uzun boylu, altın saçlı Linnet! Benim çok sevgili, çok özel arkadaşım Linnet! Vereceğini söyle."

"Jackie..."

"Verecek misin?"

Linnet kahkahalarla gülmeye başladı.

"Deli kız! Sen gerçekten çılgınsın, Jackie! Nişanlını getir, bir bakayım. Sonrasında bunu da konuşuruz."

Jackie onun boynuna atılarak, hararetle öptü.

"*Sevgili Linnet*! Sen gerçek bir dostsun! Öyle olduğunu hep biliyordum. Sen beni hiçbir zaman asla yarı yolda bırakmazsın. Sen dünyanın en güzel şeyisin! Hoşça kal."

"Ama... Jackie... burada *kalmayacak mısın?*"

"Ben mi? Hayır. Londra'ya döneceğim. Yarın Simon'u buraya getireceğim, bu konuyu halletmeliyiz. Simon'a bayılacaksın. O gerçekten çok *hoş* bir insan."

"Hiç olmazsa biraz daha kalsaydın, çay içerdik."

"Hayır, kalamam Linnet. Çok heyecanlandım. Hemen geri dönüp Simon'a bu müjdeyi vermeliyim. Delinin biri olduğumu biliyorum, tatlım, ama ben buyum işte. Umarım evlilik aklımı başıma getirir. Evliliğin insanları olgunlaştırdığına çok tanık oldum."

Kapının eşiğinde bir an durdu, arkasını döndü ve birden koşarak ani bir hamleyle arkadaşının boynuna sarıldı.

"Sevgili Linnet! Yeryüzünde senin gibisi yoktur."

VI

Son dönemin moda lokantalarından Chez Ma Tante'nin sahibi Mösyö Gaston Blondin müşterilerine iltifat etmekten hoşlanan bir tip değildi. Zenginler, güzeller, ünlüler ve soylular, Mösyö Gaston Blondin'in kendilerine farklı davranmasını ve özel ilgi göstermesini boş yere beklerlerdi. Ancak çok ender durumlarda Mösyö Blondin

büyük bir lütufkârlıkla bir konuğuna selam verir, ona özel masasına kadar eşlik eder, onunla uygun ve yakışık alır şekilde sohbet ederdi.

O akşam Mösyö Blondin bu çok özel uygulamayı tam üç kez yinelemek zorunda kalmıştı. Bir defasında bir düşese, bir defasında yarış atlarıyla ünlü bir asilzadeye ve diğer defasında da gür siyah bıyıklarıyla dikkat çeken, komik görünümlü bir adama. Aslında dışarıdan bakan biri bu adamın Chez Ma Tante'de bulunup bulunmamasının hiçbir önemi olmayacağını düşünürdü.

Mösyö Blondin bu komik görünümlü adamı adeta iltifat yağmuruna tutuyordu. Gelenlere son yarım saattir boş masa olmadığı ve beklemeleri gerektiği söylenmesine rağmen birdenbire ortaya çıkan bu adama salonun en iyi yerlerinden birinde yer verilmişti.

Bay Blondin müşterisini *iltifatlara* boğarak ona masasına kadar eşlik etti.

"*Sizin* için boş bir masa *her zaman* bulunur, Mösyö Poirot. Bizi daha sık onurlandırmanızı dilerdim!"

Hercule Poirot gülümsedi. Birden oraya son gelişinde yaşanan olayda bir ceset, bir garson, Bay Blondin ve çok hoş bir kadının rol aldığını anımsamıştı.

"Çok naziksiniz, Mösyö Blondin."

"Yalnız mısınız, Mösyö Poirot?"

"Evet."

Mösyö Blondin özel dedektifi en beğenilen masalardan birine oturttu.

"Şimdi Jules sizin için küçük bir yemek hazırlatacak. Şiir gibi bir menü! Kadınlar iyi hoş da insanın dikkatini yemeğine vermesini engellemek gibi bir dezavantajları var. Yemeğinizden keyif alacağınızı umuyorum, Mösyö Poirot. Bundan emin olabilirsiniz. Şaraba gelince..."

Başgarson Jules'ün de teknik desteğiyle içki sorunu da çözümlendi.

Mösyö Blondin masadan uzaklaşmadan önce bir an duraklayarak fısıldadı. "Sanırım ciddi bir olayın peşindesiniz?"

Poirot başını salladı.

"Şu sıralar ne yazık ki boşum, tatildeyim. Zamanında yeterince tasarruf yaptım, şimdi artık aylaklığın tadını çıkarmak niyetindeyim."

"Size imreniyorum."

"Hayır, hayır, bence bu hiç akıllıca değil. Her ne kadar kulağa hoş gelse de emin olun gerçek çok farklı." Poirot iç çekti. "İnsanların düşünmenin stresinden kaçıp kurtulmak için kendine iş yaratmak zorunda olduğunu söyleyen ne kadar da doğru söylemiş."

Bay Blondin ellerini ovuşturdu.

"Yine de yapılabilecek şeyler var. Örneğin yolculuk."

"Evet yolculuk. Aslında ben de bunun hiç fena olmayacağını düşünüyorum. Bu kış Mısır'a gitmeyi düşünüyorum. Oranın ikliminin olağanüstü olduğunu söylüyorlar. Böylece sisten, gri gökyüzünden, bitip tükenmeden yağan yağmurun tekdüzeliğinden de kurtulmuş olacağım."

Mösyö Blondin iç çekerek, "Ah, Mısır," diye mırıldandı.

"Ayrıca sanırım artık oraya kanal hariç trenle de gitmek, böylece o uzun deniz yolculuğundan kurtulmak da olasıymış."

"Ah deniz... deniz yolculuğundan hoşlanmıyor musunuz?"

Hercule Poirot başını sallayarak hafifçe ürperdi.

"Ben de," dedi Bay Blondin anlayışla. "Deniz tutması korkunç bir şey. İnsanın midesi altüst oluyor."

"Ama yalnızca bazı kişilerin. Denizden, dalgalardan hiç etkilenmeyen bir sürü kişi de var. Hatta bundan *zevk alanlar* bile!"

"Yüce Tanrı'nın adaletsizliği, ne denebilir ki?" diyen Mösyö Blondin hüzünle gülümseyip kafasında bu düşüncelerle uzaklaştı.

Onun hemen ardından çevik, becerikli garsonlar masayı donattılar: Kızarmış ekmek, tereyağı, buz kovası, kadehler ve kaliteli bir yemek için gerekli her şey...

Bir zenci orkestrası çalmaya başladı. Yaptıkları coşkulu müzik alışılmamış ve kulak tırmalayıcıydı. Londra dans ediyordu.

Hercule Poirot dans edenleri inceledi ve kafasında onlarla ilgili düşünceler oluşturmaya çalıştı.

Dans edenlerden çoğunun yüzünde sıkıntılı ve yorgun bir ifade vardı. Şişman adamlardan bazıları bayağı eğleniyorlardı... Ne var ki dans ettikleri kadınların yüzlerindeki ifadeden bu duruma ancak sabırla katlandıkları anlaşılıyordu. Pembeli şişman kadın çok neşeli görünüyordu... Şişmanların yaşamdan zevk almak gibi bir yetenekleri olduğunda hiç kuşku yoktu... Konturları çok daha düzgün olanlarda olmayan bir yetenek...

Bir grup gence gelince... Bunlardan kimisi boş boş, kimisi sıkıntılı, bazıları da mutsuz bakıyorlardı. Gençlik dönemi için "Mutluluk çağı" demek ne kadar saçmaydı. Gençlik; kırılganlığın, korunmasızlığın en üst düzeyde olduğu dönemdi.

Derken Poirot'nun bakışları genç bir çifte takılıp kaldı. İster istemez bakışları yumuşadı. Birbirlerine gerçekten yakışan bir çiftti bu. Uzun boylu, geniş omuzlu bir genç adam ve ince, narin bir genç kız. Mutluluk içinde, kusursuz bir uyumla dans eden iki vücut! Orada, o anda, birlikte olmaktan mutlu oldukları ilk bakışta anlaşılan bir çift.

Müzik birden kesildi sonra alkışların ardından yeniden başladı. İkinci bir tekrarın ardından genç çift Poirot'nun çok yakınındaki masalarına döndü. Genç kız gülüyordu, yanakları kızarmıştı. O yerine otururken, Poirot da dikkatle kızı inceleme fırsatı buldu.

Kızın gözlerinde mutluluktan öte bir şey vardı. Hercule Poirot düşünceli düşünceli başını salladı.

"Bu küçük kız çok fazla âşık. Bu tehlikeli bir durum. Çok tehlikeli."

Sonra kulağına bir kelime çalındı.

"Mısır..."

Genç çiftin konuşmalarını açık ve net bir biçimde duyabiliyordu. Genç kızın sesi taze, dinç ve biraz küstahçaydı. R'leri söylemekte zorlanıyordu. Genç adamın ise hoş, düzgün, İngiliz soylularını andıran bir konuşma stili vardı.

"Ben dereyi görmeden paçalarımı sıvamam, Simon. Linnet'in bizi düş kırıklığına uğratmayacağından eminim."

"Ama ben *onu* düş kırıklığına uğratabilirim."

"Saçmalama! Bu iş tam sana göre."

"Aslında ben de öyle düşünüyorum... Yeteneklerimden kuşkum yok. İyi olmak, başarmak zorundayım, senin için!"

Kız mutlulukla güldü.

"Üç ay bekleriz. Senin kovulup kovulmayacağını anlamak için. Ondan sonra da..."

"Ondan sonra ömrümüzün sonuna kadar aynı yastığa baş koyarız, böyle diyebiliriz, değil mi? Hayatlarımızı birleştiririz?"

"Sonra da, dediğim gibi, balayı için Mısır'a gideriz. Masrafa aldırma! Ben yaşamım boyunca hep Mısır'a gitmeyi istedim. Nil, piramitler, kumlar..."

Genç adamın sesi hafifçe boğuklaştı.

"Onları beraber göreceğiz, Jackie... Beraber... Bu muhteşem, öyle değil mi?"

"Acaba? Bu seni de benim kadar mutlu edecek mi? Sen de bana benim sana olduğum kadar âşık mısın?"

Kızın sesi sertleşmiş, gözleri büyümüştü, sanki korkuyordu.

Genç adam hemen yanıt verdi.

"Saçmalama, Jackie."

Ama kız yineledi.

"Acaba..." Sonra da omzunu silkti. "Haydi gel, dans edelim."

Hercule Poirot mırıldandı.

"*Une qui aime et un qui se laisse aimer.*(*) Evet, ben de merak ediyorum. Acaba?"

VII

Joanna Southwood, "Ya adam magandanın tekiyse?" diye sordu.

Linnet başını salladı.

"Ah olamaz. Ben Jacqueline'nin zevkine güvenirim."

Joanna mırıldandı.

"İnsanlar âşık oldukları zaman doğru düşünemeyebilirler."

Linnet yeniden sabırsızlıkla başını salladı. Sonra da konuyu değiştirdi.

"Gidip Bay Pierce'le planları incelemem gerekiyor."

"Planları mı?"

"Evet, eski, sağlıksız kulübelerle ilgili planları. İçindekileri başka yere taşıyıp kulübeleri yıktıracağım."

"Sağlık kurallarına çok düşkünsün, tatlım. Üstelik yardımseversin de, toplumun yararını düşünüyorsun."

"Onların oradan taşınmaları gerekiyor. Çünkü o kulübeler yeni yüzme havuzumun hemen yakınında."

"Peki, o kulübelerde oturanlar evlerinden çıkacakları için mutlular mı?"

(*) Seven ve sevilmeyi kabullenen biri. Kim seviyor, kim seviliyor.

"Çoğu çok seviniyor. Tabii bir ikisi bu konuda aptalca davranıyorlar, aslında can sıkıyorlar. Yaşam koşullarının ne kadar düzeleceğini anlayamıyorlar."

"Sanırım sen de bu konuda ısrarcısın, ağırlığını koyuyorsun."

"Joanna, tatlım, bu onların iyiliği için."

"Evet, tatlım. Bundan eminim. Zoraki yarar."

Linnet kaşlarını çattı. Joanna güldü.

"Haydi, haydi, sen aslında zorbanın tekisin. Bunu kabul etmelisin. İstersen senin için 'yardımsever bir zorba' da diyebiliriz."

"Ben hiç de zorba değilim."

"Ama dediğin dedik, kendi bildiğini okumaktan hoşlanırsın."

"Pek öyle değil."

"Linnet Ridgeway yüzüme bak ve bana kendi istediğin gibi davranamadığın *tek bir olay* söyle."

"Birçok kez oldu bu."

"Ah, evet, 'Birçok kez,' diyorsun ama hepsi o kadar işte, kesin bir şey söyleyemiyorsun. Ne kadar uğraşırsan uğraş aklına bir tek örnek bile gelmiyor. Linnet Ridgeway altın arabasında zaferle ilerliyor!"

Linnet haşin bir ifadeyle, "Benim bencil olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hayır, yalnızca karşı konulmaz birisin, çok güçlü! Parayla satın alamadığını, gülümseyişinle elde ediyorsun. Sonuç: Linnet Ridgeway... Her Şeyi Olan Kız."

"Joanna saçmalama."

"Yani, istediğin her şeye sahip değil misin?"

"Sanırım öyle... Biliyor musun... Bu bazen çok bezdirici olabiliyor."

"Tabii ki öyle tatlım. Zamanla sıkılacak, hiçbir şeyden de zevk alamayacaksın. Bu ara altın arabanın tadını çıkarmaya bak. Aslına

bakarsan ben "geçit vermeyen" bir sokaktan aşağıya inmek istediğin zaman ne olacağını çok merak ediyorum."

"Saçmalama, Joanna," diyen Linnet o sırada yanlarına gelen Lort Windlesham'a döndü. "Joanna bana çok kötü şeyler söylüyor."

"Çekememezlik, tamamen çekememezlik," diye mırıldandı Joanna dalgın dalgın yerinden kalkarken.

Ardından bir şey söylemeden onların yanından ayrıldı. Lort Windlesham'in gözlerindeki pırıltıyı fark etmişti.

Genç adam bir süre konuşmadı. Sonra doğrudan konuya girdi.

"Karar verdin mi, Linnet?"

Linnet ağır ağır, "Bu belki mantıksız ama..." dedi. "Emin olmadığıma göre, sanırım 'hayır,' demem daha doğru olacak."

Charles Windlesham onun sözünü kesti.

"Böyle söyleme. Sana zaman vereceğim, istediğin kadar. Bence birlikte gerçekten çok mutlu olacağız."

Linnet özür dilercesine çocuksu bir tavırla, "Anlayacağın ben çok eğleniyorum ..." dedi. "Özellikle bütün bunlarla..." Elini boş ver dercesine salladı. "Wode Malikânesi'ni düşlerimdeki taşra evine dönüştürmeye çalıştım ve sanırım bunda başarılı oldum da."

"Çok güzel. Çok iyi bir planlama. Her şey kusursuz. Çok zekisin, Linnet."

Genç adam bir an konuşmaya ara verdi, sonra ekledi.

"Charltonbury şatosunu da seviyorsun değil mi? Tabii ki oranın modernleştirilmesi gerekiyor ama sen bu konularda ustasın. Bundan zevk alıyorsun."

"Ah, tabii, Charltonbury muhteşem bir yer."

Linnet anlık bir coşkuyla konuşmuştu ama birden içinde tuhaf bir huzursuzluk hissederek ürperdi. Yaşam sevincini gölgeleyen tuhaf bir sezgiydi bu. O an bu duyguyu umursamadı. Ama sonra, Windlesham'ın yanından ayrıldıktan sonra neden böyle hissettiğini anlamaya çalıştı.

Charltonbury... evet, tabii... Charltonbury'den bahsedilmesine sinirlenmişti. İyi de neden? Charltonbury çok ünlüydü. Windlesham'ın ataları ta Elizabeth Dönemi'nden beri orada yaşamışlardı. Charltonbury'nin hanımı olmak sosyetede eşsiz bir pozisyona sahip olmak anlamına geliyordu. Windlesham da İngiltere'nin en gözde bekârlarından biriydi.

"Tabii ki Wode'u ciddiye alması beklenemezdi ondan... Burası Charltonbury ile kıyaslanamazdı bile...

Ama Wode *onundu*! Orayı görmüş, beğenmiş, yeniden inşa etmiş, yeni bir kimlik kazandırmış, çok para yatırmıştı. Wode onundu, onun krallığıydı!

Charles'la evlendiği takdirde Wode Malikânesi'nin değeri kalmayacaktı, hesaba bile alınmayacaktı. Taşrada iki malikâneye gerek olmayacağı kesindi. Sonuçta elden çıkarılmasına karar verilen de Wode olacaktı.

Artık Linnet Ridgeway de olmayacaktı. Kontes Windlesham olacaktı, görkemli çeyiziyle Charltonbury'ye ve oranın efendisine teslim olacaktı. Kraliçenin maiyetine girecek, ona eşlik edecekti ama artık kraliçe olmayacaktı!

Linnet kendi kendine, "Saçmalıyorum," dedi.

Aslında Wode Malikânesi'nden vazgeçmenin düşüncesinden bile böylesine nefret etmesi çok ilginçti...

İyi de... İçini kemiren başka bir şey daha yok muydu?

Bir an sanki içinde Jackie'nin o tuhaf, boğuk sesini duydu.

"Onunla evlenemezsem ölürüm! Ölürüm! Ölürüm..."

Hiç değilse kendine karşı açık ve dürüst olmalıydı. Acaba o da Windlesham için böyle mi hissediyordu? Hayır, kesinlikle öyle hissetmiyordu. Belki de hiçbir zaman hiç kimseye karşı böyle duygular duymayacaktı. Bu... yani böyle hissetmek... muhteşem bir şey olmalıydı...

Açık pencereden içeriye bir arabanın homurtusu doldu. Linnet sabırsızca başını salladı. Bu Jackie ve genç sevgilisi olmalıydı. Dışarı çıkıp onları karşılamalıydı.

Jacqueline'le Simon Doyle arabadan inerlerken Linnet açık kapının önünde duruyordu.

"Linnet!" Jackie arkadaşına doğru koştu. "Bu Simon. Simon, işte bu da Linnet. Dünyanın en iyi kızı."

Linnet uzun boylu, geniş omuzlu genç adama baktı. Genç adamın koyu laciverte yakın koyu mavi gözleri, kıvırcık, gür kahverengi saçları, köşeli bir çene yapısı vardı. Gülümsemesi çekici, çocuksu ve saftı...

Linnet elini uzattı. Simon'un parmaklarını kavrayan eli güçlü ve sıcaktı... Genç adamın ona bakışı, o bakışlardaki samimi ve içten hayranlık Linnet'in çok hoşuna gitti.

Jackie, Simon'a Linnet'in harika olduğunu söylemişti. Simon'un da Linnet'in harika olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu.

Linnet'in damarlarında tatlı, sarhoş edici bir sıcaklık dolaştı.

"Tekrar birlikte olmak ne hoş, değil mi?" dedi. " Simon, haydi içeri gelin ve bana yeni kâhyama uygun şekilde "Hoş geldin" deme fırsatı verin."

Arkasını dönüp ilerlerken, mutluyum, çok... çok mutluyum, diye düşünüyordu. Jackie'nin sevgilisi hoşuma gitti... Ondan çok hoşlandım.

Birden içinde bir sızı duydu.

"Jackie çok şanslı..."

VIII

Tim Allerton hasır koltuğunda arkasına yaslanarak denize baktı. Uzun uzun esnedi. Sonra yan bakışlarla annesini süzdü.

Bayan Allerton elli yaşlarında, kır saçlı, güzel bir kadındı. Oğluna duyduğu büyük sevgiyi saklamak için ona bakarken ağzını daima ciddi bir tavırla büzerdi. Bu davranışıyla yabancıları bile kandıramadığı gibi Tim de zaten durumun farkındaydı.

Tim Allerton, "Majorca'dan gerçekten hoşlanıyor musun, anne?" diye sordu.

"Şey..." Kadın düşündü. "Ucuz."

"Ve de soğuk." Tim hafifçe ürperdi.

Uzun boylu, dar omuzlu, siyah saçlı, zayıf bir gençti. Gözleri hüzünlüydü. Biçimli dudaklarında hoş bir ifade vardı. Çene yapısından biraz da kararsız bir insan olduğu anlaşılıyordu. Elleri uzun ve zarifti.

Birkaç yıl önce vereme yakalanmak üzereyken kurtulmuştu. Zaten hiçbir zaman güçlü kuvvetli, sağlıklı bir fiziği olmamıştı. "Yazar" olduğunu söylüyordu ama arkadaş çevresinde pek öyle edebi değeri olan bir eser vermediği biliniyordu.

"Ne düşünüyorsun, Tim?"

Bayan Allerton meraklanmıştı. Koyu kahverengi, parlak gözleri kuşkuyla bakıyordu.

Tim Allerton gülümsedi.

"Mısır'ı düşünüyordum."

"Mısır'ı mı?" Bayan Allerton'un sesi kuşkuluydu.

"Orası gerçek anlamda sıcak, hayatım. Altın kumlar. Nil. Nil boyunca gitmek isterdim. Ya sen?"

"Ah, bu da benim *hoşuma giderdi*." Kadının sesi soğuk ve kuruydu. "Ama Mısır pahalı, yavrum. Kuruşlarını saymak zorunda olanlara göre bir yer değil."

Tim güldü. Ayağa kalkarak gerindi. Birden canlanmıştı, hırslı görünüyordu. Heyecan dolu bir sesle, "Masraflar bana ait," dedi.

"Evet, hayatım, biraz borsada oynadım. Çok sevindirici sonuçlar aldım. Bu sabah öğrendim bunu."

Bayan Allerton sert bir sesle, "Bu sabah mı?" diye sordu. "Ama bu sabah yalnızca bir tek mektup geldi. O da..."

Birden susup dudağını ısırdı.

Tim bir an kızsın mı, gülsün mü karar veremedi. Sonra neşesi ağır bastı.

"Ve o mektup da Joanna'dandı," dedi soğuk bir sesle. "Gerçekten, anne. Sen dedektiflerin kraliçesi olurdun. Ünlü Hercule Poirot'yu bile gölgede bırakırdın."

Bayan Allerton sinirlendi.

"Ben yalnızca zarfın üstündeki elyazısını gördüm..."

"Ve hemen bunun borsa komisyoncusunun yazısı olmadığını anladın. Haklısın. Aslında haberi ondan dün aldım. Zavallı Joanna'nın elyazısı da dikkati çekmeyecek gibi değil, sarhoş bir örümcek gibi zarfın üstüne yayılmış."

"Joanna ne diyor? Yeni, ilginç bir haber var mı?"

Bayan Allerton sakin ve kayıtsız bir havada konuşmaya çabalıyordu. Aslında oğlunun, ikinci dereceden kuzini Joanna Southwood'la olan arkadaşlığı onu sinirlendiriyordu. Bunun nedeni Tim'le kızın arasında "bir şey" olduğundan kuşkulanması değildi. Olmadığından emindi. Tim asla Joanna'ya karşı o türde duygular beslememiş, ona duygusal bir yakınlık duymamıştı. Tabii kız da Tim'e. Yakınlıklarının nedeni dedikodu ve çok sayıdaki ortak arkadaşlarıydı. Her ikisi de insanları ve onlarla konuşmayı seviyordu. Joanna hoşsohbet bir kızdı, eğlendirici ama bir o kadar da iğneleyici bir dili vardı.

Her ne kadar Bayan Allerton, Tim'in Joanna'ya âşık olmasından korkmuyor olsa da her nedense her ne zaman Joanna gelse ya da ondan mektup alsalar kaskatı kesiliyordu.

Bu tanımlanması çok zor bir duyguydu, belki de bilinçsizce bu içten dostluğa duyulan bir kıskançlıktı. Tim her zaman Joanna'nın çevresinde olmasını istiyordu. Aslında o ve annesi o kadar yakındılar ve iyi anlaşıyorlardı ki onun başka bir kadına ilgi duyduğunu ve dikkatini yönelttiğini görmek bile Bayan Allerton'un hafifçe irkilmesine neden oluyordu. Bayan Allerton genç nesilden iki kişinin arasına bariyer kurduğunun farkındaydı. İki gencin derin bir sohbete daldığını fark ettiği durumlarda genellikle bir şey söylemek bahanesiyle onlara yaklaşıyordu. Onu görmek bile gençlerin konuşmalarının bölünmesine yetiyordu. Kısacası Bayan Allerton, Joanna'dan hoşlanmıyordu. Onun içtenliksiz, ikiyüzlü, yapmacık ve sığ olduğunu düşünüyordu. Bu düşüncelerini açıkça söylememek için kendini zor tutuyordu.

Tim annesinin sorusuna yanıt olarak mektubu cebinden çıkardı ve yeniden bir göz attı. Bunun fazlasıyla uzun bir mektup olduğu annesinin gözünden kaçmamıştı.

"Pek fazla bir şey yok. Devenish'ler boşanıyorlarmış. İhtiyar Monty sarhoş araba kullanmaktan ceza almış. Lort Windlesham Kanada'ya gitmiş. Anlaşılan Linnet Ridgeway kendisiyle evlenmeyi reddettiği için çok sarsılmış. Linnet'in kâhyasıyla evleneceği kesinleşmiş gibi."

"Çok ilginç! Kâhya korkunç biri olmalı."

"Hayır, hayır, hiç değil. Devonshire'lı Doyle'lardan. Soylu ama parasız. Üstelik de daha önce Linnet'in yakın arkadaşlarından biriyle nişanlıymış. Çok ayıp!"

Bayan Allerton kızararak, "İşte bu hiç hoş değil," dedi.

Tim annesini sevgiyle süzdü.

"Biliyorum, hayatım. Başkalarının nişanlılarının veya kocalarının ayartılmasını hoş karşılamıyorsun."

Bayan Allerton, "Gençliğimizde prensiplerimiz vardı," dedi. "İyi bir şeydi bu. Günümüz gençleriyse istediklerini yapabileceklerini düşünüyorlar."

Tim gülümsedi.

"Yalnızca düşünmüyorlar. Yapıyorlar da. Örnek Linnet Ridgeway!"

"Neyse, bence bu çok çirkin!"

Tim ona göz kırptı.

"Keyfine bak, eski kafalım! Belki ben de seninle aynı fikirdeyimdir. En azından şimdiye kadar hiç başka birinin karısı ya da nişanlısıyla ilgilenmedim."

"Senin asla böyle bir şey yapmayacağından eminim," diyen Bayan Allerton, kendinden emin bir havada ekledi. "Ben seni iyi yetiştirdim."

"Desene bunda da övgüyü hak eden sensin, ben değilim."

Tim mektubu katlayıp cebine koyarken annesini muzipçe gülümseyerek süzdü.

O anda Bayan Allerton'un kafasında bir şimşek çaktı. Düşünüyordu.

"Gelen mektuplarını genellikle bana gösterir. Joanna'dan gelenlerdense yalnızca kısa birkaç satır okuyup kaldırıyor."

Ancak bu düşünceyi kafasından uzaklaştırarak her zamanki gibi nazik ve anlayışlı davranmayı yeğledi.

"Joanna hayatından memnun mu?" diye sordu.

"Öyleymiş. Mayfair'de bir mezeci dükkânı açmayı düşündüğünü yazmış."

Bayan Allerton belli belirsiz bir öfkeyle, "Joanna sürekli parasızlıktan yakınır," diye homurdandı. "Yine de hiçbir yerden eksik kalmaz. Giysilerine servet yatırıyor olmalı. Her zaman çok şık."

Tim, "Ah, evet," dedi. "Joanna herhalde elbiselerin parasını ödemiyor." Gülümsedi. "Hayır anne, o tutucu beyninden geçenleri kastediyor değilim. Bence o giysilerinin parasını gerçekten ödemiyor, borçlanıyor."

Bayan Allerton iç çekti.

"Bazı kişilerin bunu nasıl başardıklarını hiç anlayamıyorum."

Tim, "Bu çok özel bir yetenek," dedi. "Çok pahalı zevklerin varsa ve paranın değeri konusunda hiçbir fikrin yoksa o zaman sana istediğin kadar kredi verirler."

"Ama sonunda iflas edersin. Tıpkı zavallı Sir George Wode gibi."

"O ihtiyar at delisini de çok seversin. Herhalde bin sekiz yüz yetmiş dokuz yılında bir gece baloda sana dans ederken, 'Tatlı gül goncam,' dediği için."

Bayan Allerton hiddetle, "Ben bin sekiz yüz yetmiş dokuz yılında daha doğmamıştım," dedi. "Sir George çok kibar bir adamdır. Ondan 'at delisi diye' de söz etmeni istemiyorum."

"Onunla ilgili bazı tuhaf öyküler anlatıldığını duydum."

"Joanna'yla sen insanlar hakkında söylemediğinizi bırakmıyorsunuz, üstelik söylenen ne kadar tersse o kadar yayılır."

Tim kaşlarını kaldırdı. "Çok öfkelendin, hayatım. İhtiyar Wode'un senin için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum."

"Wode Malikânesi'ni satmak zorunda kalmanın onun için ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun. Wode onun her şeyiydi, oraya tapardı."

Tim hemen yanıt vermekten çekindi. Sonuçta o kimdi ki onu bu konuda yargılasın? Düşünceli düşünceli, "Haklı olabilirsin..." diye mırıldandı. "Linnet Sir George'u, malikânede yaptığı onarımı görmesi için çağırmış. Adam kızı çok kaba bir tavırla reddetmiş."

"Tabii reddeder! Linnet onu çağırmamalıydı."

"Ayrıca sanırım Sir George kıza düşman, onunla her karşılaştığında bıyık altından bir şeyler homurdanıyor. O harap aile malikânesi için kendisine akıl almaz bir fiyat ödemesini bağışlayamıyor olmalı."

"Sen de bunu anlayamıyorsun, öyle mi?" Bayan Allerton'un sesi sertti.

Tim sakin sakin, "Açıkçası anlayamıyorum," dedi. "Geçmişte yaşamanın anlamı ne? İnsanlar niçin geride kalmış şeylere sıkı sıkıya sarılıyorlar?"

"Onların yerine ne koyulabilir ki?"

Tim omzunu silkti.

"Belki heyecan. Yenilikler. Gün olmadan neler olabileceğini bilememenin hazzı. Miras yoluyla kalan işe yaramaz toprakların yerine kendi zekâ ve yeteneklerinle servet kazanmanın keyfi."

"Örneğin borsada başarılı olmak gibi mi?"

Genç adam bir kahkaha attı.

"Neden olmasın?"

"Ya borsada para *kaybetmeye* ne dersin?"

"Bu çok patavatsız bir söz, hayatım. Üstelik bu günümüz için de hiç uygun değil... Evet, Mısır'a gitmeye ne diyorsun?"

"Şey..."

Tim gülerek annesinin sözünü kesti.

"Karar verildi öyleyse. İkimiz de hep Mısır'ı görmeyi istedik."

"Ne zaman gideceğiz?"

"Ah, gelecek ay. Mısır'ın en iyi mevsimi ocak ayıymış. Birkaç hafta daha bu oteldeki şirin konuklara katlanacağız."

Bayan Allerton sitemle, "Tim..." dedi. Sonra da suçlu suçlu ekledi. "Korkarım Bayan Leech'e onunla polis karakoluna gideceğine söz verdim. O İspanyolca bilmiyor."

Tim yüzünü buruşturdu.

"Yine o yüzük meselesi mi? Kan rengi yakut yüzük! Kadın hâlâ onun çalındığında ısrar mı ediyor? Sen istiyorsun diye onunla kara-

kola giderim ama kadın yalnızca zavallı bir oda hizmetçisinin başını derde sokacak. Ben o gün Bayan Leech denize girerken yüzüğün parmağında olduğunu gördüm. Yüzük suda kayıp çıkmış ve kadın da bunun farkına varmamış olmalı."

"Bayan Leech yüzüğü çıkarıp tuvalet masasının üstüne bıraktığından emin olduğunu söylüyor."

"Bırakmamış işte. Kendi gözlerimle gördüm. O kadın aptal. Zaten güneş var diye suyun sıcak olduğunu iddia edip aralık ayında kendisini denize atan bir kadın aptal değildir de nedir? Ayrıca şişman kadınların denize girmelerine de izin verilmemeli. Mayoyla çok iğrenç duruyorlar."

Bayan Allerton mırıldandı. "Ben de denize girmekten vazgeçsem..."

Tim bir kahkaha attı.

"Sen mi? Sen birçok gence taş çıkartırsın."

Bayan Allerton içini çekti.

"Keşke burada dostluk edebileceğin birkaç genç olsaydı."

Tim Allerton kararlılıkla başını salladı.

"İyi ki yok. Seninle dış etkenler olmadan böyle baş başa olmak daha iyi."

"Yine de Joanna'nın burada olmasını isterdin, değil mi?"

"Hayır." Tim'in sesindeki kararlılık beklenmedik şekilde belirginleşmişti. "Bu konuda yanılıyorsun. Joanna beni eğlendiriyor, ama aslında onu çok sevmiyorum. Hatta uzun süre etrafımda olması beni sinirlendirebiliyor. Neyse ki burada değil. Joanna'yı bir daha görmesem, hiç üzülmem."

Sonra yavaşça ekledi. "Dünyada tek bir kadına karşı gerçek saygı ve hayranlık duyuyorum. Bunun kim olduğunu da sen çok iyi biliyorsun, Bayan Allerton."

Annesi kızardı, şaşırmışa benziyordu.

Tim ciddi ciddi, "Dünyada gerçekten değer verilecek kadın sayısı çok değil," dedi. "Sen onlardan birisin."

IX

New York'ta, Central Park'a bakan bir apartmanda Bayan Robson, "Ah, bu çok hoş, değil mi?" diye bağırıyordu. "Cornelia sen gerçekten dünyanın en şanslı kızısın."

Cornelia Robson kızardı. İriyarı, hantal görünümlü bir kızdı. Köpeği andıran kahverengi gözleri vardı.

"Ah, bu şahane olacak!" diye bağırdı ve yutkundu.

İhtiyar Bayan Van Schuyler yoksul akrabalarının uygun bir şekilde davranmaları karşısında başını memnuniyetle hafifçe salladı.

Cornelia, "Hep Avrupa'ya gitmeyi hayal ettim," diyerek iç çekti. "Bunun gerçek olabileceği aklımın ucundan bile geçmiyordu."

Bayan Van Schuyler, "Tabii Bayan Bowers her zamanki gibi bana eşlik edecek," dedi. "Ama sosyal anlamda onu yetersiz buluyorum. Çok yetersiz. Cornelia'nın benim için yapabileceği birçok küçük şey var."

Cornelia heyecanla, "Hepsini memnuniyetle yaparım, Kuzin Maria," dedi.

Bayan Van Schuyler, "İyi öyleyse, anlaştık," dedi. "Her şey kararlaştırıldı. Haydi, gidip Bayan Bowers'ı bul, yavrum. Çay vaktim geldi."

Cornelia odadan çıktı.

Annesi, "Sevgili Marie," dedi. "Sana *gerçekten* minnettarım. Cornelia toplum içinde başarılı olmadığı için ıstırap çekiyor. Gururu kırılıyor, inciniyor. Eğer onu bir yerlere götürecek gücüm olsaydı... ama Ned'in ölümünden beri ne durumda olduğumuzu biliyorsun."

Bayan Van Schuyler, "Onu yanımda götürecek olmaktan mutluluk duyuyorum," dedi. "Cornelia iyi ve uysal bir kız. Angaryadan kaçınmaz. Günümüz kızları gibi bencil de değil."

Bayan Robson ayağa kalkarak zengin akrabasının sararmış, kırışık yanaklarını öptü.

"Sana öyle minnettarım ki."

Merdivenlerde uzun boylu, becerikli görünümlü bir kadınla karşılaştı.

"Bayan Bowers, demek Avrupa'ya gidiyorsunuz?"

"Ah, evet, Bayan Robson."

"Güzel bir yolculuk olacak herhalde."

"Ah, evet, öyle sanıyorum."

"Yurtdışına daha önce de gitmiştiniz, değil mi?"

"Ah, evet, Bayan Robson. Geçen sonbahar Bayan Van Schuyler'le Paris'e gittim. Mısır'ı ise görmedim."

Bayan Robson durakladı.

"Şey... kızımın da sizinle gelmesinin sorun olmayacağını umarım." Sesini alçaltmıştı.

Bayan Bowers her zamanki özgüvenli ses tonuyla yanıt verdi.

"Ah, hayır, Bayan Robson. Ben *buna* özellikle dikkat ederim. Gözüm her an üzerlerinde olacak."

Yine de Bayan Robson ağır ağır merdivenlerden inerken yüzünde belli belirsiz bir endişe vardı.

X

Bay Andrew Pennington şehirdeki bürosunda özel mektuplarını açıyordu. Birdenbire yumruğunu sıkarak, hiddetle masaya vurdu. Yüzü kızardı, alnında iki damar kabardı. Masasının üstündeki bir zile bastı.

Çok geçmeden kapıda beliren şık sekretere, "Bay Rockford'a hemen buraya gelmesini söyleyin," dedi.

"Peki, Bay Pennington."

Birkaç dakika sonra Pennington'ın ortağı Sterndale Rockford içeri girdi. İki adam oldukça birbirlerine benziyorlardı. İkisi de uzun boylu, ince, kır saçlı, zeki bakışlı, temiz tıraşlı adamlardı.

"Ne var, Pennington?"

Pennington tekrar tekrar okuduğu mektuptan başını kaldırdı.

"Linnet evlenmiş..."

"*Ne*?"

"Ne dediğimi duydun! Linnet Ridgeway *evlenmiş*!"

"Nasıl? Ne zaman? Bundan bizim niçin haberimiz olmadı?"

Pennington masasındaki takvime bir göz attı.

"Bu mektubu yazdığı sırada evli değilmiş. Ama artık evli. Ayın dördü, sabahı... Yani bugün..."

Rockford bir koltuğa çöktü.

"Vay canına! Hiçbir şey bildirmedi. Haber vermedi. Adam kimmiş peki?"

Pennington yeniden mektuba göz attı.

"Doyle. Simon Doyle..."

"Nasıl biri o? Ondan söz edildiğini duydun mu hiç?"

"Hayır. Linnet de pek bahsetmemiş..." Düzgün bir elyazısıyla yazılmış mektubun satırlarını yeniden gözden geçirdi. "Bana bu işin içinde bir iş varmış gibi geliyor... Neyse bu önemli değil. Önemli olan kızın evlenmiş olması."

İki adamın bakışları karşılaştı. Rockford başını salladı.

"Bu konuyu düşünmemiz gerekiyor."

"Ne yapacağız?"

"Ben de bunu sana soracaktım."

İki adam bir süre sessizce oturdular. Neden sonra Rockford sordu. "Bir planın var mı?"

Pennington ağır ağır, "*Normandie* transatlantiği bugün kalkıyor," diye mırıldandı. "Birimizden biri ona yetişebilir."

"Sen çıldırmışsın! Neden? Ne düşünüyorsun?"

Pennington, "O İngiliz avukatlar..." diye söze başladıysa da birden sustu.

"Onlara ne olmuş? Herhalde İngilizlerle boğuşacak değilsin. Sen çıldırmışsın!"

"Senin veya benim İngiltere'ye gitmemizi önermiyorum."

"Peki, öyleyse, planın ne?"

Pennington masaya koyduğu mektubun kâğıdını düzeltti.

"Linnet balayı için Mısır'a gidiyor. Orada bir ay hatta daha uzun bir süre kalacak..."

"Mısır'a ha?"

Rockford bir an düşündü. Sonra ayağa kalktı ve diğerinin gözlerinin içine baktı.

"Demek aklında olan *bu*? Mısır!"

"Evet. Bir rastlantı. Yolculuk sırasında. Linnet ve kocası... Balayı atmosferi. O zaman halledilebilir."

Rockford kararsızlıkla, "Linnet çok zekidir," dedi. "Ama..."

Pennington ağır ağır konuşmasını sürdürdü.

"Bu işi başarmanın yolları olduğunu sanıyorum."

Yeniden göz göze geldiler. Rockford başını salladı.

"Peki dostum!"

Pennington saate baktı.

"Acele etmemiz gerekiyor. Hangimiz gidiyoruz?"

Rockford hemen, "Sen," dedi. "Senin Linnet'le aran her zaman iyi olmuştur. O seni, 'Andrew amca' diye çağırır. Bu işe yarar."

Pennington'ın yüz ifadesi sertleşti.

"Bu işi başaracağımı umarım."

Ortağı, "Başarmalısın," dedi. "Durum kritik..."

XI

William Carmichael kapıyı açan sıska delikanlıya, "Lütfen Bay Jim'i bana yollayın," dedi.

Bir iki dakika sonra Jim Fanthorp odaya girerek merakla dayısını süzdü. Yaşlı adam başını kaldırdı ve homurdandı.

"Hımm, Geldin mi?"

"Beni mi çağırttınız?"

"Şuna bir bak."

Genç adam oturarak, masadaki birkaç kâğıdı önüne çekti. O bunları okurken dayısı da onu izliyordu.

"Evet?"

Yanıt gecikmedi. Jim Fanthorp hemen, "Bana kuşkulu göründü, efendim," dedi.

Grant & Carmichael Hukuk Firması'nın en eski ve önemli ortağı olan yaşlı adam yeniden öfkeyle homurdandı.

Jim Fanthorp ise Mısır'dan uçak postasıyla gelmiş olan mektubu yeniden okudu.

> "... aslında böyle bir günde iş mektubu yazmak doğru değil. Bir hafta Mena'da kaldık. Fayum gezisine katıldık. Yarından sonraki gün gemiyle Nil'den yukarıya, Luksor ve Assuan'a çıkacağız. Belki Hartum'a kadar da gideriz. Bugün biletleri almak için Cook's seyahat acentasına gittiğimiz zaman kimi gördüm, biliyor musunuz? Amerikalı vasim Andrew Pennington'ı. Sanırım onunla iki yıl önce İngiltere'ye geldiği zaman tanışmıştınız. Bay Pennington'ın Mısır'da olduğunu bilmiyordum. Onun da benim burada olduğum-

dan haberi yokmuş. Evlendiğimden de tabii. Bunu açıklayan mektubum Amerika'ya ulaştığında Bay Pennington çoktan yola çıkmış olmalı. O da bizimle aynı gemiyle Nil'den yukarı çıkacak. Ne rastlantı değil mi? Bu sıkışık zamanda bizim için tüm yaptıklarınıza teşekkürler. Ben..."

Genç adam sayfayı çevireceği sırada dayısı mektubu ondan aldı.

"Hepsi bu kadar. Gerisi önemli değil. Ne diyorsun?"

Yeğen bir süre düşündü sonra fikrini açıkladı. "Bence... Bu bir rastlantı değil..."

Yaşlı adam takdirle başını salladı.

Sonra birden, "Mısır'a gitmek ister misin?" diye sordu.

"Sizce bu doğru olur mu?"

"Bence kaybedilecek zaman yok."

"İyi de... neden ben?"

"Kafanı kullan, oğlum, kafanı kullan. Linnet Ridgeway seni hiç görmedi. Pennington da öyle. Uçakla gidersen sanırım oraya zamanında yetişirsin."

"Bu... hiç hoşuma gitmedi."

"Olabilir ama gitmelisin."

"Gerekli mi bu?"

Bay Carmichael, "Bence çok gerekli," dedi. "Hayati önemi var."

XII

Bayan Otterbourne başının etrafına sardığı yerel kumaştan yapılmış türbanını düzelterek aksi aksi homurdandı.

"Mısır'a gitmememiz için bir neden göremiyorum," dedi. "Kudüs'ten sıkıldım artık."

Kızının yanıt vermediğini görünce hışımla ekledi. "Hiç olmazsa sana bir şey söylendiği zaman yanıt ver."

Rosalie Otterbourne gazetedeki bir resme bakıyordu. Resmin altında birkaç satır vardı:

> "Sosyetenin tanınmış güzellerinden Bayan Linnet Ridgeway, yeni adıyla Bayan Simon Doyle, Bay Simon Doyle'la evlendi. Genç çift balaylarını Mısır'da geçiriyorlar."

Rosalie, "Mısır'a mı gitmek istiyorsun, anne?" dedi.

Bayan Otterbourne öfkeyle, "Evet," diye yanıt verdi. "Bize burada doğru dürüst davranmadılar. Benim burada kalmam bile onlar için reklam sayılır. Bu yüzden hesapta bir indirim yapmaları da gerekirdi. Bunu onlara ima ettiğim zaman çok kaba çok küstahça davrandılar. Ben de onlar hakkındaki düşüncelerimi açıkladım."

Kız içini çekti.

"Her yer birbirinin aynı. Hemen gitsek."

Annesi anlatmayı sürdürdü.

"Üstelik bu sabah da otel müdürü bana tüm odaların önceden tutulduğunu, iki gün sonra yeni müşterinin geleceğini ve odamızı boşaltmamız gerektiğini söylemek cüretini gösterdi."

"Dolayısıyla bir yere gitmemiz gerekiyor."

"Tam olarak değil. Haklarım için savaşmaya hazırım."

Rosalie, "Mısır'a gidebiliriz," diye mırıldandı. "Hiç fark etmez."

Bayan Otterbourne başını salladı.

"Elbette. Sonuçta bu bir ölüm kalım meselesi değil."

Bu konuda yanılıyordu. Aslında bu gerçekten de bir ölüm kalım meselesiydi.

2. BÖLÜM

Bayan Allerton, "İşte şu ünlü dedektif Hercule Poirot," dedi.

Kadınla oğlu Assuan'da, Cataract Oteli'nin önündeki parlak kırmızı boyalı hasır koltuklarda oturuyorlardı. Uzaklaşmakta olan iki kişinin, beyaz ipek takım elbise giymiş kısa boylu bir adamla, uzun boylu, ince bir kızın arkasından bakıyorlardı.

Tim Allerton kendisinden beklenmeyecek bir çeviklikle doğrulup oturdu. Hayretle, "Şu ufak gülünç adam mı?" diye sordu.

"Evet, o ufak gülünç adam."

"Onun burada ne işi var ki?"

Annesi güldü.

"Hayatım, bayağı heyecanlandın. Neden erkekler cinayet konusundan bu kadar hoşlanırlar, hiç bilemiyorum? Bense dedektif romanlarından nefret eder ve onları hiç okumam. Bence Mösyö Poirot'nun buraya gelmesinin belirli bir amacı yok. Çok para kazanmış, şimdi de yaşamın keyfini çıkarıyor olmalı."

"Anlaşılan buradaki en güzel kızı da kapmış.."

Bayan Allerton, Poirot'yla yanındaki kızın arkasından bakarken başını hafifçe yana eğdi.

Kız, Poirot'dan en az yedi sekiz santim uzundu. Yürüyüşü zarifti, ne sert ne de ağırdı.

Bayan Allerton, "Evet," dedi. "Kız *hoş* görünüyor."

Muzip yan bakışlarla oğlunu süzdü. Tim hemen oltaya geldi.

"Hoştan öte çok güzel bir kız o. Ama ne yazık ki aksi ve somurtkan."

"Belki yüz ifadesi öyledir."

"Bence hırçın bir yaratık o. Ama çok güzel."

Bu konuşmalara konu olan genç kız o sırada ağır ağır Poirot'nun yanında yürüyordu. Rosalie Otterbourne elindeki açılmamış şemsiyeyi çeviriyordu. Yüzündeki ifade Tim'in sözlerini doğrular nitelikteydi. Kız somurtkan ve aksi görünüyordu. Kaşlarını çatmış, kırmızı dudakları aşağıya doğru bükülmüştü.

O sırada otelin kapısından çıkıp sola döndüler ve halka açık parkın serin gölgesine geçtiler.

Hercule Poirot neşeyle konuşuyordu, keyfinin yerinde olduğu anlaşılıyordu. Üzerinde beyaz ipekten tertemiz, ütülü bir elbise, başında da hasır bir şapka vardı. Elindeki yapay kehribar saplı, oymalı sinekliği bir baston havasında taşıyordu.

"Burası beni büyülüyor..." diyordu. "Siyah görkemli kayalar, güneş ve nehirdeki küçük tekneler... Evet, yaşamak güzel." Sözlerine bir an ara verdikten sonra ekledi. "Siz de aynı fikirde değil misiniz, matmazel?"

Rosalie Otterbourne kısaca, "Haklı olabilirsiniz," dedi. "Bence Assuan sıkıcı bir yer," dedi. "Otelin yarısı boş. Müşterilerse neredeyse yüz yaşındalar..."

Duraklayarak dudağını ısırdı.

Poirot'nun gözlerinde muzip bir pırıltı belirdi.

"Doğru. Benim de bir ayağım mezarda."

Kız utanarak, "Ben sizi kastetmemiştim," dedi. "Bağışlayın. Kaba bir ifade oldu bu."

"Hiç de değil. Burada yaşıtlarınızın olmasını istemeniz kesinlikle normal. Neyse, en azından genç bir adam var."

"Sürekli annesiyle oturan o genç adamı mı kastediyorsunuz? *Kadını* sevdim, hoş birine benziyor. Oğlu ise çok itici, ukala, kendini beğenmiş birine benziyor."

Poirot gülümsedi.

"Ya ben? Sizce ben de kendini beğenmiş miyim?"

"Ah, hiç sanmıyorum."

Kız bunu tamamıyla umursamaz bir havada söylemişti ama Poirot buna alınmadı. Konuşmaya devam etti.

"Dostlarım bana kendimi çok beğendiğimi söylerler."

Rosalie dalgın bir tavırla mırıldandı.

"Olabilir ama sizin en azından kendinizi beğenmek için nedeniniz var. Ne var ki cinayet konusu beni hiç ilgilendirmiyor."

Poirot ciddi bir ifadeyle, "Saklayacak bir suçunuz olmamasına sevindim," dedi.

Bir an için kızın yüzündeki o somurtkan ifade şaşkınlığa dönüştü. Poirot'yu dikkatle süzdü. Ancak Poirot bunu fark etmemiş gibiydi.

"Madam, anneniz bugün öğle yemeğine inmedi. Rahatsız olmadığını umarım."

Rosalie kısaca, "Buradan hoşlanmadı," dedi. "Assuan'dan ayrılmaktan mutluluk duyacağım."

"Çok az yolcu var, değil mi? Sanırım birlikte yolculuk yapacağız. Halfa Vadisi'ne ve İkinci Çağlayan'a kadar çıkacağımızı düşüyorum."

"Evet."

Parkın gölgeli serinliğinden nehir boyunca uzanan tozlu bir yola çıkmışlardı. Yol boyunca beş kadar boncuk takı tezgâhı, iki kartpostal satıcısı, üç plastik scarab(*) tablası yanyana dizilmişti. Eşe-

(*) Eski Mısırlıların kutsal saydıkları bokböceği, bokböceği şeklinde ve uğurlu sayılan küçük taş.

ğe bindirmeyi öneren birkaç küçük oğlan çocuğu yanında onlardan bağımsız bir şeyler koparmayı uman birkaç çocuk da sıklıkla yollarını kestiler.

"Boncuk istemez misiniz beyefendi? Çok iyi ve ucuz bunlar..."

"Lady, bir scarab almaz mıydınız? Bakın şuna, kraliçelere layık üstelik uğur getirir..."

"Şuna bakın beyefendi, gerçek lapis. Çok kaliteli, çok ucuz..."

"Eşeğe binmek istemez misiniz sir? Bu çok iyi bir eşek. Bir tane..."

"Granit kayalara gitmek istemez misiniz, Sir? Bu çok iyi bir eşek. Diğerleri böyle değil, sizi düşürebilirler..."

"Posta kartı almaz mıydınız? Ucuz, kaliteli..."

"Bakın bayan... Yalnızca on piaster,(*) çok ucuz, saf lapis... bu da fildişi..."

"Bu çok kaliteli bir sineklik... sağı kehribar..."

"Tekne turuna katılacaksınız, değil mi? Bu çok iyi bir tekne ve..."

"Otelinize dönecek misiniz lady? Bu birinci sınıf eşekle..."

Poirot boşuna bir çabayla sinek gibi etraflarını saran bu satıcı kalabalığından kurtulmak için eliyle çeşitli hareketler yapıyordu. Rosalie ise aynen bir uyurgezer gibi etraflarını saranların arasında yürüyordu.

"En iyisi onlara kulak asmamak, sağır dilsiz gibi davranmak," dedi.

Onlar ne yaparlarsa yapsınlar etraflarını saran işsiz güçsüz çocuk takımı mırıltılar içinde onlarla birlikte yürüyordu.

"Bahşiş? Bahşiş? En iyisi... Çok iyi... gerçekten çok iyi..."

Bu arada yol boyunca önlerine rengârenk resimden farksız halılar serildi, ayaklarına kadar gelen bu halılara sahip olma fırsatını

(*) Mısır para birimi, kuruş.

kaçırmamaları söylendi. Ancak onlar yürüdükçe etraflarını saranlar yeni ataklar için geride kaldılar. Hiç kaybolmayan ise gözlerinin önünde sürülerle uçuşan sineklerdi.

Bu arada Poirot ve Rosalie bir dizi küçük dükkânın bulunduğu bir sokağa ulaşmışlardı. Buradaki satıcıların tavırları daha hoş ve inandırıcıydı.

"Dükkânımı ziyaret etmez miydiniz sir?"

"Bu fildişi timsahı yakından incelemek istemez miydiniz?"

"Henüz dükkânımı gezmediniz? Size göstereceklerime hayran olacaksınız. Almanız gerekmez, yalnızca bakın yeter."

Beşinci dükkâna girdiler. Rosalie yanında getirdiği birkaç filmi banyo için orada bıraktı. Zaten bu yürüyüşün amacı da buydu.

Sonra yeniden nehrin kıyısında yürümeye başladılar.

Nil'de çalışan buharlı gemilerden biri rıhtıma yeni yanaşmıştı. Poirot'yla Rosalie ilgiyle yolcuları incelediler.

Kız, "Bir hayli fazla, değil mi?" diye mırıldandı.

O sırada Tim Allerton da yaklaşarak onlara katıldı. Rosalie her nedense başını çevirdi. Genç adam sanki çok hızlı yürümüş gibi soluk soluğaydı. Orada bir iki dakika kadar öylece durdular.

Tim gemiden inen kalabalığı kastederek. "Her zamanki gibi sıradan bir kalabalık," dedi.

"Kesinlikle gereksiz, iğrenç bir kalabalık," diye mırıldandı Rosalie.

Her üçü de orada durmuş, eskilerin kendini beğenmişliği içinde yeni gelenleri süzüyorlardı.

"Ah," diye bağırdı Tim birden heyecanla. "Bu Linnet Ridgeway değilse!.."

Poirot etkilenmedi ama Rosalie'nin ilgisini uyandırdı. Kız öne doğru eğildi. Somurtmayı unutarak, "Nerede?" diye sordu. "Şu beyazlı mı?"

"Evet. Yanında uzun boylu bir adam var. Şu anda karaya çıkıyorlar. Adam yeni evlendiği kocası olmalı. Adını anımsayamadım."

Rosalie, "Doyle," dedi. "Simon Doyle. Bütün gazeteler yazdı bunu. Linnet çok zengin değil mi?"

Tim neşeyle yanıt verdi.

"İngiltere'nin en zengin kızı o."

Üçü sessizlik içinde gemiden inenleri izlemeyi sürdürüyorlardı. Poirot yanındakilerin ilgisini çeken genç kadına dikkatle baktı.

"Çok da güzel," diye mırıldandı.

Rosalie acı acı, "Tanrı bazılarına her şeyi veriyor," dedi. Rıhtıma çıkan genç kadına bakarken yüzünde tuhaf, düşmanca bir ifade belirmişti.

Linnet Doyle sahneye çıkan bir başrol oyuncusu havasındaydı. Ünlü bir aktris kadar kendinden emin ve rahat görünüyordu. Kendisine bakılmasına, beğenilmeye ve nereye giderse gitsin tüm bakışların odak noktası olmaya alışıktı.

Linnet Doyle üzerinde yoğunlaşan dikkatli ve de meraklı bakışların farkındaydı ama bunları umursamıyor, bunu yaşamının doğal bir parçası olarak algılıyordu.

Karaya kendisi için biçilen role uygun bir havada ayak bastı, hatta belki de bu rolün farkında bile olmayacak kadar benimsemişti bunu. O balayındaki zengin sosyete kızıydı, dikkat çekmesi doğaldı. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle yanındaki uzun boylu genç adama döndü ve bir şeyler söyledi. Kocası yanıt verdi. Genç adamın sesindeki bir şey Poirot'nun ilgisini uyandırmıştı. Gözlerinde bir pırıltı belirdi, kaşları çatıldı.

Genç çift Poirot'nun çok yakınından geçti ve Poirot ister istemez onların konuşmalarına kulak misafiri oldu.

"Ona da zaman ayırmaya çalışırız, sevgilim," diyordu Simon Doyle. "Eğer beğenirsen burada bir iki hafta kadar kalabiliriz."

Bu arada yüzünü karısına dönmüştü. Yüzünde sevgi, hayranlık ve heyecan, az da olsa alçakgönüllü bir ifade vardı. Kendini Linnet'ten aşağı gördüğü anlaşılıyordu.

Poirot düşünceli düşünceli Simon Doyle'u tepeden tırnağa süzdü. Geniş omuzlar, güneşten yanmış bronz bir yüz, koyu mavi gözler ve çocuksu, saf bir gülümseme.

Onlar uzaklaşırken Tim, "Şanslı adam," dedi. "Hımbıl ve düztaban olmayan bir zengin kız bulabilecek kadar şanslı."

Rosalie sesinde belli belirsiz bir çekememezlikle, "Çok mutlu görünüyorlar," diye mırıldandı. Hemen ardından da ekledi. "Haksızlık bu." Sesi o kadar kısıktı ki, Tim onun ne dediğini duymadı.

Poirot ise duymuştu. Çatık kaşlarıyla ve şaşkın bakışlarla genç kıza baktı.

"Annemin istediği şeyleri almam gerekiyor," diyen Tim şapkasını hafifçe kaldırarak selam verdikten sonra yanlarından ayrıldı.

Poirot'yla Rosalie ise ağır adımlarla otele doğru yürümeye başladılar. Etrafları yine satıcılarla sarıldıysa da bunu umursamadan ilerlediler.

Poirot nazikçe, "Demek bu haksızlık, matmazel," diye mırıldandı.

Rosalie öfkeyle kızardı.

"Ne demek istediğinizi anlayamadım."

"Biraz önce kısık sesle söylediklerinizi yineliyorum. Evet, evet, aynen böyle dediniz."

Rosalie Otterbourne omuz silkti.

"Bir kişi için bu kadarı çok fazla. Para, güzellik, şahane bir vücut ve..." Durakladı.

Poirot, "Ve aşk, değil mi?" dedi. "Ve aşk? Ama hiç bilemezsiniz. Belki kocası onunla serveti için evlendi."

"Adamın Linnet'e nasıl baktığını görmediniz mi?"

"Ah, evet matmazel. Ben görülebilecek her şeyi gördüm hatta sizin göremediklerinizi bile."

"Neymiş o?"

Poirot ağır ağır, "Bir kadının gözlerinin altındaki mor halkaları gördüm, matmazel," dedi. "Sonra güneş şemsiyesini eklem yerleri bembeyaz kesilecek kadar sıkı kavrayan bir el gördüm..."

Rosalie ona hayretle baktı.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Şöyle açıklayabilirim. Işıldayan her şey altın değildir. Her ne kadar bu hanımefendi zengin, genç ve seviliyor olsa da yolunda gitmeyen *bir şey* var. Ayrıca bir şey daha biliyorum."

"Evet?"

Poirot kaşlarını çatarak, "Bir yerde... bir ara... Mösyö Doyle'un sesini duydum. Nerede olduğunu anımsamayı çok isterdim."

Ama Rosalie onu dinlemiyordu. Birdenbire durdu. Dalgın dalgın şemsiyesinin ucuyla kumda şekiller çiziyordu. Birden haykırdı.

"Kötüyüm ben! Çok kötüyüm! Ben canavar ruhlu bir insanım. Onun üzerindeki o güzel elbiseleri parçalamak, o güzel, güven dolu, küstah ifadeli yüzünü ezmek istiyorum. Ben bencil, kıskanç bir kediyim, ama hissettiğim bu. O... o kadar başarılı, özgüvenli ve kendinden emin ki."

Hercule Poirot bu çıkış karşısında şaşırmış gibiydi. Kızı kolundan tutarak dostça bir tavırla hafifçe sarstı.

"*Tenez.*(*) Bunları söylemeniz iyi, kendinizi daha iyi hissedeceksiniz."

"Ondan nefret ediyorum. Yaşamım boyunca hiç kimseden ilk görüşte bu kadar nefret etmemiştim!"

"Harika!"

Rosalie ona şaşkınlıkla baktı. Sonra birden güldü.

(*) İşte bu. Buyurun işte.

Poirot da bir kahkaha attı. "*Bien.*(*) İşte bu."

Huzur içinde otele döndüler. Loş holde Rosalie, "Annemi bulmalıyım," diyerek Poirot'dan ayrıldı.

Poirot otelin diğer tarafına geçerek, Nil Nehri'ne bakan terasa çıktı. Buradaki küçük masalar çay saati için hazırlanmıştı ama teras henüz boştu. Poirot birkaç dakika kadar orada durup Nil'i seyrettikten sonra aşağı bahçeye çıktı.

Otelin konuklarından bazıları tenis oynuyorlardı. Poirot bir süre durup onları seyretti. Sonra dik yokuştan aşağı Nil'in kıyısına indi. Orada nehre bakan banklardan birinde genç bir kız oturuyordu. Chez MaTante, lokantasında karşılaştığı kızdı bu. Poirot onu hemen tanıdı. Kızın o gece gördüğü yüzü hafızasına kazınmıştı. Şimdi ise kızın yüzünde çok farklı bir ifade vardı. Çok daha zayıf ve solgun bir yüzdü bu. Yorgun ve mutsuz olduğunu gösteren çizgiler belirmişti.

Poirot biraz geriledi. Kız onu görmemişti. Poirot bir süre kız tarafından fark edilmeden onu inceledi. Genç kız sabırsızlık içinde ufak ayağını yere vuruyordu. Siyah gözleri alev alev yanıyordu ama bakışlarında sanki tuhaf, hüzünlü, kara bir zafer vardı. Beyaz yelkenli teknelerin gidip geldiği nehre dalıp gitmişti.

Bir yüz... ve bir ses. Poirot şimdi ikisini anımsıyordu. Kızın yüzü ve az önce duyduğu ses... yeni evlenen damadın sesi...

Poirot orada kendisinin farkında bile olmayan kızı süzerken dramın bir sonraki sahnesi de başlamıştı bile.

Yukardan sesler duyuldu. Bankta oturan kız ayağa fırladı. Linnet Doyle'la kocası yoldan aşağı geliyorlardı. Linnet'in sesi güven ve mutluluk doluydu. Yüzündeki o gergin, sinirli ifade kaybolmuştu. Linnet mutluydu.

Banktaki kız öne doğru bir iki adım attı. Karıkoca oldukları yerde kalakaldılar.

(*) İşte

Jacqueline de Bellefort, "Merhaba Linnet," dedi. "Demek siz de buradasınız? Sürekli birbirimize rastlıyoruz. Merhaba Simon. Nasılsın?"

Linnet Doyle irkildi, hafifçe bağırarak bir kayanın önüne büzüldü. Simon Doyle'un yakışıklı yüzü ise sanki birden öfke dolmuştu. İnce narin genç kızı tokatlamak istermiş gibi öne doğru bir adım attı.

Kız başını kuş gibi hızla çevirerek orada bir yabancının olduğunu fark ettiğini belli etti. Simon da döndü ve Poirot'la göz göze geldi.

Birden beceriksizce, "Merhaba, Jacqueline," dedi. "Seni burada göreceğimizi beklemiyorduk." Bu tavrı da sözleri de hiç inandırıcı değildi.

Kız dişlerini göstererek güldü.

"Ne sürpriz değil mi?" Sonra başıyla karıkocayı selamlayarak yoldan yukarı çıkmaya başladı.

Poirot da incelik göstererek farklı yönde ilerledi. Ancak uzaklaşırken Linnet Doyle'un kocasına, "Simon," dediğini duydu. "Tanrım! Simon ne yapacağız?"

3. BÖLÜM

Yemek sona ermişti. Cataract Oteli'nin önündeki teras hafifçe aydınlatılmıştı. Otelde kalanlardan birçoğu terastaki küçük masalarda oturuyorlardı.

Simon ve Linnet Doyle terasa çıktılar. Yanlarında Amerikalı olduğu anlaşılan uzun boylu, kır saçlı, düzgün görünümlü, kibar tavırlı bir adam vardı. Küçük grup kapının eşiğinde bir an durakladı. Tim Allerton hemen yakınlarındaki koltuğundan kalkarak onlara yaklaştı.

"Beni anımsamadığınızdan eminim," dedi nazikçe Linnet Doyle'a. "Ben Joanna Southwood'un kuzeniyim."

"Ah, tabii! Ne aptalım. Siz Tim Allerton'sunuz. Tanıştırayım. Bu kocam." Linnet'in sesi hafifçe titredi. Gurur, çekingenlik? "Bu bey de Amerikalı vasim Bay Pennington."

Tim, "Annemle tanışmalısınız," dedi.

Birkaç dakika sonra hep bir arada oturuyorlardı. Linnet köşeye geçmişti. Bir tarafında Tim bir tarafında Pennington vardı. İkisi de konuşuyor, genç kadının dikkatini çekmek için yarışıyorlardı. Bayan Allerton ise Simon Doyle'la derin bir sohbete dalmıştı.

O sırada terasa açılan döner kapı hareketlendi. İki adamın arasında dimdik oturan güzel kadın bir an gerildi, vücudu kaskatı kesildi. Sonrasında terasa ufak tefek bir adam çıkınca rahatladı.

Bayan Allerton, "Buradaki tek ünlü siz değilsiniz, yavrum," dedi neşeyle. "Şu ufak gülünç adam Hercule Poirot."

Neşeyle, o andaki sıkıcı sessizliği bozmak için konuşmuştu. Bu bilgi Linnet'in ilgisini çekti.

"Hercule Poirot mu? Tabii, ondan söz edildiğini çok duydum." Birden daldı gitti. İki yanında oturan adamların ona ulaşma şansları kalmamıştı.

Poirot terasın kenarına kadar gitti. Ancak davet alması çok uzun sürmedi.

"Oturmaz mısınız, Mösyö Poirot! Çok güzel bir akşam, değil mi?"

Poirot onayladı.

"*Mais ous,*(*) madam. Gerçekten çok güzel."

Bayan Otterbourne'a nazikçe gülümsedi. Ne tuhaf bir türban ve büzgü büzgü siyah ipek bir elbiseydi kadının üstündeki!

Bayan Otterbourne her zamanki ağlamaklı sesiyle, "Burada ne çok ünlü var, değil mi?" dedi. "Yakında gazetelerin manşetlerinde görürüz. Sosyetik bir güzel, tanınmış bir yazar..."

Yapay bir alçakgönüllülükle güldü.

Poirot tam olarak görmediyse de karşısında oturan kaşlarını çatmış küskün kızın irkildiğini ve daha da fazla somurttuğunu hissetti.

Poirot, "Bu aralar yine roman yazıyor musunuz, madam?" diye sordu.

Bayan Otterbourne yine aynı yapay alçakgönüllülükle güldü.

"Çok tembellik ediyorum. Aslında çalışmam gerekiyor. Okuyucularım iyice sabırsızlanıyorlar, zavallı yayıncım! Her mektupta ayrı ricada bulunuyor. Hatta telgraf bile çekiyor."

Poirot kızın karanlıkta kımıldandığını sezdi.

(*) Tabii, evet.

"Buraya bilgi toplamak için geldiğimi sizden saklamayacağım Mösyö Poirot. Yeni romanımın adı 'Çölün Yüzündeki Kar'. Güçlü ve anlamlı bir isim bu. Kar, çölde ihtirasın ilk alevli nefesiyle eriyor."

Rosalie bir şeyler mırıldanarak kalktı ve karanlık bahçeye doğru ilerledi.

Bayan Otterbourne türbanlı başını kararlılıkla sallayarak, "İnsan güçlü olmalı," dedi. "Gerçekçi. İşte benim kitaplarım öyle. Hepsi çok önemli. Halka açık kütüphanelerde eserlerim yasaklandı ama bu sorun değil! Ben gerçeklerden söz ediyorum. Ah, Seks! Ah, Mösyö Poirot, neden herkes seksten bu kadar korkuyor? Evrenin temeli bu! Kitaplarımı okudunuz mu?"

"Ne yazık ki, madam, okumaya fırsatım olmadı. İtiraf etmeliyim ki ben iyi bir roman okuyucusu değilim. Mesleğim..."

Bayan Otterbourne kararlılıkla, "Size 'İncir Ağacının Altında' adlı romanımdan bir kopya vereceğim. Çok ilginç bulacağınızdan eminim. Sözümü esirgemediğim bir kitap o, ama tamamıyla *gerçekler*!"

"Çok naziksiniz, madam. Zevkle okuyacağım."

Bayan Otterbourne bir iki saniye kadar sessiz kaldı. Düşünceli düşünceli boynundaki iki sıra inciyi çekiştiriyordu. Birden etrafına bakındı.

"Bence hemen yukarı çıkıp kitabı getirsem iyi olacak."

"Ah, zahmet etmeyin, madam. Daha sonra da..."

"Hayır, hayır. Sorun değil." Bayan Otterbourne ayağa kalktı. "Size göstermek istediğim..."

"Ne var, anne?" Rosalie birden yanlarında belirdi.

"Hiç, tatlım. Mösyö Poirot'ya kitap getirmek için yukarı çıkıyordum."

"İncir Ağacı'nı mı? Ben getiririm."

"Onun nerede olduğunu bilmiyorsun. Ben giderim."

"Biliyorum."

Genç kız hızla terası geçip otele girdi.

Poirot basit bir reveransla, "Sizi kutlarım madam," dedi. "Çok hoş bir kızınız var."

"Rosalie mi? Evet, evet, güzel olduğu doğru. Ama çok *sert*, Mösyö Poirot. Hastalıktan anlamıyor. Daima her şeyin iyisini kendisinin bildiğini sanıyor. Benim sağlığımı benden daha iyi bildiğini düşünüyor..."

Poirot o sırada yanlarından geçen garsona işaret etti.

"Bir içki madam? Nane likörü ya da kokteyl?"

Bayan Otterbourne şiddetle başını salladı.

"Hayır. Hayır. Ben ağzıma içki sürmem. Sudan başka bir şey içmediğimi fark etmiş olmalısınız, en fazla bir limonata. Alkolün kokusuna bile katlanamıyorum."

"O zaman sizin için sodalı limonata sipariş ediyorum, madam."

Sonra da siparişlerini verdi: Bir sıkma limonata ve bir Benedictine likörü.

O sırada döner kapı hareketlendi. Rosalie elinde bir kitapla terasa çıktı ve onlara doğru yaklaştı.

Son derece, hatta dikkat çekecek derecede ifadesiz bir sesle, "İşte," dedi.

Annesi kızın elindeki kitabı adeta kaparak alırken, "Mösyö Poirot benim için limonata sipariş etti," dedi.

"Ya siz matmazel, siz ne alırdınız?" diye sordu Poirot nezaketle.

"Hiç!" Kız birden yanıtının tersliğinin farkına vardı ve ekledi. "Hiçbir şey, çok teşekkür ederim."

Poirot, Bayan Otterbourne'un kendisine uzattığı kitabı aldı. Kitabın orijinal kapağı hâlâ üstündeydi. Kapakta bir kaplan postunun üstüne oturmuş, uzun dalgalı saçlı, uzun kırmızı tırnaklı yarı çıplak neredeyse Havva giysileri içinde bir kadın resmi vardı. Kadının

hemen arkasındaki meşe yapraklı ağaçta ise büyük, parlak renkli elmalar parlıyordu.

Kapakta "Salome Otterbourne'un Büyük Eseri, İncir Ağacının Altında" yazılıydı. Hemen birinci sayfada yayımcının önsözü vardı. Yazıda kitabın, modern kadının aşk yaşamına ilişkin çok cesur ve gerçekçi bir çalışma olduğu belirtilmişti.

Kullanılan terimler, "Korkusuz, alışılmadık ve gerçekçi" idi.

Poirot başını eğerek mırıldandı.

"Beni onurlandırdınız, madam."

Başını kaldırdığında yazarın kızıyla göz göze geldi. Elinde olmadan irkildi. Rosalie'nin bakışlarındaki hüzün Poirot'yu hem şaşırtmış, hem de üzmüştü.

O sırada içecekler geldi ve dikkatin yönü değişti.

Poirot kibar bir şekilde neşeyle kadehini kaldırdı.

"*A votre santé*,(*) madam, matmazel."

Limonatasından bir yudum alan Bayan Otterbourne, "Enfes, insanın içini rahatlatıyor," diye mırıldandı.

Ardından bir sessizlik oldu. Nil'in ötesindeki siyah parlak kayalıklara bakıyorlardı. Ay ışığında kayaların fantastik bir görünümleri vardı. Yarı yarıya sudan çıkmış devasa boyuttaki tarihöncesi canavarlarını andırıyorlardı. O anda birden serin bir rüzgâr terası yalayıp geçti. Fırtınadan önceki hareketlilik duygusu uyandıran bir esinti...

Hercule Poirot başını çevirerek, terastaki diğer otel müşterilerine baktı. Yanılıyor muydu yoksa burada da fırtına öncesi sessizlik gibi bir şey mi hâkimdi? Sanki başrol oyuncusunun merdivenlerden inerek sahnedeki yerini alması bekleniyordu.

O anda döner kapı yeniden hareketlendi. Sanki çok önemli bir şey olmuştu. Herkes konuşmasına ara verip başını kapıya çevirdi.

(*) Sağlığınıza

Kapıdan içeri esmer, ince bir genç kız girdi. Üstünde şarap rengi bir gece elbisesi vardı. Bir an durdu. Sonra ağır ağır ilerleyerek terasın uç kısmındaki boş bir masaya oturdu. Ne görünüşünde ne tavırlarında herhangi bir abartı vardı ama bir şekilde terastakilerin dikkatini çekmişti.

Bayan Otterbourne türbanlı başını sallayarak, "Evet, bu kızın da kendisini bir şey sandığı anlaşılıyor," dedi.

Poirot yanıt vermedi. Sahneyi izliyordu. Kız, Linnet Doyle'a rahatlıkla bakabileceği şekilde, tam karşısında bir yere oturmuştu. Poirot çok geçmeden Linnet'in eğilerek bir şeyler söylediğini ve hemen arkasından da ayağa kalkarak yerini değiştirdiğini fark etti. Bu kez esmer genç kıza arkasını dönmüştü.

Poirot düşünceli düşünceli başını salladı.

Beş dakika sonra esmer kız yerini değiştirdi. Kalkıp terasın diğer tarafına gitti. Umursamaz bir tavırla kendi kendine gülümseyerek oturdu. Sigarasını içti, tam bir kayıtsızlık sahnesiydi bu. Yine de gözlerini sanki farkında değilmiş gibi Simon Doyle'un karısından ayıramıyordu.

On beş dakika sonra Linnet Doyle birden ayağa kalkarak, otele girdi. Kocası da onu izledi.

Jacqueline de Bellefort gülerek iskemlesini çevirdi. Yeniden bir sigara yakarak, Nil'i seyretmeye başladı. Kendi kendine gülümsüyordu.

4. BÖLÜM

"Mösyö Poirot."

Belçikalı telaşla ayağa kalktı. Herkes çekildikten sonra terasta yalnız oturmayı sürdürmüştü. Düzgün, parlak siyah kayalara dalıp gitmişti, adının söylenmesiyle birlikte daldığı derin düşüncelerden uyandı.

Biraz küstah olsa da kibar, güven veren, soylu, hoş bir sesti bu.

Hercule Poirot hemen ayağa kalkarak Linnet Doyle'un mağrur gözlerine baktı. Genç kadın beyaz saten tuvaletinin üzerine mor kadife bir ceket giymişti ve bu haliyle Poirot'nun düşünebileceğinden de daha asil görünüyordu.

Linnet, "Siz Mösyö Hercule Poirot'sunuz değil mi?" dedi.

"Emrinizdeyim, madam."

"Benim kim olduğumu belki biliyorsunuzdur?"

"Evet, madam. Adınızı duydum. Kim olduğunuzu biliyorum."

Linnet başıyla onayladı. Böyle olmasını beklediği anlaşılıyordu. Sonra o şirin, otoriter tavrıyla, "Benimle birlikte oyun odasına gelir misiniz, Mösyö Poirot?" dedi. "Sizinle konuşmam gerekiyor."

"Elbette, madam."

Genç kadın otele girdi. Poirot da onu izledi. Linnet, Poirot'yu boş oyun odasına götürdü. İçeri girince de ondan kapıyı kapamasını

istedi. Masalardan birinin yanındaki bir koltuğa oturdu. Poirot da onun karşısına oturdu.

Linnet doğrudan konuşmak istediği konuya girdi.

"Sizden söz edildiğini çok duydum, Mösyö Poirot. Sizin çok zeki bir insan olduğunuzu biliyorum. Acilen bana yardım edebilecek birine ihtiyacım var. Bunu yapacak tek insanın siz olduğunuza inanıyorum."

Poirot nezaketle başını eğdi.

"Çok naziksiniz, madam. Bakın ben tatildeyim. Ve tatildeyken iş almam."

"Bu ayarlanabilir."

Linnet bu sözleri insanı kızdıracak bir şekilde değilse de her istediğini yaptırmaya alışmış genç bir kadının özgüveniyle söylemişti.

Linnet Doyle konuşmayı sürdürdü.

"Konu benim, Mösyö Poirot, katlanılamayacak düzeydeki bir eziyetin tarafı olan ben. Bu eziyet artık son bulmalı. Bana kalsa polise giderdim ama kocam polisin bir şey yapacak gücü olmadığını düşünüyor."

Poirot nazikçe mırıldandı.

"Eğer biraz daha açık olursanız..."

"Ah evet, açıklayacağım. Aslında durum çok basit."

Linnet yine duraksamadı, tereddüt etmedi. Linnet Doyle'un düzgün, açık ve net bir düşünce yapısı vardı. Bir an için susup düşünmesi konuyu kısa ve öz olarak anlatmak istemesinden kaynaklanıyordu.

"Kocamla karşılaşmadan önce kendisi Bayan de Bellefort ile nişanlıydı. Bayan de Bellefort benim de arkadaşımdır. Kocam, onunla olan nişanını bozdu, zaten bir şekilde birbirlerine uygun değillerdi. Ne yazık ki bu durum Bayan de Bellefort'u çok sarstı, bunu kabullenemedi. Bu... bu beni çok üzüyor ama bu gibi şeyleri önleyemiyor-

sunuz... Âşık olunca elinizden bir şey gelmiyor. Bayan de Bellefort başlangıçta bazı tehditler savurdu ama bunlara aldırmadım. Zaten o da tehditlerini yerine getirmeye kalkışmadı. Bunun yerine çok tuhaf bir yol seçti. Nereye gidersek peşimizden gelmek gibi. Gölgemiz gibi izliyor bizi."

Poirot kaşlarını kaldırdı.

"Ah, çok alışılmadık... şey... bir intikam şekli."

"Ah... bu alışılmadık, çok tuhaf bir durum! Aynı zamanda da sinir bozucu."

Linnet dudağını ısırdı.

Poirot başını salladı.

"Evet, anlıyorum. Balayındasınız, değil mi?"

"Evet. Onunla ilk kez Venedik'te karşılaştık. Oradaydı, Danielli'de. Önce bunun yalnızca bir rastlantı olduğunu düşündüm. Bir hayli sıkıcı bir durumdu bu ama elden ne gelir, rastlantıydı sonuçta... Sonra Brindisi'de onun da bizimle aynı gemide olduğunu fark ettik. Filistin'e gideceğini düşündük. Karaya çıkarken onun gemide kaldığını sanıyorduk. Ama Mena'ya gittiğimizde Jacqueline oradaydı, bizi bekliyordu."

Poirot, "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Sonra?"

"Gemiyle Nil'den yukarı çıktık. Onun da gemide olacağını düşünüyordum. Ama Jacqueline'i görmeyince artık onun bu çocukça oyuna son verdiğini sandım. Sonra otele geldik ve o burada... bizi burada bekliyordu."

Poirot bir an genç kadını dikkatle süzdü. Linnet hâlâ sakin ve kontrollüydü ama masayı sıkan elinin eklem yerleri kasılmaktan bembeyaz kesilmişti.

Poirot, "Bu durumun süreceğinden mi korkuyorsunuz?" diye sordu.

"Evet." Linnet bir an sustu. "Tabii bu çok aptalca bir durum! Jacqueline kendini çok gülünç bir duruma düşürüyor. Onun daha gururlu ve ağırbaşlı olduğunu sanıyordum, bu durum beni şaşırttı."

Poirot boş verin der gibi bir el hareketi yaptı.

"Gurur ve ağırbaşlılığın önemini yitirdiği, bir kenara atıldığı anlar vardır, Bayan Doyle. Çok daha güçlü duygular bunların yerini alır."

"Evet, olabilir." Linnet sabırsızlanmaya başlıyordu. "Öyle de Jacqueline böyle davranmakla ne kazanacağını sanıyor?"

"Konu her zaman kazanç değildir, madam."

Poirot'nun sesindeki bir şey Linnet'i bir şekilde tedirgin etmişti. Kızgınlıkla ve telaşla, "Haklısınız," dedi. "Jacqueline'nin amacını tartışmanın hiçbir anlamı yok. Önemli olan artık bir şekilde bu oyuna bir son verilmesi."

Poirot sordu. "Bunun ne şekilde yapılabileceğini düşünüyorsunuz, madam?"

"Şey... Tabii... Kocam ve ben bu gerginliğe daha fazla katlanamayız. Bunu durduracak bazı yasal önlemler olmalı."

Linnet yine sabırsızca konuşmuştu.

Poirot onu dikkatle süzdükten sonra sordu. "Matmazel de Bellefort sizi herkesin içinde tehdit etti mi? Hakaret etti mi? Fiziksel anlamda size saldırdı mı?"

"Hayır."

"Açık söylemek gerekirse, bu durumda yapabileceğiniz bir şey yok, madam. Genç bir hanım seyahat etmekten, bir yerlere gitmekten hoşlanıorsa, siz ve kocanız da aynı yerlere gidiyorsanız... *eh bien*(*), ne çıkar bundan, kim ne diyebilir? Herkes istediği yere gidebilir. Seyahat özgürlüğü var. Matmazel de Bellefort size ait bir yere zorla

(*) İyi ya

girip özel yaşamınızı ihlal etmiyor, öyle değil mi? Bu karşılaşmalar her zaman herkesin gidebileceği yerlerde oluyor, öyle değil mi?"

"Yani benim bu konuda yapabileceğim bir şey yok mu?"

Linnet'in sesinden buna inanamadığı anlaşılıyordu.

Poirot sakin sakin, "Benim bildiğim kadarıyla yok," dedi. "Matmazel de Belleford yasalara karşı gelmiyor."

"Ama... ama bu, katlanılacak bir durum değil, insanı çıldırtıyor. Buna dayanmak zorunda olmam *anlaşılır* bir durum değil."

Poirot soğuk kuru bir sesle, "Sizi anlıyorum," dedi. "Özellikle de şimdiye kadar bir şeye katlanmak zorunda kalmamış biri olduğunuzu düşününce."

Linnet kaşlarını çattı. "Bunu durdurmanın bir yolu *olmalı*," diye mırıldandı.

Poirot omzunu silkti.

"Gidebilirsiniz, bambaşka bir yere gidebilirsiniz."

"O da bizi izler."

"Büyük olasılıkla, evet."

"Bu çok saçma."

"Kesinlikle öyle."

"Hem neden ben... yani biz kaçalım? Sanki... sanki..."

Linnet birden sustu.

"Kesinlikle, madam. Sanki!... Her şey bu kelimede gizli değil mi?"

Linnet başını kaldırarak ona baktı.

"Ne demek istiyorsunuz?"

Poirot ses tonunu değiştirdi, öne doğru eğildi. Yumuşak, güven verici bir sesle, "Neden bu durumu bu kadar önemsiyorsunuz?" diye sordu.

"Neden mi? Bu insanı çıldırtan bir durum! Son derece sinir bozucu. Size nedenini anlattım."

Belçikalı başını salladı. "Pek değil."

Linnet yeniden, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Poirot arkasına yaslanarak, kollarını kavuşturdu ve umursamaz bir havada konuşmaya başladı. "*Ecoutez*(*), madam. Size küçük bir öykü anlatacağım. Bir iki ay önce Londra'da bir lokantada yemek yiyordum. Yakınımdaki bir masada iki genç oturuyordu. Bir adam ve genç bir kız. Çok mutluydular ve birbirilerine delicesine âşıktılar ya da öyle görünüyorlardı. Ortak geleceklerinden söz ediyorlardı. Beni ilgilendirmeyen bir konuşmayı dinleme konusunda bir çabam olduğunu düşünmemelisiniz, durumları apaçık ortaydı, dinleseniz de dinlemeseniz de anlıyordunuz. Bana adamın sırtı dönüktü, kızın ise yüzünü görüyordum. Kıza bakınca adamı gereğinden fazla sevdiği anlaşılıyordu. Tüm kalbiyle, ruhuyla, bedeniyle seviyordu onu, ona âşıktı, ona tapıyordu. Kızın öyle gelip geçici aşklar yaşayacak bir tip olmadığı belliydi. O severse ölesiye severdi. Aşkı onun için bir ölüm kalım meselesiydi, bu açıktı. Evlenmek için birbirilerine söz vermiş, nişanlanmışlardı. Balayı programı yapıyorlardı. Balaylarını Mısır'da geçirmekten söz ediyorlardı."

Poirot sustu. Linnet sert sert, "Sonra?" dedi.

Belçikalı anlatmayı sürdürdü.

"Bu bir iki ay kadar önce oldu. Kızın yüzünü asla unutmadım. Genç adamın ise sesini. Karşılaşınca tanıyacağımdan emindim. Sonra o yüzü tekrar gördüm, o sesi yeniden duydum. Bilin bakalım nerede madam? Burada, Mısır'da. Genç adam balayındaydı. Evet, ama başka bir kadınla."

Linnet hışımla, "Ne olmuş yani?" diye bağırdı. "Ben size gerçekleri anlattım."

"Gerçekleri... evet."

"Öyleyse?"

(*) Dinleyin

Poirot ağır ağır, "O kız lokantada bir arkadaşından söz etti. Kendisini asla düş kırıklığına uğratmayacağına inandığı bir arkadaşından. O arkadaş sanırım sizdiniz."

"Evet. Size arkadaş olduğumuzu söyledim." Linnet kızardı.

"Ve o size güveniyordu."

"Evet."

Linnet bir an duraksadı. Dudaklarını sabırsızca ısırıyordu. Poirot'nun bir şey söylemek niyetinde olmadığını anlayınca bağırdı.

"Tabii bir bütün olarak bu kötü, şanssız bir durumdu. Ama böyle şeyler oluyor, Mösyö Poirot."

"Ah, evet, oluyor, madam." Bir an susan Poirot ekledi. "Sanırım siz İngiliz Anglikan Kilisesi cemaatindensiniz?"

"Evet." Linnet çok şaşırmış görünüyordu.

"Bu durumda kilisede İncil'den yüksek sesle okunan kısımları dinlemişsinizdir. Kral Davud'u, sürüleri olan zengin adamla tek bir dişi koyunu olan yoksul adamı, zengin adamın nasıl yoksul adamın tek dişi koyununu elinden aldığını dinlemişsinizdir. Olan işte bu madam."

Linnet doğruldu. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Ne söylemek istediğinizi çok iyi anlıyorum, Mösyö Poirot. Açıkça söylemek gerekirse arkadaşımın sevgilisini elinden aldığıma inanıyorsunuz. Duygusal anlamda bu doğru olabilir, sanırım sizin kuşağınızdan insanların bu gibi olayları nitelendirme şekilleri bu, farklı düşünemiyorlar. Katı gerçekler bundan çok farklı. Jackie'nin Simon'a delicesine, hatta ölesiye âşık olduğunu inkâr edecek değilim. Size gelince, siz Simon'un ona aynı derecede bağlı olmadığı gerçeğini göz ardı ediyorsunuz. Evet, Jackie'den hoşlanıyordu ama Simon daha benimle tanışmadan önce bile bir hata yaptığını sezmeye başlamıştı. Olaya tarafsız bir gözle bakın, Mösyö Poirot. Simon asıl sevdiğinin Jackie değil, ben olduğumu anladı. Ne yapacaktı, ne

yapmalıydı? Soylu davranarak kahramanlık yapıp sevmediği bir kadınla mı evlenecekti? Bu durumda üç kişinin hayatını birden mahvetmiş olacaktı, çünkü bu koşullar altında Jackie'yi mutlu etmesi olanaksızdı. Belki benimle tanıştığı sırada Jackie'yle evli olsaydı ona sadık kalması doğru *olurdu* ama ben bundan da çok emin değilim. Çünkü biri mutsuzsa karşısındaki de ıstırap çeker. Ayrıca nişanlılık kesinlikle bağlayıcı bir durum değildir. Eğer bir hata yapılmışsa en doğrusu yol yakınken, geç kalmadan bunu düzeltmektir. Jackie için bunun ağır bir darbe olduğunu kabul ediyorum, bunun için çok üzgünüm ama durum bu. Kaçınılamayacak bir durumdu bu."

"Acaba?"

Linnet gözlerini Poirot'ya dikti.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bütün söylediklerıniz çok makul ve mantıklı. Yine de bütün bunlar bir şeyi açıklamıyor."

"Ne gibi?"

"Sizin tavrınızı, madam. Matmazel de Bellefort'un sizi izlemesi karşısında iki şekilde tepki verebilirdiniz. Sinirlenirdiniz ya da arkadaşınızın hiçbir şeyi gözü görmeyecek kadar incinmiş olmasından dolayı ona acırdınız. Sizin tepkiniz ise bunlardan hiçbiri değil. Hayır. Sizce bu *katlanılamayacak* ama katlanmanız gereken bir durum. Neden? Çünkü suçluluk duygusu duyuyorsunuz."

Linnet ayağa fırladı.

"Bu ne cüret? Mösyö çok ileri gidiyorsunuz."

"Evet, ileri gidiyorum, madam! Sizinle açıkça, dürüst konuşacağım. Her ne kadar gerçekleri, kendinize karşı bile geçiştirmeye çabalıyor olsanız da aslında arkadaşınızın elinden nişanlısını almak için elinizden gelen her şeyi yaptınız. Simon Doyle'u gördüğünüz ilk anda ondan etkilendiniz. Bir an duraksadınız çünkü önünüzde zor bir *seçim* olduğunu, önünüzdeki iki yoldan birini seçmeniz ge-

rektiğini anlamıştınız. Geri çekilebilirdiniz ya da devam edebilirdiniz. İnisiyatif tamamen *sizdeydi*, Mösyö Doyle'da değil. İlk adımı da siz attınız. Çok güzelsiniz, madam, zenginsiniz, zeki ve akıllısınız, çok çekicisiniz ve sevimlisiniz. Simon Doyle'u cazibenizle etkileyebilirdiniz ama böyle bir şeye kalkışmayabilirdiniz de. Yaşamın bir insana verebileceği her şeye sahiptiniz. Oysa arkadaşınızın tüm yaşamı tek bir kişiye bağlıydı. Bunu biliyordunuz. Tereddüt ettiniz ama kendinize engel olmadınız. Elinizi uzatıp aynen İncil'deki zengin adamın yoksulun tek dişi koyununu aldığı gibi zavallı arkadaşınızın yaşamdaki en değerli şeyini elinden aldınız."

Bir sessizlik oldu. Linnet kendisine zorlukla hâkim olarak soğuk bir tonda, "Bütün bunların asıl konuyla ilgisi yok," dedi.

"Hayır, kesinlikle bu konu dışı değil. Size, Matmazel de Bellefort'un birdenbire ortaya çıkmasının sizi neden bu kadar rahatsız ettiğini açıklamaya çalışıyorum. Yaptıkları kendini bilen, saygın bir kadına yakışmayacak şeyler ama siz de içinizden onun haklı olduğunu düşünüyorsunuz."

"Bu doğru değil."

Poirot omzunu silkti.

"Kendinize karşı dürüst olmayı reddediyorsunuz."

"Hiç değil."

Poirot yavaşça, "Sanırım mutlu bir yaşamınız olmuş, madam," dedi. "Başkalarına karşı tutumunuzda içten, şefkatli ve cömert olabilmişsiniz."

"Öyle olmaya çalıştım." Linnet'in yüzündeki sabırsızlık ve öfke kaybolmuştu. Konuşuyordu ama hüzünlüydü.

"İşte birini bilerek incitmiş olma fikri sizi bu nedenle bu denli rahatsız ediyor ve bu yüzden de gerçeği itiraf etmek istemiyorsunuz. Küstahlık ediyorsam bağışlayın ama bu olaydaki en önemli şey psikoloji."

Linnet ağır ağır, "Dediklerinizin doğru olduğunu kabul edecek olsak bile..." dedi. "Tabii böyle bir şeyi kabul etmiyorum asla, ama diyelim ki öyle. Bu durumda ne yapılabilir? İnsan geçmişini değiştiremez. Olayları olduğu gibi kabul etmek zorundayız."

Poirot başını salladı.

"Öncelikle beyninizi temizlemelisiniz. Evet, geçmişi değiştiremezsiniz. Gerçekleri oldukları şekliyle kabul etmek gerekir. Ve bazen madam, yapılabilecek tek şey de budur ; geçmişteki hataların sonuçlarını kabullenmek."

Linnet şaşkınlıkla, "Yani," dedi. "Yapabileceğim hiçbir şey yok mu? *Hiçbir şey*?"

"Cesur olmalısınız, madam. Bana bu gerekliymiş gibi geliyor."

Linnet yavaşça, "Siz... Jackie'yle konuşsanız yani Bayan de Bellefort ile?" dedi. "Ona aklı başında davranmasını söyleseniz?"

"Evet, bunu yapabilirim. Eğer benden bunu yapmamı istiyorsanız yaparım. Bunun bir yararı olacağını sanmayın. Matmazel de Bellefort sabit bir fikrin pençesinde ve onu hiçbir şey kolay kolay bu fikrinden döndüremez."

"Bu sıkıntıdan kurtulmak için yine de *bir şeyler* yapmak gerekiyor herhalde."

"Tabii İngiltere'ye dönüp malikânenizin güvenli hudutları içinde yaşayabilirsiniz."

"O durumda da Jacqueline köyde bir ev tutar ve her sokağa çıkışımda onunla karşılaşırım."

"Bu doğru olabilir."

"Ayrıca," dedi Linnet ağır ağır. "Simon'un da kaçmayı kabul edeceğini sanmıyorum."

"Onun bu durum karşısındaki tepkisi ne?"

"Öfkeli. Çok öfkeli."

Poirot düşünceli düşünceli başını salladı.

Linnet yalvarırcasına, "Jackie'yle konuşacaksınız, değil mi?" diye sordu.

"Evet, bunu yapacağım. Ama bir başarı elde edeceğimi sanmıyorum."

Linnet hışımla, "Jacqueline tuhaf bir kızdır," dedi. "İnsan onun ne yapacağını önceden kestiremez."

"Biraz önce onun tehditler savurduğunu anlattınız. Bu tehditler nelerdi, bana anlatır mısınız?"

Linnet omuz silkti.

"Şey... bizi... ikimizi birden öldürmekle tehdit etti. Jackie bazen tam bir Latin olabiliyor."

"Anlıyorum." Poirot'nun sesi ciddiydi.

Linnet yine ona yalvarırcasına baktı.

"Benim için çalışacak mısınız?"

"Hayır, madam." Poirot'nun sesi kararlıydı. "Sizden ücret alacak değilim. Yalnızca insanlık adına bir şeyler yapmaya çalışacağım. Evet. Zor ve tehlikeli bir durumla karşı karşıyayız. Bunu çözmek için elimden geleni yapacağım ama başarılı olacağım konusunda pek umudum yok."

Linnet Doyle ağır ağır, "Ama *benim* için bir şey yapmayacaksınız, öyle mi?" diye sordu.

Hercule Poirot başıyla onayladı.

"Öyle, madam."

5. BÖLÜM

Hercule Poirot, Jacqueline de Bellefort'u Nil'e bakan kayaların üstünde otururken buldu. Genç kadının odasına çekilmediğini ve onu otel hudutları dâhilinde bir yerde bulacağını hissetmişti. Jacqueline dirseğini dizine, çenesini de avucuna gömmüş, sessizce oturuyordu. Poirot'nun yaklaştığını duymasına rağmen başını çevirip bakmadı.

Poirot, "Matmazel de Bellefort?" dedi. "Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Jacqueline başını hafifçe döndürdü. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Elbette. Sanırım siz Mösyö Hercule Poirot'sunuz? Bir tahminde bulunabilir miyim? Bayan Doyle adına hareket ediyorsunuz ve o size başarıya eriştiğiniz takdirde çok yüksek bir ücret vaat etti."

Poirot, genç kızın yanına oturdu.

"Tahmininiz kısmen doğru." Gülümsedi. "Bayan Doyle'un yanından geliyorum ama onun önerdiği ücreti kabul etmiyorum ve onun için de çalışmıyorum."

"Ah?" Jacqueline, Poirot'yu dikkatle süzdü. "Öyleyse neden geldiniz?"

Hercule Poirot bu soruya yine bir soruyla yanıt verdi.

"Beni daha önce hiç görmüş müydünüz, matmazel?"

Genç kız başını salladı.

"Sanmıyorum."

"Ama ben sizi gördüm. Chez Ma Tante'da hemen yanınızdaki masada oturuyordum. Siz Mösyö Simon Doyle'la gelmiştiniz."

Kızın yüzünde tuhaf, maskeye benzeyen bir ifade belirdi.

"O akşamı anımsıyorum..."

Poirot, "O akşamdan sonra çok şeyler olmuş..." dedi.

"Evet, aynen dediğiniz gibi... Çok şeyler oldu..." Kızın sesi sert, umutsuz ve acıydı.

"Matmazel, sizinle dostunuz olarak konuşuyorum. Geçmişi geçmişe gömün."

"Ne demek istiyorsunuz?" Jacqueline şaşırmıştı.

"Geçmişi unutun! Geleceğe bakın! Olan olmuş. Acı çekmek hiçbir şeyi değiştiremez."

"Bunun Linnet'in işine geleceğinden eminim."

Poirot boş verin anlamında elini salladı.

"Ben şu anda onu düşünmüyorum. Asıl düşündüğüm *sizsiniz*! Evet, acı ve ıstırap çektiniz. Ama şimdi yaptıklarınız bu ıstırabı uzatmaktan başka hiçbir işe yaramayacak."

Kız başını salladı.

"Yanılıyorsunuz. Çok zevk aldığım, eğlendiğim anlar oluyor."

"İşte, en kötüsü de bu, matmazel."

Jacqueline çabucak başını kaldırıp baktı.

"Hiç aptal değilsiniz... Bana iyilik etmeye çalıştığınıza da inanıyorum."

"Evinize dönün, matmazel. Gençsiniz, akıllısınız. Önünüzde koskoca bir dünya var."

Jacqueline ağır ağır başını salladı.

"Anlamıyorsunuz... anlayamazsınız. Benim dünyam... Simon."

Poirot anlayışla, "Aşk her şey değildir," dedi. "Ancak gençken öyle olduğunu sanırız."

Kız hâlâ başını sallıyordu.

"Anlamıyorsunuz..." Poirot'ya bir göz attı. "Her şeyi biliyorsunuz, değil mi? Linnet'le konuştunuz? O akşam da lokantadaymışsınız... Simon'la birbirimizi seviyorduk."

"Onu sevdiğinizi biliyorum."

Jacqueline, Poirot'nun ne demek istediğini hemen anladı. Sözcüklerin üzerine basa basa yineledi.

"*Birbirimizi seviyorduk*. Ben Linnet'i de seviyordum... Ona güveniyordum. O benim en iyi arkadaşımdı. Linnet yaşamı boyunca her istediğini satın alabildi. Hiçbir zaman hiçbir şeyden yoksun olmadı. Simon'u görünce onu da istedi. Ve de aldı."

"Ve Simon Doyle da satın alınmaya razı oldu, öyle mi?"

Jacqueline siyah saçlı başını ağır ağır salladı.

"Hayır, durum tam olarak öyle değil. Öyle olsaydı, burada olmazdım... Simon'un sevilmeye değer biri olmadığını ima ediyorsunuz... Eğer Linnet'le parası için evlenmiş olsaydı, bu doğru olabilirdi. Simon Linnet'le parası için evlenmedi. Durum bundan çok daha karmaşık. *Büyülenmek* diye bir şey var, Mösyö Poirot. Tabii paranın da bunda payı var. Bakın, Linnet'in kendine özgü bir çekiciliği, bir 'havası' var. O bir krallığın kraliçesiydi ya da genç prensesi. Lüks içinde yaşıyordu. Sanki dünya bir sahneydi ve o başroldeydi. Dünya ayaklarının altına serilmişti, İngiltere'nin en zengin, en gözde soylu bekârlarından biri onunla evlenmek istiyordu. Ve Linnet onun yerine anlaşılmaz bir şekilde sıradan bir insan olan Simon Doyle'u seçti, ona tenezzül etti. Tabii bu durum Simon'un başını döndürdü, sizce bu şaşırtıcı mı?" Jacqueline eliyle bir işaret yaptı. "Buradan aya bakın. Çok sade ve net görünüyor, değil mi? O gerçek. Güneş olsaydı onu göremezdiniz. Bu aynen böyle bir şeydi işte. Ben aydım... Güneş çıkınca Simon beni görememeye başladı... Gözleri kamaşmıştı. Güneş dışında hiçbir şeyi göremiyordu ve o güneş Linnet'ti."

Kısa bir ara verdikten sonra ekledi.

"Şimdi anlıyorsunuz değil m? *Büyülenmek* bu işte. Linnet onu büyüledi, gözünü kamaştırdı, sarhoş etti. Tabii bunda özgüveninin, otoriter karakterinin de rolü var. Kendinden o kadar emin ki başkalarını da kendilerine inandırmakta zorlanmıyor. Belki Simon zayıf davrandı, ama o sıradan, basit ve saf bir genç adam. Linnet ortaya çıkıp altın arabasıyla onu kapmasaydı Simon hâlâ beni yalnızca beni seviyor olacaktı. Eğer Linnet zorlamasaydı, Simon ona asla ama asla âşık olmazdı. Bunu çok iyi biliyorum."

"Demek böyle düşünüyorsunuz..."

"Bunu *biliyorum.* Simon beni seviyordu, daima da beni sevecek."

Poirot, "Hâlâ mı?" diye sordu.

Bu sorunun yanıtı kızın dudaklarının ucuna kadar geldiyse de bunu söylemedi, bundan vazgeçti. Poirot'ya bakarken yüzü kıpkırmızı kesildi. Bakışlarını kaçırdı, yüzü düştü. Sonra kısık titrek bir sesle, "Evet, biliyorum..." dedi. "O şimdi benden nefret ediyor... Evet, nefret ediyor... Ama dikkatli olması gerekiyor!"

Birden yanında bankta duran küçük, ipek çantasını alıp karıştırdı. Sonra elini uzattı. Avucunda ufak, sedef kakmalı, oyuncağa benzeyen bir tabanca vardı.

"Güzel bir parça, değil mi? Gerçek değilmiş gibi duruyor, ama gerçek. Kurşunlarından biri bile bir kadını ya da erkeği öldürebilir. Ve ben iyi nişancıyımdır." Sanki geçmişte kalmış bir şeyi anımsamış gibi hafifçe gülümsedi. "Annemle çocukken evimize, yani Güney Carolina'ya gittiğimizde büyükbabam bana silah kullanmayı öğretti. Eski kafalı bir adamdı, silahın gücüne inanırdı özellikle de onur söz konusuysa. Babam da gençliğinde defalarca düello yapmıştı. Babam ayrıca çok da iyi kılıç kullanırdı. Bir defasında birini öldürmüş. Bir kadın için. Anlayacağınız Mösyö Poirot..." Gözleri irileşti. "Bende

onların o deli kanı var... Bu olayın en başında aldım bu tabancayı. Ya Simon'u ya Linnet'i öldürecektim ama hangisini seçmem gerektiğine karar veremedim. İkisini birden öldürmek benim için tatmin edici olmayacaktı. Kalan acı çekmeliydi. Eğer Linnet'in korkacağını, acı çekeceğini düşünseydim... ama o fiziksel anlamda da çok güçlü. Fiziki acılarla da başa çıkabiliyor. Sonunda bekle dedim kendi kendime, bekle! Bu bana giderek çok daha cazip geldi. Sonuçta konu öldürmekse bunu her zaman yapabilirdim; beklemek ve düşünmek çok daha hoş olacaktı. Sonra aklıma bu fikir geldi, onları izlemek! Ne zaman herkesten uzak baş başa kalacakları ve mutluluklarını yaşayacakları bir yere gitseler karşılarında *beni* bulacaklardı. Bu çok etkili oldu. Linnet bundan çok rahatsız oldu, bu onu başka hiçbir şeyin etkileyemeyeceği kadar etkiledi. İçine işledi... çok rahatsız oldu... İşte ben o zaman zevk almaya başladım... Linnet'in bu konuda yapabileceği bir şey yok. Çünkü daima nazik ve terbiyeli davranıyorum. Beni suçlayabilecekleri tek bir sözcük bile çıkmıyor ağzımdan. Bu durum onlara her şeyi zehir ediyor, her şeyi."

Billur gibi şen bir kahkaha attı.

Poirot onun kolunu tuttu.

"Sakin. Sakin olun, diyorum size."

Jacqueline ona baktı.

"E?" Gülümsemesiyle Poirot'ya meydan okur gibiydi.

"Matmazel size yalvarıyorum, bu yaptığınızdan vazgeçin."

"Yani sevgili Linnet'in peşini bırakayım, öyle mi?"

"Bu ondan çok daha öte bir şey. Yüreğinizi kötülüğe açmayın."

Jacqueline'in dudakları aralandı. Gözlerinde şaşkın bir ifade belirdi.

Poirot ciddi bir şekilde konuşmaya devam etti.

"Çünkü bunu devam ettirirseniz, bunu kötülük izleyecek... Kesinlikle bunu kötülük izleyecek... Yüreğinize girecek ve oraya yer-

leşecek. Kısa bir süre sonra da kötülüğü yüreğinizden söküp atmak mümkün olmayacak."

Jacqueline gözlerini ona dikti. Şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı.

"Bilmem ki..." dedi ve sonra haykırdı. "Beni engelleyemezsiniz. Beni durduramazsınız."

Hercule Poirot, "Evet, engelleyemem," dedi. Sesi hüzünlüydü.

"Linnet'i öldürmeye kalkışsam bile beni durduramazsınız."

"Öyle... Tabii bunun bedelini ödemeye hazırsanız."

Jacqueline de Bellefort güldü.

"Ah, ben ölmekten korkmuyorum! Sonuçta yaşamam için ne gibi bir nedenim var ki? Sanırım siz, size kötülük eden birini öldürmenin yanlış olduğunu düşünüyorsunuz hatta bu şu dünyada sahip olduğunuz her şeyi elinizden alan biri olsa bile?"

Poirot kararlılıkla, "Evet, matmazel," dedi. "Bence öldürmek affedilmeyecek bir suçtur."

Kız yine güldü. "O halde şimdi uyguladığım bu intikam oyunumu onaylamanız gerekir. Çünkü bu etkili olduğu sürece tabancamı kullanmayacağım. Ama korkuyorum... Evet, bazen gerçekten korkuyorum, gözümü kan bürüyor, o zaman Linnet'e zarar vermek istiyorum... kalbine bir hançer saplamak... bu küçük tabancanın namlusunu şakağına dayayıp tetiği çekmek istiyorum... yalnızca parmağımı kıpırdatmak ve... Ah!"

Kızın çığlığı Poirot'yu şaşırttı.

"Ne oldu matmazel?"

Jacqueline başını çevirmiş gölgelerin arasına bakıyordu.

"Biri... şurada duruyordu. Ama gitti."

Hercule Poirot keskin gözlerle etrafına bakındı.

"Burada bizden başka kimse yok, matmazel." Ayağa kalktı. "Her neyse, söylemek istediğim her şeyi söyledim. Size iyi geceler dilerim."

Jacqueline de ayağa kalktı.

Yalvarırcasına, "Beni anlıyorsunuz, değil mi?" dedi. "İstediğiniz şeyi yapamam, bu olanaksız."

Poirot başını salladı.

"Hayır, bunu yapabilirsiniz. Her insanın yaşamında böyle bir an vardır. Arkadaşınız Linnet için de durum aynı; öyle bir an gelmiş, kendisine engel olabilirmiş, ama yapamamış bunu... Yolunu seçmiş. İnsan bunu bir kez yaptı mı o yolda ilerlemek zorunda kalır. Eline bir ikinci şans geçmez."

Jacqueline, "İkinci şans," dedi.

Bir an durup düşündü. Sonra meydan okurcasına başını kaldırdı.

"İyi geceler, Mösyö Poirot."

Poirot üzgün üzgün başını sallayarak, kızın peşinden otele giden yolda ilerledi.

6. BÖLÜM

Ertesi sabah Simon Doyle şehre kadar yürümek için otelden ayrılmak üzere olan Hercule Poirot'nun yanına geldi.

"Günaydın, Mösyö Poirot."

"Günaydın, Mösyö Doyle."

"Sanırım şehre gidiyorsunuz. Size eşlik edebilir miyim?"

"Ah, elbette. Çok mutlu olurum."

Bir süre sessizce yan yana ilerlediler. Otelin kapısından çıkıp gölgelerin serinliğinde bahçede yürüdüler. Neden sonra Simon Doyle piposunu ağzından çıkararak, "Anladığım kadarıyla karım dün gece sizinle konuşmuş, Mösyö Poirot," dedi.

"Evet."

Simon kaşlarını hafifçe çatmıştı. O düşüncelerini sözcüklere dökmeyi başaramayan ve kendini düzgün bir şekilde ifade edemeyen tiplerdendi.

"Bir şeye sevindim. Linnet'in bir ölçüde de olsa bu konuda bir şey yapamayacağımızı anlamasını sağlamışsınız."

Poirot başıyla onayladı.

"Bunu önlemenin yasal bir yolu olmadığını belirttim."

"Kesinlikle. Linnet bunu anlamak istemiyordu." Simon hafifçe gülümsedi. "Linnet can sıkan her durumda polise başvurulabileceği anlayışıyla yetiştirilmiş."

Poirot, "Keşke öyle olsaydı," dedi.

Kısa bir sessizlik oldu. Neden sonra Simon birden konuşmaya başladı. Konuşurken yüzünün kızarıklığı giderek artıyordu.

"Linnet'e böylesine bu kadar eziyet edilmesi haksızlık, bu rezillik. Linnet hiçbir şey yapmadı! Eğer biri çıkıp da benim alçakça davrandığımı söylerse bunu kabul edebilirim. Sanırım bunu yaptım da. Ama suçun tamamıyla Linnet'in üzerine yıkılmasına katlanamam. Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

Poirot başını ciddi bir tavırla eğdi ama bir şey söylemedi.

"Şey, siz bu konuyu Jackie'yle yani... Bayan de Bellefort'la konuşabildiniz mi?"

"Evet, onunla konuştum."

"Aklını başına toplayacak mı?"

"Korkarım hayır."

Simon öfkeyle haykırdı.

"Kendini ne duruma düşürdüğünün farkında değil mi? Sağduyulu, onurlu hiçbir kadının onun davrandığı şekilde davranmayacağını anlamıyor mu? Azıcık da olsa kendine saygısı ve onuru da mı yok?"

Poirot omuz silkti.

"O yalnızca ona haksızlık ettiğinizi ya da nasıl diyelim... incittiğinizi düşünüyor."

"Lanet olsun! Aklı başında hiçbir kadın böyle davranmaz. Evet, suçlu olduğumu kabul ediyorum. Ona çok kötü davrandım, haksızlık yaptım. Bana düşman olmasını ve beni bir daha görmek istememesini anlarım. Ama peşimde dolaşması... bu çok uygunsuz bir durum! Kendisini rezil ediyor. Eline ne geçeceğini sanıyor?"

"Belki intikam."

"Saçma! Daha dramatik bir şeyler yapsa anlardım, örneğin bana ateş etse..."

"Bunun onun karakterine daha uygun olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Açıkçası öyle. Jackie ateşli, çok çabuk parlayan bir insandır. Deli öfkesi vardır onda. Tepesi attığı zaman yapacağı hiçbir şey beni şaşırtmaz. Ama bu izleme..." Simon başını salladı. "Evet, bu daha çok düşünülerek, ustaca planlanmış bir şey. Çok zekice."

Doyle, Poirot'ya hayretle baktı.

"Anlamıyorsunuz... Bu durum Linnet'in sinirlerini altüst ediyor."

"Ya sizin?"

Simon, Poirot'ya anlık bir şaşkınlıkla baktı.

"Benim mi? Ben o küçük şeytanın boğazını sıkmak istiyorum!"

"Yani artık ona karşı eski duygularınızdan eser kalmadı, öyle mi?"

"Sevgili Mösyö Poirot, bunu nasıl açıklarım bilemiyorum. Linnet gözlerimi kamaştırdı benim. Bu ay varken güneş doğması gibi bir şey. Bir an her şey siliniyor gözünüzden, görmüyorsunuz. Linnet'e rastladığım andan beri Jackie benim için yok."

"*Tiens, c'est drole, ça!*"(*) Poirot mırıldandı.

"Pardon?"

"Gülümsemeniz ilgimi çekti, hepsi bu."

Simon yeniden kızardı.

"Herhalde Jackie size Linnet'le parası için evlendiğimi söylemiştir. Bu korkunç bir yalan! Ben hiçbir kadınla parası için evlenmem. Jackie bir erkeğin kendisini onun kadar seven bir kadın varken de başka bir kadına ilgi duyabileceğini anlayamıyor."

"Ah?" Poirot birden başını kaldırdı.

Simon ekledi. "Belki bunu böyle söylemem yanlış ama Jackie bana *delicesine* âşıktı."

(*) Yani, bu komik.

Poirot, "*Un qui aime et un qui se laisse aimer,*"(*) diye mırıldandı.

"Evet? Ne demiştiniz? Bakın hiçbir erkek karşısındaki kadının onu kendisinin o kadını sevdiğinden daha fazla sevdiğini hissetmek istemez." Konuştukça sesindeki hiddet artıyordu. "Sanki 'ruhunla ve bedeninle benimsin,' denilircesine *sahiplenilmekten* hoşlanmaz. Bu çok fazla *sahiplenici* bir tutum! Bu adam *benim*, bana *ait*! İşte benim dayanamadığım bu, zaten hiçbir erkek dayanamaz buna. Kaçmak, özgür olmak ister. Karısına sahip olmak ister ama *karısının ona* sahip olmasını istemez."

Sözlerine ara verdi ve titreyen elleriyle piposunu dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Poirot, "Demek Matmazel Jacqueline'in yanında bunları hissediyordunuz?" diye sordu.

"Şey..." Simon bir an boş boş baktıktan sonra doğruladı. "Şey... Evet... öyle. Aslında gerçek buydu. Tabii o bunun farkında değildi. Bu asla ona açıklayabileceğim bir şey değildi. Kendimi huzursuz hissediyordum. Sonra Linnet'le karşılaştım ve o bir anda adeta ayaklarımı yerden kesti. Gözlerimi kamaştırdı, beni büyüledi. O zamana kadar hiç Linnet kadar güzel bir kızla tanışmamıştım. Her şey o kadar şaşırtıcıydı ki. Herkes ona tapıyordu, onu istiyordu. Ama Linnet hepsinin arasından benim gibi silik zavallı birini seçti."

Sesinde çocuksu bir şaşkınlık ve huşu vardı.

"Anlıyorum," diyen Poirot düşünceli düşünceli başını salladı. "Evet, anlıyorum..."

Simon öfkeyle, "Jackie neden bunu erkekçe kabul etmiyor?" dedi.

Poirot hafifçe gülümsedi.

"Bakın Mösyö Doyle, öncelikle o bir erkek *değil*."

(*) Seven ve sevilen biri.

"Evet, evet.. ben 'sportmence' demek istemiştim. Sonuçta insan başına gelene katlanmak durumundadır. Evet, suçluyum, bunu kabul ediyorum. Gerçek şu ki, bir kızı artık sevmiyorsanız, onunla evlenmeniz de delilik olur. Şimdi ise Jackie'nin nasıl bir kız olduğunu, ne kadar ileri gidebileceğini görünce, ondan kurtulmamın büyük bir şans olduğunu daha iyi anlıyorum."

Poirot düşünceli bir tavırla tekrarladı.

"Ne kadar ileri gidebileceğini Mösyö Doyle, Matmazel de Bellefort'un ne kadar ileri gidebileceği konusunda bir fikriniz var mı?"

Simon ona hayretle baktı.

"Hayır, hiçbir fikrim yok. Neyi kastediyorsunuz?"

"Matmazel Jacqueline'in yanında tabanca olduğunu biliyor musunuz?"

Simon kaşlarını çattı. Sonra da başını salladı.

"Hayır. Jackie'nin o tabancayı kullanacağını sanmıyorum yani artık onu kullanacağını sanmıyorum. Belki en başında bunu yapabilirdi. Artık o noktanın ötesine geçti sanırım. Şimdi yalnızca kin duyuyor ve ikimizin de yaşamını berbat etmeyi deniyor."

Poirot omuz silkti.

"Öyle de olabilir," diye mırıldandı kuşkuyla.

Simon birden hiç gereği yokken, "Beni asıl endişelendiren Linnet," dedi.

"Bunun farkındayım."

"Jackie'nin silahını kullanmak gibi melodramatik bir şey yapmasından korkmuyorum ama peşimizi bırakmaması ve bizi sürekli izlemesi Linnet'in sinirine dokunuyor, onu delirtiyor. Size yaptığım plandan bahsedeceğim. Belki sizin de bazı düzeltmeleriniz ya da olumlu eleştirileriniz olur. Öncelikle herkese açık açık burada on gün kalacağımızı söyledim. *Karnak* adlı gemi yarın Shellal'dan Hal-

fa Vadisi'ne hareket edecek. Takma isimlerle o gemiye bilet aldım. Yarın Philea'ya yapılan geziye katılacağız. Linnet'in hizmetçisi valizlerle ilgilenip gemiye getirilmesini sağlayacak. Bizse Shellal'da *Karnak*'a bineceğiz. Jackie otele dönmediğimizi fark ettiğinde iş işten geçmiş olacak, biz *Karnak*'la çoktan yola çıkmış olacağız. Jackie doğal olarak onu atlatıp Kahire'ye döndüğümüzü düşünecek. Bu arada resepsiyondakilere ve kapıya öyle söylemeleri için para da vereceğim. Turizm bürosundan bilgi almaya çalışması da yarar sağlamayacak. Çünkü rezervasyonumuzu farklı isimle yaptırdım. Planımı nasıl buldunuz?"

"İyi hazırlanmış bir plan. Peki, ama ya Matmazel Jacqueline siz geri dönene kadar burada beklerse?"

"Buraya dönmeyebiliriz. Hartum'a ve uçakla Kenya'ya gitmeyi düşünüyoruz. Jackie peşimizden tüm dünyayı dolaşacak değil herhalde."

"Evet. Finansal anlamda tıkanıp bunu yapamayacağı bir an gelecektir elbette. Anladığım kadarıyla pek parası yok."

Simon, Poirot'ya hayranlıkla baktı.

"Çok zekisiniz. Biliyor musunuz, ben bunu hiç düşünmedim. Jackie fakirdir."

"Yine de buralara kadar peşinizden gelmeyi başarmış."

Simon durakladı ve kuşkuyla mırıldandı.

"Tabii küçük de olsa bir geliri var. Yılda iki yüz sterlin kadar olmalı. Sanırım... evet sanırım bu yaptığını yapmak için elindeki sermayesini de harcıyor."

"Öyleyse bir an gelecek tüm kaynakları tükenecek ve parasız kalacak?"

"Evet..."

Simon sıkıntılı sıkıntılı kımıldandı. Bu düşüncenin onu rahatsız ettiği anlaşılıyordu. Poirot genç adamı dikkatle süzüyordu.

"Evet," diye mırıldandı Poirot. "Bunun düşüncesi bile hoş değil."

Simon öfkeyle, "Ne yapabilirim ki?" diye bağırdı. Sonra da ekledi. "Planıma ne dersiniz?"

"İşe yarayabileceğini düşünüyorum. Tabii bu bir anlamda '*geri çekilme*' sayılır."

Simon kızardı.

"Kaçtığımızı mı ima ediyorsunuz? Evet, doğru bu... ama Linnet..."

Onu dikkatle süzen Poirot başını salladı.

"Belki de doğrusu bu. Bu arada Matmazel Jacqueline'in çok zeki olduğunu unutmayın."

Simon sıkıntıyla, "Bir gün kesin bir tavır alıp savaşmamız gerekeceğini hissediyorum," dedi. "Jackie'nin davranışı çok mantıksız."

Poirot haykırdı.

"Mantık mı, *mon Dieu!*"(*)

Simon kayıtsız bir havada, "Kadınların da gerçekçi davranışlar sergilememeleri için hiçbir neden yok aslında."

"Zaten genellikle öyle yaparlar. İşin üzücü olan tarafı da bu." Bir an durdu sonra da ekledi. "Ben de *Karnak* adlı gemide olacağım. Bu gezi programının bir parçası."

Simon bir an duraksadı, sonra sözcüklerini dikkatle seçerek, "Bu... yani... şey... bir şekilde... sayenizde... Yani demek istediğim sizin bu nedenle... yani mesleğiniz gereği..."

Poirot onun sözünü kesti.

"Hayır, öyle değil. Gezi programım Londra'dan ayrılmamdan önce yapıldı. Ben her zaman yapacaklarımı çok önceden planlarım."

"Yani canınız istediği gibi bir yerden bir yere gitmez misiniz? Özgürce. Öylesi çok daha eğlenceli olabilirdi."

(*) Tanrım!

"Belki. Yaşamda başarılı olmak, hayal kırıklığı yaşamamak için her şeyi en ufak ayrıntısına kadar önceden ayarlamak gerekir."

Simon güldü.

"Sanırım bu becerikli katillerin de izlemeleri gereken yol."

"Evet, öyle olduğu söylenebilir. Ama itiraf etmeliyim ki anımsadığım en kusursuz ve çözmekte en zorlandığım cinayet anlık bir dürtü sonucunda işlenmişti."

Doyle çocukça bir heyecanla, "Herhalde bize *Karnak* adlı o geminin güvertesinde çözdüğünüz cinayetlerden bazılarını anlatırsınız," dedi.

"Hayır, hayır. İşten bahsetmek olmaz."

"Ama sizin işiniz çok heyecan verici. Eminim Bayan Allerton da böyle düşünüyordur. Sizden bunları dinleme şansını yaratmanın peşinde."

"Bayan Allerton? Kendisine çok bağlı bir oğlu olan kır saçlı, hoş hanım mı o?"

"Evet. O da *Karnak*'ta olacak."

"Bayan Allerton sizin de o gemide olacağınızı biliyor mu?"

Simon kararlılıkla, "Kesinlikle hayır," dedi. "Kimseye güvenmemin doğru olmayacağı prensibinden hareket ettim."

Poirot, "Çok doğru bir karar ayrıca benim de her zaman uyguladığım bir şey bu," dedi. "Bu arada... yanınızdaki o kır saçlı uzun boylu bey?..."

"Pennington mu?"

"Evet. O da sizinle birlikte mi seyahat ediyor?"

Simon öfkeyle, "Bunun balayı için uygun olmadığını düşünüyor olmalısınız," dedi. "Pennington, Linnet'in Amerika'daki vasisi. Onunla Kahire'de karşılaştık."

"Ah, *vraiment*(*)! Size bir soru sorabilir miyim? Madam Linnet reşit mi?"

(*) Gerçekten

Simon güldü.

"Aslında henüz yirmi birine basmadı ama benimle evlenmek için kimseden izin alması da gerekmiyordu. Bu Pennington'a da sürpriz oldu. Linnet'in mektubu New York'a ulaşmadan iki gün önce *Carmanic* adlı gemiyle oradan ayrılmış. Dolayısıyla evlendiğimizden haberi yoktu."

Poirot mırıldandı.

"*Carmanic*..."

"Kahire'de Shephard's Oteli'nde karşılaştığımızda Pennington çok şaşırdı."

"Evet, ilginç bir rastlantı."

"Pennington'ın da Nil gezisine katılacağını öğrenince ona bize katılmasını söyledik tabii. Başka bir şey yapamazdık. Ayrıca bir bakıma Pennington'ın yararı da oldu." Simon'un yüzünde yine çekingen bir ifade belirdi. "Bakın, Linnet'in sinirleri iyice gerilmişti, nereye gidersek gidelim karşısında Jackie'yi bulmayı bekliyordu Yalnızken hep bu konu gündeme geliyordu. Ama şimdi Andrew Pennington sayesinde başka konulardan da bahsedebiliyoruz."

"Karınız Bay Pennington'a bu konuyu açmadı mı?"

"Hayır." Simon saldırgan bir havaya girmişti. "Bu yalnızca ikimizi ilgilendiren bir konu. Zaten Nil gezisiyle birlikte Jackie'den de kurtulmuş olacağız."

Poirot başını salladı.

"Hayır, bence henüz bu olayın sonunu görmediniz. Hayır, son yakın değil. Bu kolay kolay bitmeyecek. Bundan eminim."

"Hiç cesaret verici değilsiniz, Mösyö Poirot."

Poirot onu belli belirsiz bir hiddetle süzdü. İçinden, ne de olsa Anglosakson, diye düşünüyordu. Oyun dışında hiçbir şeyi ciddiye almazlar. Henüz olgunlaşmamış.

Linnet Doyle da Jacqueline de Bellefort da bu konuyu çok ciddiye alıyorlardı hem de fazlasıyla. Simon'un tavrında ise erkekçe bir sabırsızlık ve kızgınlıktan öte bir şey yoktu.

Poirot, "Size haddimi aşan bir soru sormama izin verir miydiniz?" diye sordu. "Balayınızı Mısır'da geçirmeyi siz mi istediniz?"

Simon kızardı.

"Tabii ki hayır! Aslında ben başka yere gitmek istiyordum ama Linnet aklına burayı koymuştu, çok ısrar etti. Bu yüzden... bu yüzden..." Duraksadı.

Poirot ciddi ciddi, "Elbette," dedi.

Linnet Doyle aklına bir şey koymuşsa, o şeyin yapıldığını çoktan öğrenmişti.

Poirot kendi kendine düşüyordu:

Böylece aynı olayın üç farklı muhatabının öyküsünü dinlemiş oldum; Linnet Doyle, Jacqueline de Bellefort ve Simon Doyle. Acaba hangisinin öyküsü gerçeğe daha yakın?

7. BÖLÜM

Simon ve Linnet Doyle ertesi sabah saat on birde Philea gezisine katılmak üzere yola çıktılar. O sırada oteldeki odasının balkonunda oturan Jacqueline de Bellefort, karıkocanın şirin, küçük, resmedilecek kadar güzel yelkenliye binmelerini seyretti. Bu arada otelin ön kapısından içinde ağır başlı bir oda hizmetçisinin oturduğu bavullarla dolu bir arabanın yola çıktığını görmedi. Araba sağa dönerek Shellal'a doğru ilerledi.

Hercule Poirot öğle yemeğine kadar olan iki saatini otelin hemen karşısındaki Elephantine Adası'nda geçirmeye karar verdi.

İskeleye indi. O sırada otelin motoruna binmekte olan iki adama katıldı. Bu iki adamın birbirlerini tanımadıkları belliydi. Yabancılardan biri bir gün önce trenle gelmişti. Uzun boylu, esmer bir gençti, ince bir yüzü, kavgacı olduğunu gösteren sert hatlı bir çenesi vardı. Üzerinde lekeli flanel bir pantolon ve o iklime hiç uymayan balıkçı tipi bir kazak vardı. Diğer yabancı ise tombul sayılabilecek, orta yaşlı, sıcakkanlı bir adamdı. Poirot'yla hemen bozuk bir İngilizceyle konuşmaya başladı. Genç adam ise onların konuşmalarına katılmak şöyle dursun, onları çatık kaşlarla süzdükten sonra Nubiya'lı kayıkçının yelkenleri elleriyle idare ederken direksiyonu ayak parmaklarıyla çevirmesini hayranlıkla seyretti.

Suyun üstü sakin ve sessizdi, büyük parlak siyah kayalar birbiri ardından gözlerinin önünden kayıp geçerken serin hafif bir rüzgâr yüzlerini yalıyordu. Elephantine Adası çok yakındı. Dolayısıyla çok kısa bir süre içinde oraya vardılar ve çenesi düşük yol arkadaşıyla birlikte doğruca müzenin yoluna koyuldular. Bu arada şişman adam cebinden çıkardığı kartını, hafif bir reveransla Poirot'ya uzattı. Kartta, "Sinyor Guido Richetti, arkeolog" yazılıydı.

Ondan geri kalmak istemeyen Poirot da bir reverans yaparak kendi kartını verdi. Bu formalitelerin tamamlanmasının ardından iki adam müzeye girdiler. İtalyan konuya ilişkin engin bilgisini adeta nokta koymadan bir rehber ustalığıyla ortaya koydu. Bu arada Poirot ve geveze dostu Fransızca konuşuyorlardı. Flanel pantolonlu adama gelince, zaman zaman esneyerek, ilgisiz bir tavırla müzeyi şöyle bir dolaştıktan sonra açık havaya kaçmayı yeğledi.

Poirot ve Sinyor Richetti sonuçta onu yine buldular. İtalyan, harabeleri inceleme konusunda bir hayli hevesliydi. Poirot'ya gelince nehir kıyısındaki kayalıkların arasında yeşilliklerle çevrili gölgeli bir alan görünce hemen o yana yöneldi.

Oradaki büyük kayalardan birinin üzerindeki bankta Bayan Allerton oturuyordu, hemen yanında bir eskiz defteri ve kucağında da bir kitap vardı.

Poirot nazikçe şapkasını çıkararak selam verdi. Bayan Allerton hemen konuşmaya girdi.

"Günaydın, Mösyö Poirot," dedi. "Sanırım bu rahatsız edici çocuklardan kurtulmak mümkün değil."

Gerçekten de çevreleri siyah tenli, pis pis sırıtan, sözde poz veren ve zaman zaman da ellerini uzatarak umutla "Bahşiş" diye fısıldayan çocuklarla çevrilmişti.

Bayan Allerton, "Sonuçta bıkıp gideceklerini düşünmüştüm," dedi. "İki saatten fazla bir süredir beni izliyorlar, yavaş yavaş yak-

laşıyorlar; bir ara "Defolun" diye bağırarak şemsiyemi onlara doğru salladım. Bir iki dakika için dağıldılar. Sonra yine dönüp gözlerini diktiler. Gözleri de burunları da iğrenç, pislik içinde, çocuğa benzemiyorlar. Bunların hiç yıkandıklarını sanmıyorum, temel görgü kurallarından ise haberleri bile yok." Hüzünle gülümsedi.

Poirot nazikçe çocuk topluluğunu onun adına uzaklaştırmaya çalıştıysa da bunda başarılı olamadı. Çocuklar bir an için dağıldılarsa da yeniden toplanarak bu kez daha da yaklaştılar.

Bayan Allerton, "Eğer biraz huzur olsaydı burayı çok daha fazla sevebilirdim," dedi. "Ama burada yalnız kalmak neredeyse olanaksız. Ya birisi sizden para istiyor, ya eşeğe bindirmeyi teklif ediyor ya da boncuk filan satmaya çalışıyor. Tabii yerli köylerini gezmeye ya da ördek avına götürmeyi önerenler de var."

Poirot başıyla onayladı.

"Evet, bu büyük bir dezavantaj."

Mendilini özenle kayanın üzerine yayarak, dikkatle mendilin üzerine oturdu.

"Bu sabah oğlunuz yanınızda değil?"

"Evet. Tim'in buradan ayrılmadan önce postaya vermek istediği bazı mektupları vardı. İkinci Çağlayan'a kadar çıkacağız."

"Ben de öyle."

"Buna çok sevindim. Sizinle tanıştığım için ne kadar heyecanlandığımı bilemezsiniz. Majorca'dayken Bayan Leech adlı bir hanımla tanıştık. Sizinle ilgili olağanüstü öyküler anlattı. Sanırım denizde çok değerli bir yakut yüzüğünü kaybetmiş. Siz orada olmadığınız için bulunamadığından yakındı durdu."

"Ah, *parbleu*,(*) ben dalgıç değilim!"

İkisi de güldüler.

(*) Vallahi

Bayan Allerton ekledi. "Bu sabah sizi Simon Doyle'la şehre doğru yürürken gördüm. Bana onun hakkındaki fikrinizi söyler misiniz? Kendisi çok ilgimizi çekiyor da."

"Ah? Öyle mi?"

"Evet. Onun Linnet Ridgeway'le evlenmesi büyük sürpriz oldu. Herkes kızın Lort Windlesham ile evleneceğini düşünüyordu, birden kimsenin adını sanını duymadığı bu genç adamla nişanlandı."

"Linnet'i yakından mı tanırsınız, madam?"

"Hayır. Fakat kuzinim Joanna Southwood, Linnet'in en yakın dostlarındandır."

"Ah, evet, bu adı gazetelerde okumuştum." Poirot bir an için susup sonra mırıldandı. "Matmazel Joanna Southwood, ismine sık sık gazetelerde rastlanan genç bir bayan."

Bayan Allerton homurdandı.

"Evet, kendi reklamını yapmayı çok iyi bilir."

"Ondan hoşlanmıyor musunuz, madam?"

Bayan Allerton bu sözlerinden pişman olmuş gibiydi.

"Sanırım bu biraz ağır oldu. Bakın, ben eski kafalı bir kadınım. Joanna'dan pek hoşlanmam. Ama Tim'le çok iyi dostturlar."

Poirot, "Anlıyorum," dedi.

Bayan Allerton onu yan gözle süzdükten sonra hemen konuyu değiştirdi.

"Burada ne kadar az genç var. Hani şu annesi türbanlı kestane saçlı kız neredeyse buradaki tek genç. Onunla bir hayli konuştuğunuz dikkatimden kaçmadı. O çocuk benim de çok ilgimi çekiyor."

"Neden madam?"

"Onun için üzülüyorum. Genç ve duygusalsanız çok fazla eziyet çekebilirsiniz. Bence o kız da eziyet çekiyor."

"Evet, zavallı kızcağızın pek mutlu olduğu söylenemez."

"Tim'le ona 'küskün kız' adını taktık. Onunla bir iki kez konuşmaya çalıştım ama her defasında beni atlattı. Neyse, onlar da Nil gezisine katılıyorlarmış. Umarım teknede hepimiz biraz daha samimi olma olanağı bulabiliriz."

"Bu yadsınamayacak bir olasılık, madam."

"Ben çok dost canlısı bir insanım Mösyö Poirot, insanlar beni çok fazla ilgilendiriyorlar. Öylesine farklı insan tipleri var ki!" Bir an sözlerine ara verdikten sonra ekledi. "Tim bana o esmer kızın, adı da Bellefort'muş, daha önce Simon Doyle'la nişanlı olduğunu söyledi. Bu çok uygunsuz bir durum... yani böyle karşılaşmaları."

Poirot başını salladı. "Evet, öyle."

Bayan Allerton, "Belki bu sözlerimi gülünç bulacaksınız, ama..." dedi. "O kız her nedense beni korkutuyor. O kadar gergin ve tutkulu bir hali var ki."

Poirot ağır ağır başını salladı.

"Yanılmıyorsunuz, madam. Yoğun ve şiddetli duygular her zaman korkutucudur."

"İnsanlar sizi de yakından ilgilendiriyor, öyle değil mi Mösyö Poirot? Yoksa bu ilginiz özellikle potansiyel katillere mi yönelik?"

"Madam insanları böyle sınıflarsanız bu kategorinin dışında kalan çok az insan olacağını söyleyebilirim."

Bayan Allerton şaşırdı.

"Bunu söylerken ciddi misiniz?"

Poirot başını sallayarak mırıldandı.

"Özendirici koşullar ortaya çıktığı takdirde tabii."

"Yani bu etkiler mi?"

"Doğal olarak."

Bayan Allerton bir an duraksadı sonrasında yüzünde hoş bir gülümseme belirdi.

"Ben bile mi?"

"Eğer çocukları tehlikedeyse özellikle de anneler çok acımasız olabilirler, madam."

Bayan Allerton ciddi ve bir o kadar da karamsar bir ifadeyle başını salladı.

"Sanırım bu doğru, evet haklısınız."

Bir iki dakika kadar susup düşündükten sonra gülümseyerek ekledi. "Bir an oteldeki herkes için olası cinayet nedeninin ne olabileceğini düşündüm. Bu çok ilginç ve eğlenceli. Örneğin Simon Doyle?"

Poirot gülümsedi.

"Çok basit bir cinayet, amacına ulaşmak için kısa yol. İnce eleyip sık dokumaya gerek bile yok."

"Bu yüzden de kolayca yakalanır, değil mi?"

"Evet, böyle bir şeyi çok ustaca yapabileceğini sanmam."

"Peki ya Linnet?"

"O *Alis Harikalar Diyarında*'nın kraliçesinden farksız olurdu. 'Kafasını kesin!'"

"Elbette. Monarşinin kutsal hakkı! İncil'de bağını krala vermeyen Nabot'un taşlanarak öldürülmesi gibi bir şey bu. Peki ya o çılgın kız, Jacqueline de Bellefort, o cinayet işleyebilir mi?"

Poirot bir iki saniyelik duraksamadan sonra kuşkuyla başını salladı.

"Evet, sanırım işleyebilir."

"Ama emin değilsiniz bundan, öyle değil mi?"

"Öyle, beni şaşırtıyor."

"Bence Bay Pennington kesinlikle cinayet işleyecek bir tip değil, o kadar soğukkanlı ve ilgisiz ki, sanki damarlarında kırmızı kan akmıyor."

"Bu bir çeşit kendini koruma içgüdüsünden kaynaklanabilir."

"Evet, sanırım öyledir. Peki ya türbanıyla o kendini beğenmiş Bayan Otterbourne?"

"Kibir her zaman söz konusu olabilir."

Bayan Allerton şaşkınlıkla sordu.

"Yani cinayet nedeni olarak mı?"

"Cinayet nedenleri bazen çok önemsiz ve saçma olabilir, madam."

"Peki, en sık karşılaşılan cinayet nedenleri nelerdir, Mösyö Poirot?"

"Genellikle para. Daha doğrusu bazı nedenlerle güçlenerek ortaya çıkan para hırsı. Sonra intikam ve aşk ve de korku, nefret, yardımseverlik, toplum yararı..."

"Ama Mösyö Poirot..."

"Ah, evet madam. Böyle birini tanıdım, bu kişiyi A olarak adlandıralım. B tarafından yalnızca iyi bir siyasetçi olan C'nin yararı için ortadan kaldırılmıştı. Politik cinayetler genellikle hep aynı başlık altında toplanırlar. Birinin topluma, uygarlığa zarara verdiği düşünülür ve bu yüzden cezalandırılır. Bu insanlar ölüm ve yaşamın Tanrı'nın takdiri olduğunu unuturlar."

Poirot fazlasıyla ciddi bir ifadeyle konuşuyordu.

Bayan Allerton kısık bir sesle, "Sizden bunları duyduğuma sevindim," dedi. "Sonuçta aracı seçen daima Tanrı'dır."

"Böyle düşünmek tehlikeli, madam."

Bayan Allerton'un konuşması şakacı bir hal aldı.

"Bu konuşmadan sonra sağ kalan olur mu, merak ediyorum, Mösyö Poirot!"

Ayağa kalktı ve devam etti.

"Artık gitmeliyiz. Öğlen yemeğinden hemen sonra yola çıkacağız."

İskeleye vardıklarında dik yakalı kazak giymiş olan genç adam henüz gelmiş, teknedeki yerine oturuyordu. İtalyan ise bekliyordu.

Nubiya'lı kayıkçı yelkenleri şişirip yola çıktıktan sonra Poirot genç yabancıya dönerek sordu. "Mısır'da görülecek olağanüstü şeyler var, değil mi?"

Genç adam pipo içiyordu. Şekilsiz, çirkin bir pipoydu bu. Piposunu ağzından çıkardı ve kısaca, sözcükleri özellikle vurgulayarak ve şaşılacak derecede düzgün bir aksanla, "Beni sinir ediyorlar," dedi.

Bayan Allerton okuma gözlüklerini taktı ve genç adamı ilgiyle süzdü.

"Öyle mi? Peki neden?" diye sordu Poirot.

"Örneğin piramitleri ele alın. Despot, zalim bir hükümdarın egoizmine hizmet etmek amacıyla yapılmış devasa anlamsız yapılar. Onları inşa etmek için ter döken ve bu uğurda ölen kitleleri düşünün. Onların acımasızca, köle gibi çalıştırılmalarını ve katlanmak zorunda kaldıkları eziyeti düşünmek beni delirtiyor."

Bayan Allerton neşeyle, "Yani sizce piramitlerin de Partheon'un da, o muhteşem tapınakların da anıtların da olmasının hiçbir önemi yok, insanların huzur içinde üç kez yemeklerini yiyip yataklarında öldüklerini bilmek daha önemli öyle mi?"

Genç adam çatık kaşlarıyla ona döndü. "Bence insanlar taşlardan daha önemli."

Poirot araya girdi. "Ne var ki insanlar eserler kadar kalıcı değiller."

"Ben iyi beslenmiş, hakları verilmiş bir işçiyi görmeyi tüm sanat eserlerine yeğlerim. Bence önemli olan gelecek, geçmiş değil."

Bu çok tehlikeli olmayan ateşli bir konuşmayla boğuşan Sinyor Richetti için çok fazla değildi.

Genç adam ise en sert şekilde kapitalist sistem konusundaki düşüncelerini ortaya koydu. Büyük bir nefretle konuşuyordu.

Bu konuşmalar son bulmadan sahile, otelin iskelesine vardılar.

Bayan Allerton neşeyle mırıldandı.

"Neyse, neyse..." Ardından kıyıya çıktı.

Genç adam onun arkasından pis pis baktı.

Poirot otelin lobisinde Jacqueline de Bellefort ile karşılaştı. Genç kadının üzerinde binici giysileri vardı. Poirot'u yapmacık, şakacı bir reveransla selamladı.

"Eşeğe binmeye gidiyorum. Yerli köylerini görmemi önerir miydiniz, Mösyö Poirot?"

"Bugünkü gezi programınızda köyler mi var, matmazel? *Eh bien*, çok güzel ve ilginç olduklarını söyleyebilirim ama hediyeliklere pek fazla para kaptırmamaya çalışın."

"Avrupa'dan buraya ihraç edilen hediyeliklere mi? Hayır, ben öyle kolay kolay aldatılacak biri değilim."

Başıyla hafifçe selam verdikten sonra dışarı kızgın güneşe çıktı.

Poirot toparlanmasını tamamladı, valizini hazırladı aslında her şeyi düzenli olduğundan bu onun için çok kolay bir işti. Sonra yemek salonuna indi ve erken bir öğlen yemeği yedi.

Öğlen yemeğinin hemen ardından gelen otel otobüsü İkinci Çağlayan'a gidecek yolcuları alarak Kahire-Shellal trenine bineceklerı istasyona götürdü. On dakikalık bir yolculuktu bu.

Allerton'lar, Poirot, kirli flanel pantolonlu genç adam ve İtalyan, otobüsteki yolculardı. Bayan Otterbourne ve kızı, Dam-Philae gezisine katılmışlardı ve tekneye Shellal'da bineceklerdi.

Kahire-Luksor treni yaklaşık yirmi dakika kadar gecikti. Yine de sonuçta geldi ve peronda alışıldık karmaşa ve vahşi sahneler yaşandı. Trenden gelenlerin valizlerini indiren hamallar valizleri koymaya çalışan hamallarla çatıştılar.

Poirot sonunda biraz soluk soluğa kalsa da kendi valizlerini, Allerton'larınkiler ve hiç tanımadığı bazı valizlerle bir kompartımanda

bulmayı başardı. Bu arada Tim ve annesi başka bir kompartımanda kalan valizlerle uğraşıyorlardı.

Poirot'nun zorlukla da olsa kendini atmayı başardığı kompartımanda yüzü kırışıklar içinde, göz kamaştıran elmasları ve beyaz bastonu dikkat çeken, dünyaya, diğer insanlara aşağılayarak bakan aksi bir yaşlı kadın vardı.

Poirot'yu küçümseyen aristokratik bakışlarla süzdükten sonra okuduğu Amerikan dergisinin sayfaları arasına gömüldü. Tam karşısında otuz yaşların altında iriyarı, oldukça hantal görünümlü bir kadın oturuyordu. Kadının köpeği anımsatan hevesli iri kahverengi gözleri, dağınık saçları vardı ve karşısındakinin gönlünü hoş etme isteği içindeymiş gibi bir havası vardı. Yaşlı kadın zaman zaman derginin üstünden bakıyor ve genç kadına emirlerini yağdırıyordu.

"Cornelia, perdeleri aç. Vardığımızda giysi çantamla ilgilenmeyi unutma. Sakın kimse valizlerimi ellemesin. Bu arada kâğıt açacağımı da unutma."

Kısa bir tren yolculuğuydu bu. On dakika sonra *Karnak* adlı nehir gemisinin onları beklediği iskeleye varmışlardı bile. Otterbourne'lar onlardan önce gelmiş, gemiye binmişlerdi. Onları güvertede karşıladılar.

Karnak, Birinci Çağlayan'da çalışan, Assuan Barajı'nın havuzlarına sığamayacak kadar büyük olan *Papyrus* ve *Lotus* adlı teknelerden daha küçük bir gemiydi. Yolcular gemiye bindiler ve kalacakları kamaralarına yerleştirildiler. Gemi tam dolu olmadığı için yolcuların büyük kısmı için gezinti güvertesinde konaklayacak yer vardı. Bu güvertenin ön kısmında bulunan dört bir yanı camlı seyir salonu bulunmaktaydı. Yolcular burada oturup gözleri önüne serilen nehri kesintisiz bir şekilde seyredebiliyorlardı. Hemen bu güvertenin altındaki güvertede ise sigara salonu, küçük bir oturma salonu, en alt güvertede ise yemek salonu vardı.

Eşyalarının kamarasına yerleştirildiğinden emin olan Poirot geminin sahilden ayrılmasını izlemek için güverteye çıktı. Doğruca geminin kenarına yaslanmış hareket etmeyi bekleyen Rosalie Otterbourne'un yanına gitti.

"Evet, Nubiya'ya gidiyoruz. Mutlu musunuz, matmazel?"

Kız derin bir soluk aldı.

"Evet. Nihayet her şeyden uzaklaşıyormuşuz gibi geliyor bana."

Sonra eliyle boş ver anlamına gelecek bir hareket yaptı.

Önlerine serilen nehrin sularının, nehrin kıyısına dayanan kıraç kayaların, yer yer göze çarpan suyun etkisiyle çürümüş, terk edilmiş evlerin yaban ama bir o kadar da doğal bir görünümleri vardı. Bu sahnedeki görünüm her ne kadar hüzünlü olsa da tuhaf bir çekiciliği olduğu inkâr edilemezdi.

Rosalie mırıldandı.

"İnsanlardan uzağa..."

"Size yakın olanlar dışında mı, matmazel?"

Rosalie omzunu silkti.

"Bu memlekette bir şey var. Beni etkiliyor. İçimde kaynaşanları yüzeye çıkarıyor. Her şey o kadar adaletsiz o kadar haksız ki."

"Acaba? Dış görünüşe aldanmamalısınız."

Rosalie homurdandı.

"Herkesin annesine bakın. Bir de benimkine. Seksten başka Tanrı yok ve de annem de onun peygamberi." Durakladı. "Sanırım bunu söylememeliydim."

Poirot elini salladı.

"Neden söylemeyeceksiniz? Çok kişi açılır bana, ben dinlemeye alışığım. Madem içinizde bir şeylerin aynen reçel gibi fokur fokur kaynadığını söylüyorsunuz, *eh bien*, bırakın içinizdekiler dışarı çıksın, kim bilir belki biri kaşığını alıp gelir, sizi rahatlatır."

Poirot eliyle Nil'e bir şey atarmış gibi bir hareket yaptı.

"Böylece bitip gitmiş olur."

Rosalie, "Ne kadar ilginç bir insansınız siz!" dedi. Asık yüzünde hafif bir gülümseme belirdi, dudakları kıvrıldı. Sonra birden kaskatı kesildi ve bağırdı.

"Ah, işte Bayan Doyle'la kocası! *Onların* da bu yolculuğa katılacaklarını bilmiyordum."

Linnet güvertenin orta taraflarına düşen bir kamaradan çıkmıştı. Simon da hemen arkasındaydı. Genç kadının hali Poirot'yu şaşırttı. Linnet neşeli, son derece kendinden emin ve güven doluydu. Mutluluğu yüzünden okunuyordu. Simon Doyle da değişmişti sanki ağzı kulaklarındaydı, sürekli sırıtıyor, sevinçli bir okul öğrencisi gibi görünüyordu.

Küpeşteye dayanarak, "Harika bu," dedi. "Bu yolculuğu sabırsızlıkla bekliyorum. Sen de öyle değil mi, Linnet? Görünürde turistik bir seyahat ama aslında bir anlamda Mısır'ın kalbine yolculuk bu."

Karısı çabucak, "Evet, biliyorum," diye yanıt vererek onun koluna girdi. "Çok heyecan verici."

Simon onu kendisine çekti ve mırıldandı.

"Hareket ettik, Lin..."

Buharlı gemi rıhtımdan ayrılıyordu. Böylece İkinci Çağlayan'a kadar olan yedi günlük yolculukları başlamış oluyordu.

Aynı anda güvertede billur gibi bir kahkaha çınladı. Linnet hemen döndü.

Jacqueline de Bellefort oradaydı. Çok eğleniyormuş gibi bir hali vardı.

"Merhaba, Linnet. *Seninle* burada karşılaşacağım hiç aklıma gelmemişti. Assuan'da on gün daha kalacağınızı söylememiş miydiniz? Bu çok büyük bir sürpriz!"

Linnet kekeledi. "Sen... sen..." Kendisini zorlayarak dostça gülümsemeye çalıştı. "Ben... ben de burada karşılaşmayı beklemiyordum."

"Öyle mi?"

Jacqueline geminin öbür tarafına doğru gitti.

Linnet kocasının kolunu sıkıca tuttu.

"Simon... Simon..."

Genç adamın huzurlu neşesi kaybolmuştu. Kendisini tutmaya çalışmasına rağmen yumruklarını sıkmıştı.

Karıkoca biraz uzaklaştılar. Başını çevirmemesine rağmen Poirot onların sözlerinin bir kısmını duydu.

"...Geri dönmek... Olanaksız... Belki..." Simon'un hiddetli ve bir o kadar da umutsuz sesi biraz yükseldi. "Yaşamımızın sonuna kadar kaçamayız, Lin! Bununla bir şekilde başa çıkmalıyız."

Birkaç saat sonra karanlık basarken Poirot camlı salonda oturmuş, manzarayı seyrediyordu. *Karnak* dar bir boğazdan geçiyordu. Haşin kayalar adeta onları yarıp geçen nehrin kıyısında sanki vahşi bir güzellikle set kurmuşlardı. Nubiya'daydılar.

Poirot hafif bir ses duyarak döndü. Linnet Doyle hemen yanı başında duruyordu. Parmakları kıpır kıpırdı. Poirot genç kadını o zamana kadar hiç bu halde görmemişti. Linnet'te şaşkın bir çocuk hali vardı.

"Mösyö Poirot korkuyorum... her şeyden korkuyorum. Şimdiye kadar kendimi hiç böyle hissetmemiştim. Bu vahşi kayalar, bu dehşet verici zulüm ve gaddarlık! Nereye gidiyoruz? Ne olacak? Size, korkuyorum diyorum! Herkes benden nefret ediyor. Şimdiye dek hiç böyle hissetmemiştim. Daima herkese iyi davrandım, onlar için bir şeyler yapmaya çalıştım ama onlar benden nefret ediyorlar... benden nefret eden bir sürü insan var. Simon dışında... etrafım düşmanlarla

çevrili... Korkunç bir şey bunu hissetmek, etrafınızın sizden nefret eden insanlarla çevrili olduğunu bilmek..."

"Bütün bunların anlamı ne, madam?"

Başını salladı. "Sanırım, sinirlerim bozuk... Hissediyorum, çevremdeki her şey tekinsiz."

Endişeyle omzunun üzerinden baktı.

Sonra birden, "Bütün bunlar nasıl sona erecek?" dedi. "Burada kapana kısıldık. Yakalandık! Çıkış yok. Yola devam etmek zorundayız. Artık nerede olduğumuzu bile bilmiyorum, bilemiyorum."

Bir koltuğa çöktü. Poirot onu ciddi bir tavırla süzdü. Gözlerinden ona acıdığı anlaşılıyordu.

Linnet, "Jackie bu gemiye bineceğimizi nasıl öğrendi?" dedi. "Bunu nasıl bilebilir?"

Poirot başını salladı. "O çok zeki," dedi.

"Bana ondan asla kaçamayacakmışım gibi geliyor, Mösyö Poirot."

Poirot, "Aslında uygulayabileceğiniz bir plan vardı," dedi. "Bunu düşünmemiş olmanıza şaşıyorum. Sonuçta para sizin için önemli değil, madam. Neden kendiniz için özel bir tekne tutmadınız?"

Linnet çaresizlik içinde başını salladı.

"Böyle olacağını bilseydik... ama bilemedik... ayrıca... Bu zordu da." Birden haykırdı. "Ah! Ne kadar zor bir durumda olduğumu anlamıyorsunuz. Simon konusunda dikkatli davranmak zorundayım... Para konusunda saçma denilecek kadar hassas. Yani benim çok fazla param olması onu rahatsız ediyor. Balayımızı İspanya'da küçük bir yerde geçirmemizi istedi. Bütün balayı masraflarını kendisi ödeyecekti. Sanki bu önemliymiş gibi! Erkekler çok aptal oluyor. Simon'un refaha, konfora alışması gerekiyor. Tekne tutma fikri bile onu çok

rahatsız etti, alındı, boşuna bir masraf olarak nitelendirdi bunu. Onu yavaş yavaş rahat yaşama alıştırmam gerekiyor, adım adım."

Başını kaldırarak öfkeyle dudağını ısırdı. Yaşadığı zorlukları açıklamaktan rahatsız olmuş gibiydi.

Ayağa kalktı.

"Giysi değiştirmem gerekiyor. Lütfen bağışlayın, Mösyö Poirot. Korkarım çok kötü saçmaladım."

8. BÖLÜM

Sade siyah dantel gece elbisesiyle çok hoş ve şık görünen Bayan Allerton iki güverte aşağıdaki yemek salonuna indi. Salonun kapısında oğlu da ona yetişti.

"Affedersin, hayatım. Gecikeceğimi sandım."

"Acaba nerede oturacağız?" Salonda küçük masalar vardı. Bayan Allerton o sırada bir grubu masalarına yerleştirmekte olan gemi garsonunun yanlarına gelmesini bekledi. "Bu arada, Hercule Poirot'ya bizimle oturmasını rica ettim."

"Anne, bunu yapmamalıydın!" Tim şaşırmış ve öfkelenmişti.

Annesi ona hayretle baktı.

Aslında Tim oldukça uysal bir insandı, bu ondan beklenen bir davranış değildi.

"Bir sakıncası mı var?"

"Evet var. İç sıkıcı bir şarlatan o."

"Ah, hayır, Tim. Ben öyle düşünmüyorum."

"Ayrıca bir yabancıyı aramıza almanın ne anlamı var ki? Bu küçük gemiye tıkılıp kalmak zaten yeterince sıkıcı. Bir de bu adam sabah, öğle akşam bizimle olacak."

Bayan Allerton üzülmüş görünüyordu.

"Affedersin yavrum. Bunun hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Bu bizim için farklı bir deneyim olabilir. Sonuçta sen de dedektif romanlarından hoşlanırsın."

Tim homurdandı.

"Ah, sen ve şu parlak fikirlerin, anne! Sanırım onu başımızdan atamayız artık."

"Gerçekten de Tim, bunu yapabileceğimizi sanmıyorum?"

O sırada gemi garsonu gelerek onları bir masaya götürdü. Garsonu izleyen Bayan Allerton'un yüzünde hâlâ aynı şaşkın ifade vardı. Düşünüyordu. Tim aslında uyumlu, yumuşak başlı ve iyi niyetli bir gençti. Bu çıkış ona hiç yakışmamıştı. Onda normalde yabancılara karşı İngilizlere özgü o isteksizlik ve güvensizlik yoktu. Tim tam bir kozmopolitti. Bayan Allerton iç çekti. Erkekleri anlamak güçtü, en yakınınızın bile hiç beklenmedik, akıl almaz davranışları ve tepkileri olabiliyordu.

Ana-oğul yerlerine geçerken Hercule Poirot da hızla ve sessizce yanlarına geldi. Elini üçüncü iskemlenin arkasına koyarak durdu.

"Gerçekten de sizinle oturmamı istiyor musunuz, madam?"

"Elbette. Buyurun, oturun, Mösyö Poirot."

"Çok naziksiniz."

Bayan Allerton, Belçikalı'nın sandalyesine otururken Tim'i gözaltından süzdüğünü fark etti. Tim ise ne yazık ki duygularını maskelemeyi pek başaramamıştı.

Kadın masada hoş bir atmosfer yaratmaya çalıştı. Çorbalarını içerken, tabağın yanına konmuş olan yolcu listesini aldı.

"Gelin kimin kim olduğunu çıkarmaya çalışalım," dedi neşeyle. "Bundan her zaman çok keyif almışımdır." Okumaya başladı. "Bayan Allerton, Bay T. Allerton. Bu kolay. Bayan de Bellefort, onu

Otterbourne'ların masasına oturtmuşlar. Acaba Rosalie'yle anlaşabilecekler mi? Sonra? Doktor Bessner... Doktor Bessner? Onun kim olduğunu kim bulacak?"

Dört erkeğin oturduğu masaya doğru baktı.

"Bence Doktor Bessner şu kısa saçlı, bıyıklı şişman adam olmalı. Onun Alman olduğunu sanıyorum. Çorbayı çok beğenmişe benziyor." Ağız sulandırıcı sesler duyuluyordu.

Bayan Allerton devam etti.

"Bayan Bowers? Onun kim olduğunu tahmin edebilecek miyiz? Söz konusu olabilecek üç ya da dört kadın var. Neyse, onu atlayalım, sonra keşfederiz. Evet, Bay ve Bayan Doyle, bu geminin yıldızları. Kız gerçekten çok güzel, üzerindeki elbise de kusursuz."

Tim sandalyesinde döndü. Linnet, kocası ve Andrew Pennington'a köşedeki masa verilmişti. Genç kadın beyaz bir elbise giymiş, boynuna da incilerini takmıştı.

Tim, "Tuvaleti bana çok sade göründü," dedi. "Uzun bir kumaş parçası. Beline de gevşek bir sicim gibi bir şey dolamış."

Annesi, "Evet, hayatım," dedi. "Tam ünlü bir modacının elinden çıkmış bin altı yüz şilinlik modele yakışır erkekçe bir yorum."

Tim, "Kadınlar giysilerine neden bu kadar fazla para öderler ki?" diye homurdandı. "Bu bana çok saçma görünüyor."

Bayan Allerton listedekilerin kim olduğunu tahmin etmeyi sürdürdü.

"Bay Fanthorp şu masadaki dört kişiden biri olmalı. Hiç konuşmayan, fazlasıyla heyecanlı görünen genç adam. Hoş bir yüzü var, ifadesinden zeki, tedbirli ve sağduyulu biri olduğu anlaşılıyor."

Poirot başıyla onayladı.

"Evet, zeki bir insan o. Konuşmuyor ama dikkatle dinliyor. Ve etrafını da izliyor. Evet, gözünden pek bir şey kaçmıyor. Yalnızca

zevk için dünyanın bu köşesine yolculuk edecek bir tip değil. Acaba burada ne işi var?"

Bayan Allerton, "Bay Ferguson," dedi. "Bence o bizim her an kavgaya hazır anti-kapitalist dostumuz olmalı. Bayan Otterbourne ve kızı. Onları zaten biliyoruz. Bay Pennington. Yani namı diğer 'Andrew amca.' Yakışıklı bir adam o. Bence..."

"Evet, anne, ne diyeceksen söyle."

"Yakışıklı havalı bir adam ama çene yapısı acımasız, katı bir adam olduğunu gösteriyor. Hani şu gazetelerde okuduğumuz Wall Street'te işlem yapanlardan biri olmalı. Çok zengin olduğundan da eminim. Sonra Mösyö Hercule Poirot. Onun yeteneklerine gerçekten yazık oluyor. Tim, Mösyö Poirot için bir cinayet ayarlayamaz mısın?"

Bu iyi niyetli şaka oğlunu yeniden sinirlendirdi. Tim kaşlarını çatarken Bayan Allerton telaşla listeyi okumayı sürdürdü.

"Bay Richetti. İtalyan Arkeolog. Sonra Bayan Robson ve son olarak da Bayan Van Schuyler. Bu ikincisi kolay. Şu çok yaşlı çirkin Amerikalı kadın olmalı. Kendini çok özel sanıyor, herkese de tepeden bakıyor ve kendi standardına uygun bulmadığı kimseyle de konuşmuyor. Çok tuhaf bir kadın, öyle değil mi? Yanındaki diğer iki kadın Bayan Bowers'la Bayan Robson olmalı. Şu altın çerçeveli gözlük takmış olan zayıf kadın sekreter olmalı. Öbür kız ise gezmek uğruna esir muamelesi görmeyi kabul etmiş yoksul yakın akraba olmalı. Bayan Van Schuyler'e rağmen yine de neşeli. Zavallı bir kız... Bence Robson sekreter, Bowers da yoksul akraba."

Tim sırıttı.

"Yanılıyorsun, anne." Birden keyiflenmişti.

"Nereden biliyorsun?"

"Yemekten önce salondaydım. Yaşlı kadın, o genç kıza, 'Bayan Bowers nerede? Onu hemen çağır, Cornelia,' dedi. Cornelia hemen terbiyeli bir fino gibi hemen buyruğu yerine getirmeye koştu."

Bayan Allerton düşünceli düşünceli mırıldandı.

"Bayan Van Schuyler'le konuşmalıyım."

Tim yine güldü.

"Seni adam yerine koymayacak."

"Hiç de değil. Önce bunun yolunu yapmaya çalışacağım, yakınına oturup alçak ama etkileyici, soylu bir ses tonuyla anımsayabildiğim asil akraba ve dostlarımdan söz edeceğim. Sanırım kuzenim Glasgow Dükü'nden söz etmem yeterli olacaktır."

"Ah, çok hainsin anne."

Yemek sonrasında olanlar insan doğasını inceleyen biri açısından ilginç sayılabilirdi.

Sosyalist genç adam (Bu arada onun tahmin edildiği gibi Bay Ferguson olduğu ortaya çıktı.) sigara odasına çekilerek yukarıda seyir salonunda toplanan diğer yolcuları küçümsedi.

Bayan Van Schuyler, Bayan Otterbourne'un oturduğu masaya giderek, "Bağışlayın ama örgümü burada unuttuğumu sanıyorum," bahanesiyle kendisi için en iyi ve cereyansız yerlerden birini ayarlamayı başardı. Üzerinde yoğunlaşan ısrarlı bakışlar karşısında türbanlı kadın, Bayan Van Schuyler'e yer verdi. Bayan Schuyler hem kendisi hem yanındakiler için oturacak yer ayarladı. Bu arada hemen yanlarında oturan Bayan Otterbourne görüş belirtmeye çalışsa da bunlar öyle soğuk karşılandı ki o da çok kısa bir süre sonra bundan vazgeçti. Böylece Bayan Van Shuyler de gerekli izolasyonunu sağladıktan sonra oturmayı başardı.

Doyle'lar Allerton'larla oturuyorlardı. Doktor Bessner ise suskun Bay Fanthorp'u arkadaş olarak seçmişti. Jacqueline de Bellefort tek başına oturmuş kitap okuyordu. Rosalie Otterbourne huzursuzdu. Bayan Otterbourne onunla bir ya da iki kez konuşarak kendi

gruplarına katmaya çalıştı. Ama kız isteksizliğini açıkça belli etti ve katılmadı.

Mösyö Poirot geceyi Bayan Otterbourne'un bir yazar olarak üzerine düşen görevlere ilişkin konuşmasını dinleyerek geçirdi.

Poirot kamarasına dönerken güvertede Jacqueline de Bellefort'a rastladı. Genç kadın geminin küpeştesine dayanmış, durgun sulara bakıyordu. Kız başını çevirdiğinde yüzündeki ıstırap dolu, kötü ifade Poirot'nun gözünden kaçmadı. Bu ne aldırmazlıktı, ne şeytanca bir meydan okuma, ne de kara zafer hazzı.

"İyi geceler, matmazel."

"İyi geceler, Mösyö Poirot." Jacqueline bir an durakladı. "Beni *Karnak*'ta görünce şaşırdınız mı?"

"Üzüldüğüm kadar şaşırmadığımı söyleyebilirim. Üzüldüm, çok üzüldüm."

Belçikalı'nın ses tonu ciddiydi.

"Üzüldünüz mü, benim için mi?"

"Evet, söylemek istediğim aynen bu. Siz seçiminizi yaptınız, tehlikeli yolu seçtiniz, matmazel... Bizler nasıl bu gemi yolculuğunu seçtiysek siz de kendi özel yolculuğunuzu seçtiniz. Durgun sularda, tehlikeli kayalar arasında, sizi kim bilir hangi felakete sürükleyecek yolculuğu..."

"Niçin böyle söylüyorsunuz?"

"Çünkü bu doğru. Sizi güvenli bir yere bağlayan bağları kestiniz. Mümkün olsaydı şu anda geri dönüp dönmeyeceğinizden kuşkuluyum."

Kız ağır ağır, "Evet," diye mırıldandı. "Doğru bu, dönerdim..." Sonra başını arkaya attı. "Ah, insan yıldızını izlemelidir. Onu nereye sürüklerse sürüklesin izlemelidir."

"Matmazel, dikkatli olun da bu yanlış yıldız olmasın..."

Jacqueline güldü, eşek kiralayan çocukların baykuşu andıran seslerini taklit ederek, "O çok kötü bir yıldız... göklerden kayıp düşüyor..." dedi.

Poirot o gece tam uykuya dalarken mırıltılar işiterek gözlerini açtı. Duyduğu Simon Doyle'un sesiydi. Gemi Shellal'dan ayrılırken söylediği sözleri yineliyordu.

"Artık bunu sürdürmekten başka çare yok..."

Hercule Poirot da, evet, diye düşündü. Bunu sürdürmemiz gerekiyor...

Poirot mutlu değildi.

9. BÖLÜM

I

Gemi ertesi sabah erkenden Ez–Zebua'ya vardı. Karaya ilk ayak basan başına geniş kenarlı bir şapka giymiş olan Cornelia Robson'dı. Yüzü sevinçle parlıyordu. Cornelia insanları aşağılayan biri değildi. Yumuşak başlı, cana yakın biriydi ve insanları seviyordu. Beyaz takım elbiseli, pembe gömlekli, büyük siyah papyonlu ve beyaz şapkalı Poirot'yu görünce hiç ürkmedi. Oysa aristokratik Bayan Van Schuyler görmüş olsa hiç kuşkusuz ürkerdi.

İkisi birlikte sfenksli yoldan ilerlemeye başladılar. Kız konuşmaya başlayan Poirot'nun sorularına içtenlikle yanıt verdi.

"Dostlarınız anıtları görmek için karaya çıkmayacaklar mı?"

"Şey... kuzin Marie yani Bayan Van Schuyler asla çok erken kalkmıyor. Sağlığına çok çok özen göstermesi gerekiyor. Tabii hemşiresi Bayan Bowers'ın yanında bulunmasını istiyor. Bu tapınağın en güzellerinden biri olmadığını söyledi. Ama bana çok iyi ve nazik davrandı ve istersem görebileceğimi söyledi."

Poirot soğuk bir ifadeyle, "Lütfetmiş," diye mırıldandı.

Cornelia hiç beklenmedik şekilde hemen coşkuyla yanıt verdi.

"Ah, gerçekten çok iyidir o. Beni buralara getirmesi bile çok büyük bir iyilik. Sanırım ben çok şanslı bir kızım. Anneme benim de ona bu yolculukta eşlik edebileceğimi söylediğinde kulaklarıma inanamadım."

"Ve bu hoşunuza gitti, öyle mi?"

"Tabii bu harika! İtalya'yı, Venedik ve Padua'yı sonra da Kahire'yi gördüm. Ama kuzin Marie Kahire'de pek iyi değildi, dolayısıyla yeterince dolaşamadım. Şimdi de Halfa Vadisi'ne kadar olan bu muhteşem gemi yolculuğu."

Poirot gülümsedi.

"Siz mutlu olmayı bilen bir insansınız, matmazel."

Sonra da düşünceli düşünceli hemen önlerinde yürüyen Rosalie'ye baktı. Genç kızın kaşları çatıktı, suskun bir şekilde tek başına yürüyordu.

Cornelia, Poirot'nun bakışlarını görmüştü.

"Ne güzel bir kız değil mi? Ama sanki herkesi aşağılıyormuş gibi kibirli bir hali var. Tabii tipik İngiliz. Yine de Bayan Doyle kadar güzel değil. Bayan Doyle gördüğüm kadınların en güzeli ve en asili. Kocası da ona tapıyor, ayağını topraktan bile esirgiyor, öyle değil mi? Şu kır saçlı kadının da çok asil bir görünümü var, değil mi? Söylediğine göre bir dükün kuziniymiş. Dün gece hemen yanımızdaki masada bundan bahsediyordu. Sanırım kendisinin asalet unvanı yok."

O sırada rehber onları durdurarak bilgi vermeye başladı.

"Bu tapınak Mısır Tanrı'sı Amon ve sembolü şahin başı olan Güneş Tanrısı Re-Harakhte'ye adanmıştır..."

Ve açıklamalar sürdü. O sırada elindeki broşürü okuyan Doktor Bessner kendi kendine Almanca bir şeyler mırıldandı. Yazılı bilgileri yeğliyordu.

Tim Allerton gruba katılmamıştı. Annesi ise içe dönük Bay Fanthorp ile dost olmaya çalışıyordu. Andrew Pennington, Linnet'in koluna girmiş, rehberi dikkatle dinliyor, rehberin verdiği boyutlarla yakından ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

"Altmış beş feet yükseklikte mi? Bana daha kısa gibi göründü. Bu Ramses çok büyük adammış. Mısır'ın hayat damarı."

"O aynı zamanda büyük bir işadamıymış, Andrew amca."

Pennington genç kadına hayranlıkla baktı.

"Bu sabah çok iyi görünüyorsun Linnet. Son günlerde senin için endişeleniyordum. Çok yorgun ve bezgin bir halin vardı."

Grup bir süre sonra konuşa konuşa *Karnak*'a döndü ve gemi yeniden nehir boyunca ilerlemeye başladı. Palmiyeler ve tarım alanlarının arasından geçiyorlardı.

Manzaranın biraz da olsa değişmesi sanki gizemli bir şekilde yolcuları etkilemiş, üzerlerindeki ağırlığı hafifletmişti. Tim Allerton karamsar havasından kurtulmuştu. Rosalie daha az somurtuyordu. Linnet bile kaygısız görünüyordu.

Pennington, "Bir geline balayında işten söz etmek uygun olmaz ama konuşmamız gereken bir iki şey var," dedi.

"Neden öyle olsun ki, Andrew amca, rahatlıkla işten söz edebiliriz." Linnet hemen ciddileşti. "Tabii evlenmem durumları değiştirdi."

"Ben de bundan söz edecektim. Bir ara bir iki kâğıdı imzalaman gerekiyor."

"Neden şimdi değil?"

Andrew Pennington etrafına bakındı. Seyir salonunun bulundukları köşesinde pek kimse yoktu. Yolcular genellikle dışarıda, seyir salonuyla kamaralar arasındaki açık güvertede toplanmışlardı. Salondaki birkaç yolcudan genç Bay Ferguson orta kısımdaki bir masada oturmuş bira içiyordu. Kirli flanel pantolonun sardığı ba-

caklarını ileriye doğru uzatmıştı. Önüne bakıyor, ıslıkla bir parça çalıyordu. Onun hemen ön kısmında oturan Hercule Poirot ise pencereden kıyıyı seyrediyor, Bayan Van Schuyler ise bir köşede Mısır'la ilgili bir kitap okuyordu.

Pennington, "Peki, öyle olsun," diyerek salondan çıktı.

Linnet'le Simon birbirlerine gülümsediler, etkisini göstermesi dakikalar süren ağır bir gülümsemeydi bu.

Genç adam, "Her şey yolunda, değil mi tatlım?" dedi.

"Evet, iyiyim, her şey yolunda... Ne tuhaf, değil mi? Artık hiç korkmuyorum."

Simon sesinde derin bir hayranlıkla, "Harikasın," dedi.

Pennington geri döndü. Elinde bir deste yazılı belge vardı.

Linnet bağırdı. "Tanrım! Bütün bunları imzalamam mı gerekiyor?"

Pennington mahcuptu.

"Biliyorum tatlım, bu senin için de sıkıcı bir durum ama işlerini düzene sokmak istiyorum. Özellikle Beşinci Cadde'deki mülkünün kira sözleşmesi... Sonra Western Land maden ve arazi imtiyazları..." Bir yandan konuşurken bir yandan da belgeleri ayırıyordu. Simon esnedi.

O sırada salonun kapısı açılarak içeri Jim Fanthorp girdi. Etrafına bakındı ve sonra kayıtsızca ilerleyerek soluk mavi sulara ve sarı kumlara bakan Poirot'nun yanında durdu...

"Şurayı imzalayacaksın," diyen Pennington bir kâğıdı Linnet'in önüne koydu ve imza yerini işaret etti.

Linnet belgeyi alarak göz gezdirdi. Sonra yeniden birinci sayfaya döndü, Pennington'ın imzalaması için yanına bıraktığı dolmakalemi aldı ve *Linnet Doyle* isminin altını imzaladı.

Pennington kâğıdı alarak, genç kadının önüne bir başkasını koydu.

Fanthorp onlara doğru gitti. Hemen yanlarındaki pencereden dışarı bakmaya başladı, o sırada geçtikleri nehir kıyısındaki bir şey dikkatini çekmiş olmalıydı.

Pennington, "Bu yalnızca bir transfer," dedi. "Bunu okumana gerek yok, Linnet."

Genç kadın buna da bir göz attı. Pennington üçüncü bir belgeyi seçti. Linnet bu belgeyi de dikkatle inceledi.

Pennington, "Bunların hepsi hatasız bir şekilde düzgünce hazırlandı," diye mırıldandı. "Senin ilgini çekecek pek bir şey yok. Yasal mevzuat gereği belgeler."

Simon yeniden esnedi.

Sevgili yavrum, tüm belgeleri okumak niyetinde misin? Bu iş bu gidişle öğlen yemeğine kadar hatta daha sonrasına bile sürer."

Linnet, "Ben her zaman her şeyi başından sonuna okurum," dedi. "Bunu bana babam öğretti. Hiçbir şey olmasa bir yazım hatası olabileceğini söylerdi."

Pennington haşin bir sesle güldü.

"Sen büyük bir işkadınısın, Linnet."

Simon gülerek, "Benden çok daha fazla özenli ve işine bağlı," dedi. "Ben şahsen yaşamım boyunca hiçbir yasal belgeyi okumadım. Bana nereyi imzalamam gerektiği söylenirse imzalarım, hepsi bu."

Linnet onaylamadığını belli ederek, "Bu korkunç bir ciddiyetsizlik," dedi.

Simon neşeyle, "Bende işadamı kafası yok," dedi. "Asla da olmadı. Biri bana imzalamamı söylerse, imzalarım. En kolay yol bu."

Andrew Pennington düşünceli düşünceli onu süzüyordu. Neden sonra altdudağını ısırarak, "Bu bazen biraz riskli değil mi?" diye sordu.

"Asla," diyen Simon gülerek ekledi. "Ben kesinlikle tüm dünyanın beni dolandırmak için sıraya girdiğini düşünen insanlardan

değilim. Ben insanlara güvenirim ve inanın bana buna değiyor da. Şimdiye kadar hemen hemen hiç hayal kırıklığına uğramadım."

Birden herkesi şaşırtan bir şekilde sessiz Jim Fanthorp, Linnet'e döndü.

"Bağışlayın, sözünüzü kesmiş olmak istemem ama belirtmek isterim ki iş anlayışınıza hayran kaldım, hanımefendi. Meslek yaşamımda... şey... ben avukatım da... hep kadınların işe akıllarının pek ermediğine tanık oldum. Hiçbir belgeyi sonuna kadar okumadan imzalamamanız çok takdir edilecek bir durum. Harika. Gerçekten harika." Eğilerek saygıyla genç kadını selamladı. Yüzü kıpkırmızıydı. Sonra dönerek yeniden Nil'i seyre koyuldu.

Linnet şaşırmıştı.

"Şey... teşekkür ederim."

Kıkır kıkır gülmemek için dudağını ısırdı. Genç adamın öyle ciddi ve babacan bir hali vardı ki.

Andrew Pennington ciddi anlamda içerlemiş görünüyordu.

Simon ise kızsa mı gülse mi bilemiyor gibiydi.

Fanthorp'un kulaklarının arkası kıpkırmızıydı.

Linnet başını kaldırarak Pennington'a gülümsedi.

"Diğer belgeleri de ver, Andrew amca."

Ancak Pennington ciddi anlamda sinirlenmişti.

"Bence bu işi daha sonra bir ara yapmamız daha doğru olacak. Bütün belgeleri okuyacak olursan öğlen yemeğine kadar burada kalmamız gerekecek. Şu güzel manzarayı kaçırmamalıyız. Zaten acil olanlar o ilk iki belgeydi. Kalanını daha sonra hallederiz."

Linnet, "Burası çok sıcak," dedi. "Haydi, dışarı çıkalım."

Onlar döner kapıdan dışarı çıkarlarken Poirot başını döndürdü. Düşünceli düşünceli arkası dönük olan Jim Fanthorp'a baktı. Sonra da hâlâ kendi kendine ıslık çalan Bay Ferguson'a.

Poirot son olarak da hâlâ köşede dimdik duran Bayan Van Schuyler'e baktı. Kadın öfkeyle Ferguson'u süzüyordu.

O sırada diğer kapı açılarak Cornelia Robson içeri girdi. Telaşlıydı.

Yaşlı kadın, "Dışarıda çok uzun kaldın?" diye homurdandı. "Neredeydin?"

"Bağışla, kuzin Marie. Yün sizin söylediğiniz yerde değildi. Başka valize konulmuştu..."

"Yavrum, istenilen bir şeyi bulmak konusunda gerçekten çok yeteneksizsin. İyi niyetli ve istekli olduğunu biliyorum ama biraz daha hızlı ve sağduyulu olmaya çalışmalısın. Bunun için tek ihtiyacın *konsantrasyon*."

Cornelia kızardı.

"Bağışla kuzin Marie. Korkarım ben biraz aptalım."

"Bir şeyi denemeden aptalım dememelisin, tatlım. Denemelisin. Seni bu yolculuğa getirdim, karşılığında senden biraz dikkat ve özen bekliyorum."

Cornelia yeniden kızardı.

"Çok üzgünüm kuzin Marie."

"Peki, Bayan Bowers nerede? İlacımı on dakika önce içmem gerekiyordu. Lütfen gidip hemen onu bul. Doktor bunun çok önemli olduğunu..."

Aynı anda elinde küçük bir ilaç şişesiyle Bayan Bowers göründü.

"İlacınız Bayan Van Schuyler."

Yaşlı kadın öfkeyle bağırdı.

"O ilacı on birde içmem gerekiyordu. Asla katlanamadığım bir şey varsa o da dakik olmamaktır."

Bayan Bowers bileğindeki saate baktı.

"On bire yarım dakika var."

"Benim saatim on biri on geçiyor."

Bayan Bowers kendinden emin tavrını bozmadı.

"Benim saatime güvenebilirsiniz. Doğru olduğunu göreceksiniz. Ne ileri gider, ne de geri kalır."

Bayan Van Schuyler ilacını içtikten sonra homurdandı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Bunu duyduğuma üzüldüm, Bayan Van Schuyler."

Bayan Bowers hiç de üzülmüşe benzemiyordu. Tam aksine ilgisiz görünüyordu. Herhalde otomatik olarak doğru yanıtı vermeyi alışkanlık haline getirmişti.

Bayan Van Schuyler, "Burası çok sıcak," diye inledi. "Bana güvertede bir şezlong ayarlayın, Bayan Bowers. Cornelia sen de örgümü getir. Sakın beceriksizlik edip düşürme. Sonra da bana biraz yün sarmanı istiyorum."

Önden ilerleyerek salondan çıktı. Diğerleri de onu izlediler.

Bay Ferguson iç çekti, gerinerek, "Bu cadıyı boğmak isterdim," diye homurdandı.

Poirot ilgiyle sordu. "Nefret ettiğiniz bir tip mi o?"

"Nefret mi? Öyle denebilir. Bu kadının şu ana kadar kime ya da neye bir yararı olmuş. Bir asalak o. Ne çalışmış ne de biri için parmağını oynatmış. Yalnızca diğer insanları ezmiş, sömürmüş. O bir parazit, lanet olası bir parazit. Bu gemide olmamalarının dünyada hiçbir şeyi değiştirmeyeceği bir sürü gereksiz insan var."

"Sahi mi?"

"Evet. Örneğin biraz önce o belgeleri ve transfer emirlerini imzalayan o kurumlu genç kadın. Yüzlerce binlerce sefil durumda yaşayan zavallı işçiler çok düşük bir ücret karşılığında onun ipek çoraplarını ve gereksiz lüksünü sürdürmek için köle gibi çalışıyorlar. Birisi bana onun İngiltere'nin en zengin kadını olduğunu söyledi. Yaşamı boyunca bir gün bile çalışmadığından eminim."

"Onun İngiltere'nin en zengin kadını olduğunu size kim söyledi?"

Ferguson öfke ve tiksintiyle Poirot'yu süzdü.

"Sizin konuşmaya bile layık görmeyeceğiniz biri. Elleriyle çalışan ve bundan utanmayan biri. Anlayacağınız sizin çevrenizden iki dirhem bir çekirdek giyinmiş, işe yaramaz hanım evlatlarından biri değil."

Ferguson'un gözleri Poirot'nun papyonuna ve pembe gömleğine takılmıştı.

"Ya siz? Siz çalışıyor musunuz?"

Poirot alaycı bir tavırla, "Ben beynimle çalışıyorum ve bundan asla utanmıyorum," dedi.

Bay Ferguson burun kıvırdı.

"Ölmeli, hepsi ölmeli."

"Sevgili genç adam," dedi Poirot. "Şiddete olan bu tutkunuzun nedeni ne?"

"Şiddet olmadan ne düzeltilebilir bunu bana söyleyebilir misiniz? Eğer bir şeyi yeniden yapmak istiyorsanız önce yıkmalı, yok etmelisiniz."

"Tabii bu çok kolay, gürültülü ve daha önce de denenmiş bir şey. Ama aksinin denenmesi gereken bir dünyadayız."

"*Siz* yaşam için, bu dünya için ne yapıyorsunuz ki? Bahse girerim hiçbir şey. Herhalde kendinizi sıradan, orta sınıf bir adam olarak tanımlıyorsunuz."

Poirot vakarla, "Ben kesinlikle sıradan, orta sınıf bir adam değilim," dedi. "Ben zirveyim."

"*Siz nesiniz* ki?"

"Ben özel dedektifim," diyen Poirot aynen "Ben kralım" diyen birinin havasındaydı.

"Tanrım!" diyen genç adam ciddi anlamda şaşırmıştı. "Yani o genç kadın beraberinde bir de kalın kafalı bir dedektif mi dolaştırıyor? Yaşamına bu kadar mı değer veriyor?"

Poirot öfkeyle, "Benim Bayan Doyle'la da Bay Doyle ile de bir ilişkim yok," dedi. "Ben tatildeyim."

"Demek tatilin zevkini çıkarıyorsunuz!"

"Ya siz? Siz de mi tatildesiniz?"

"Tatil mi?" Ferguson dudak büktü. Sonra gizemli bir şekilde ekledi. "Ben koşulları inceliyorum."

Poirot, "Çok ilginç," diye mırıldanarak güverteye çıktı.

Bayan Van Schuyler en iyi köşeye yerleşmişti. Cornelia hemen önüne diz çökmüş, kollarını ileri doğru uzatmış, kadının onun kollarına taktığı gri yün çilesini sarmasına yardım ediyordu. Bayan Bowers ise yanlarında dimdik oturuyor, *Saturday Evening Post* gazetesini okuyordu.

Poirot ağır ağır geminin sancak tarafındaki güverteye doğru ilerledi. Geminin kıç kısmından geçerken az daha esmer, güzel bir kadınla çarpışıyordu, kadın şaşkınlık içinde ona baktı. Tipik bir Latin yüzüydü bu şaşkın yüz. Kadın şık siyah bir elbise giymişti. İriyarı üniformalı bir adamla konuşuyordu. Adam gemi mühendislerinden biri olmalıydı. Her ikisinin de yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Suç ve panik. Poirot onların ne konuştuklarını merak etti.

Geminin kıç tarafından dönüp iskele tarafındaki güvertede ilerlerken kamaralardan birinin kapısı açıldı ve Bayan Otterbourne dışarı fırladı. Neredeyse Poirot'nun kolları arasına düşecekti. Kadının üzerinde kırmızı saten bir sabahlık vardı.

Bayan Otterbourne, "Affedersiniz, sevgili Mösyö Poirot," diyerek özür diledi. Bu sallantı, hareketlilik, biliyorsunuz işte. Ben gemi yolculuğuna hiç gelemem. Eğer gemi duruyor olsaydı..." Poirot'nun koluna sarıldı. "Bu sallantıya katlanamıyorum... Zaten suda hiçbir

zaman mutlu olmadım ben... Üstelik burada saatlerdir yalnızım... Kızım bana hiç acımıyor, onun için her şeyi yapan zavallı yaşlı annesini hiç anlamıyor." Bayan Otterbourne ağlamaya başladı. "Oysa ben her şeyimi feda ettim onun için! Onun için köle gibi çalıştım, ayaklarıma karasular indi, bir deri bir kemik kaldım. *A grande amoureuse.* Büyük bir aşk kadını olabilirdim! *A grande amoureuse.* Büyük bir aşk kadını! Her şeyi feda ettim, her şeyi... Hiç kimse umursamıyor. Ama herkese anlatacağım, şimdi herkese anlatacağım... Rosalie'nin beni nasıl ihmal ettiğini anlatacağım! Beni bu yolculuğa çıkmaya zorladığını, sıkıntıdan patlıyorum, şimdi gidip herkese anlatacağım..."

İleri doğru bir hamle yaptı. Poirot kadını nazikçe engelledi.

"Ben onu size yollarım, madam. Siz kamaranıza dönün. En iyisi bu..."

"Hayır, herkese anlatmak istiyorum, bu gemideki herkese..."

Bu çok tehlikeli, madam. Deniz çok dalgalı. Her an güverteden aşağı savrulabilirsiniz."

Bayan Otterbourne bir an için ona kuşkuyla baktı.

"Böyle mi düşünüyorsunuz? Sahiden böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Evet öyle."

Poirot başarmıştı. Bayan Otterbourne yalpaladı, duraksadı ve sonra da arkasını dönüp kamarasına girdi.

Poirot'nun burun kanatları bir iki kez seğirdi. Ardından başını salladı ve Rosalie'yi bulmaya gitti. Kız, Tim ve Bayan Allerton'un arasında oturuyordu.

"Anneniz sizi istiyor, matmazel."

Neşeyle gülen kızın bir anda tüm keyfi kaçtı. Yüzü karardı. Bir an kuşkuyla Poirot'ya baktıktan sonra iç çekerek hızla uzaklaştı.

"Bu kızı anlayamıyorum," dedi Bayan Allerton arkasından. "Çok değişken. Bir gün son derece nazik ve dost canlısı, ertesi gün tam anlamıyla kaba ve soğuk."

"Kesinlikle şımarık ve huysuz."

Bayan Allerton başını salladı.

"Hayır. Öyle olduğunu düşünmüyorum. Bence o mutsuz."

Tim omuzlarını silkti.

"Ah, kimin sorunu yok ki!" Sesi sert ve kabaydı.

O anda adeta gürleyen bir ses duyuldu.

"Öğlen yemeği," diye bağırdı Bayan Allerton neşeyle. "Açlıktan ölüyorum."

II

Poirot o akşam Bayan Allerton'un Bayan Van Schuyler'le baş başa konuştuğunu gördü. Poirot yanlarından geçerken Bayan Allerton bir gözünü açıp kapadı. Kadın tam o sırada, "Tabii Calfries Şatosu'nda saygıdeğer Dük..." diyordu.

Kuzininin elinden kurtulmuş olan Cornelia güvertedeydi. Kendisine sanki bir seyahat rehberinden alınmışçasına sıkıcı bir biçimde Mısır tarihini anlatan Doktor Bessner'ı dinliyordu. Cornelia yine de büyük bir dikkatle adamı dinliyordu.

Küpeşteye dayanmış olan Tim, "Zaten berbat bir dünya," dedi.

Onu yanıtlayansa Roselia Otterbourne oldu.

"Haksızlık bu. Bazılarının her şeyi var..."

Poirot iç çekti. Artık genç olmadığı için seviniyordu.

10. BÖLÜM

Pazartesi sabahı *Karnak*'ın güvertesinde yolcuların mutluluklarını ve memnuniyetlerini ifade eden çeşitli ifadeler duyuluyordu. Gemi kıyıya yanaşmıştı. Birkaç yüz metre ötede henüz doğmakta olan sabah güneşi kayalık dağın yamacına oyulmuş tapınağı aydınlatıyordu. Kayalara oyulmuş dört devasa boyuttaki heykel, Nil'e ve doğmakta olan güneşe bakıyordu. Cornelia Robson birden, "Ah, Mösyö Poirot," dedi. "Muhteşem, değil mi? Çok büyükler ama huzurlular, dolu bir halleri var. İnsan onlara bakarken kendisini çok küçük hissediyor, aynen bir böcek gibi. Ve o zaman hiçbir şeyin önemi olmadığını da anlıyor."

Yakında duran Jim Fanthorp mırıldandı.

"Çok... çok etkileyici."

Simon Doyle yaklaştı. "Muhteşem, değil mi?" Sonra bir sır verecekmişçesine Poirot'ya doğru eğildi. "Biliyor musunuz ben öyle tapınakları, tarihi yerleri filan dolaşmaktan hoşlanan bir insan değilim. Ama burası insanı etkiliyor, kendine çekiyor. Bilmem anlatabildim mi? Firavunlar olağanüstü insanlar olmalı."

Diğerleri uzaklaştılar. Simon sesini alçalttı.

"Biliyor musunuz, bu geziye çıktığımız için mutluyum. Böylece bazı şeyler de açıklığa kavuşmuş olacak, düzene girecek. Bu şaşıla-

cak bir durum ama gerçek bu. Linnet'in sinirleri de düzeldi. Bunun sonunda bu olayla yüzleşmeyi başarabilmesinden kaynaklandığını söylüyor."

Poirot düşünceli düşünceli, "Evet, olabilir," dedi.

"Geminin güvertesinde Jackie'yi gördüğü anda kendini çok kötü hissettiğini söylüyor ama sonra birden artık bunu umursamadığını fark etmiş. Artık ondan kaçmamaya karar verdik. Onunla kendi sahamızda karşılaşacak ve ona bu saçma inadının bizi biraz olsun endişelendirmediğini, üzmediğini göstereceğiz. Lanet olsun ki davranışları gerçekten çok çirkin ve kaba. Bizi ciddi anlamda tedirgin ettiğini düşünüyor, ama şimdi ona artık davranışlarından etkilenmediğimizi göstereceğiz."

Poirot düşünceli düşünceli, "Evet," diye mırıldandı.

"Bu muhteşem, öyle değil mi?"

"Evet, evet öyle."

O sırada Linnet de güverteye geldi. Üzerinde kayısı rengi ketenden bir tayyör vardı. Gülümsüyordu ama Poirot'yu soğuk bir ifadeyle başıyla selamladıktan sonra kocasını oradan uzaklaştırdı.

Poirot kendi kendine güldü. Birden Linnet'in içinde bulunduğu kritik durumda eleştirilmekten rahatsız olduğunu anlamıştı. Genç kadın ne yaparsa yapsın yaptıklarının hayranlıkla karşılanmasına alışıktı. Poirot onun bu inancına karşı belirgin bir günah işlemişti.

Bayan Allerton, Poirot'nun yanına gelerek mırıldandı.

"Linnet ne kadar değişti. Assuan'da endişeli ve mutsuz görünüyordu. Bugünse çılgıncasına mutlu. *Fey!*"[1]

Poirot yanıt verme fırsatı bulamadan rehber, yolcuları bir araya toplanmaya çağırdı. Denilen yapıldı ve rehber onları Abu Simbel'i ziyaret etmeleri için karaya çıkardı.

Poirot, Andrew Pennington'la yan yana yürümeyi yeğledi.

---

[1] Fırtına öncesi anlamsız büyük mutluluk, coşku

"Bu Mısır'a ilk gelişiniz herhalde?" diye sordu.

"Ah, hayır. 1923 yılında da gelmiştim. Ama Kahire'de kaldım, Nil gezisine katılmadım."

"Madam Doyle bana *Carmanic* transatlantiğiyle geldiğinizi söyledi."

Pennington ona çabucak bir göz attı.

"Evet."

"Acaba gemideyken aynı gemiyle gelen dostlarımla karşılaştınız mı? Rushington Smith'lerle."

"O isimde birileriyle tanıştığımı anımsamıyorum. Gemi doluydu ve hava şartları da çok kötüydü. Bazı yolcular kamaralarından hemen hemen hiç çıkmadılar. Ayrıca yolculuk gemide kimlerin bulunduğunu öğrenilemeyecek kadar kısa sürüyor."

"Evet, bu doğru. Madam Doyle ve kocasıyla karşılaşmanız çok hoş bir sürpriz olmuş. Sanırım onların evlendiklerinden haberiniz yoktu."

"Öyle. Linnet bana bunu mektupla bildirmiş. Mektup New York'ta olmadığım için geri gönderilmiş. Dolayısıyla elime ancak Linnet'le Kahire'de beklenmedik bir şekilde karşılaşmamızdan birkaç gün sonra geçti."

"Madam Doyle'u uzun yıllardan beri tanıyor olmalısınız."

"Ah, elbette, Mösyö Poirot. Linnet'i küçük, şirin mi şirin bir çocuk olduğu yıllardan beri tanırım. Şirin bir çocuktu. Babası ile çok yakın arkadaştık. Melhuish Ridgeway, çok ilginç bir adamdı, çok da başarılı."

"Anladığım kadarıyla kızına miras olarak hatırı sayılır bir servet bırakmış... Ah, *pardon*, pek yakışıksız bir ifade oldu bu."

Andrew Pennington bundan hoşlanmış gibiydi.

"Ah, sorun değil, bu herkesçe bilinen bir şey. Evet, Linnet çok zengin bir kadın."

"Yine de sanırım son zamanlardaki ekonomik durgunluk ne kadar sağlam olursa olsun tüm yatırımları etkiliyor."

Pennington yanıt vermeden bir iki saniye kadar düşündü. Sonunda yanıt vermeye karar verdi.

"Tabii bu bir ölçüde doğru. Son günlerde ekonomik koşullar bir hayli zor."

Poirot mırıldandı.

"Bayan Doyle'un kafası ticarete çok iyi eriyor olmalı. Bu konularda bir hayli hassas."

"Evet, öyle. Kesinlikle öyle. Linnet çok sağduyulu ve zeki bir iş kadını."

Durdular. Rehber, II Ramses'in gücünün sembolü olarak yaptırdığı tapınak hakkında bilgi vermeye başladı. Ana kapının iki yanında kayadan oyularak yapılmış Ramses'i ve ailesini betimleyen ikişer ikişer simetrik düzende yerleştirilmiş dört büyük heykel ziyarete gelen küçük avare turist grubuna adeta tepeden bakıyordu.

Rehberin anlattıklarını hor gören Sinyor Richetti yine ana kapının iki yanındaki duvarlarda Kadeş Savaşı'nın zenci ve Suriyeli tutsaklarına ilişkin kabartmaları inceliyordu.

Tapınağın içi loş ve dingindi. Bu dinginlik bir şekilde grubu da etkiledi. Bazı iç duvarlardaki renkleri hâlâ canlılığını koruyan rölyeflere dikkat çekilmeye çalışıldıysa da grup küçük gruplara ayrılmayı yeğledi.

Doktor Bessner yüksek sesle elindeki Almanca seyahat kılavuzundan bir şeyler okuyor, zaman zaman ara vererek ilginç bulduklarını Cornelia'ya tercüme ediyordu. Cornelia ise onun yanında uysal uysal yürüyordu. Bu yakınlık fazla sürmedi. Ağırkanlı Bayan Bowers'ın kolunda içeri giren Bayan Van Schuyler'in "Cornelia buraya gel," emriyle birlikte kız onun yanına gitti. Doktor Bessner ise

kalın camlı gözlüğünün arkasından ona bakarak dalgın dalgın gülümsedi.

Sonra da Poirot'ya dönerek, "Çok iyi bir kız o," dedi. "Bazı genç hanımlar gibi aç kalmışa benzemiyor. Vücudunun güzel kıvrımları var. İnsanı da zekice dinliyor. Onu eğitmek bir zevk."

Poirot bir an, Cornelia'nın kaderi ya emredilmek ya da eğitilmek, diye düşündü. Her ikisinde de dinleyiciydi, asla konuşmacı değil.

Cornelia'nın otoriter çağrıya uymasıyla rahatlayan Bayan Bowers tapınağın ortasında durmuş sakin ama meraklı gözlerle etrafını süzüyordu. Geçmişin mucizelerine karşı tavrı kısa ve özdü.

Rehber tüm tanrıçaların ve tanrıların adlarının Mut olduğunu söylüyor. Ne komik değil mi?

Buna bağlı ikinci tapınakta Ramses ve ailesinin gücünü sembolize eden dört devasa heykel daha vardı. Linnet'le kocası bunların önünde duruyorlardı. Genç kadın, Simon'un koluna girmişti, başı dikti, yeni çağdaş uygarlığın tipik yüzüydü bu, zeki, meraklı ve geçmişten etkilenmeyen.

Simon birden, "Haydi, buradan çıkalım," dedi. "Bu dört adam hoşuma gitmedi. Özellikle şu yüksek başlıklı olanı."

"Sanırım o Amon. Şu da Ramses. Onlardan neden hoşlanmadın? Bence çok etkileyiciler."

"Çok fazla etkileyici, tuhaf, tekinsiz bir şey var onlarda. Gel, dışarı güneşe çıkalım."

Linnet güldü ama kocasına uydu.

Tapınağın loş ortamından güneşe çıktılar. Ayaklarının altındaki kumlar sarı ve sıcaktı. Linnet birden gülmeye başladı. Tam ayaklarının dibinde, bir dizi halinde, sanki başları gövdelerinden ayrılmış gibi tüyler ürpertici bir görünüm sergileyen yarım düzine kadar

Nubiya'lı erkek çocuğun başı vardı. Gözlerini deviriyor, başlarını ritmik bir şekilde iki yana sallıyor, dudakları sanki bir ilahi gibi aynı sözcükleri yineliyordu.

"Ya ya ya, şa şa şa, çok iyi, çok hoş. Çok teşekkürler."

"Çok saçma. Bunu nasıl yapıyorlar ki? Gerçekten de kendilerini bu kadar derine mi gömüyorlar bunlar?"

Simon çocuklara biraz bozuk para verdi ve onları "Çok iyi, çok hoş, çok pahalı," diye taklit etti.

Çocuklardan ikisi usulca verilen parayı aldılar.

Linnet ve Simon yürümeye devam ettiler. İkisi de henüz gemiye dönmeyi istemiyorlardı ama dolaşmaktan da yorulmuşlardı. Kayaların üzerine oturdular, sıcak güneş bedenlerini ısıtıyordu.

Linnet güneş ne güzel, diye düşündü. Sıcak... güven verici... Mutlu olmak ne hoş... Ben olmak da öyle... ben... ben... Linnet olmak...

Gözleri kapandı. Yarı uyur, yarı uyanık bir halde düşüncelerine kapılıp gitmişti, aynen rüzgârla sürüklenen kumlar gibi.

Simon'un gözleri açıktı. Onun da bakışlarından mutluluk okunuyordu. O ilk akşam endişelenmekle aptallık etmişti... Aslında endişelenilecek bir şey yoktu... Her şey yolundaydı... Sonuçta Jackie güvenilir...

Birden birileri bağırdı. İnsanlar ellerini kollarını sallayarak onlara doğru koşuyorlardı.

Simon bir an aptal aptal onlara baktı. Sonra da ayağa fırlayarak, Linnet'i kendine doğru çekti. Tam zamanında harekete geçmişti, ne bir saniye önce ne sonra. Yukarıdan yuvarlanan koskoca bir kaya parçası büyük bir gürültüyle yanlarından geçti. Eğer Linnet eski yerinde olsa ezilecek, yamyassı olacaktı.

Yüzleri bembeyaz kesilen karıkoca birbirlerine sarıldılar. Hercule Poirot ve Tim Allerton koşarak yanlarına geldiler.

"*Ma foi*,(*) madam, az kalsın ölecektiniz!"

Hepsi birden içgüdüsel bir şekilde başlarını kaldırarak yukarıya baktılar. Kimse görünmüyordu. Yukarıya çıkan bir patika vardı. Poirot karaya çıktıklarında oranın yerlilerinden birkaç çocuğun oradan kayanın tepesine doğru çıktıklarını gördüğünü anımsıyordu.

Poirot, Linnet'le Simon'a baktı. Genç kadın hâlâ şaşkındı. Simon ise öfkeden çıldırmak üzereydi, ne diyeceğini bilemiyordu.

"Tanrı onun belasını versin!" diye bağırdı.

Sonra Tim Allerton'a bir göz atarak kendisini topladı.

Tim, "Ah, ramak kalmıştı, neredeyse eziliyordunuz," diye haykırdı. "O kayanın düşmesine ahmağın biri mi neden oldu? Yoksa kendiliğinden mi yuvarlandı acaba?"

Linnet'in rengi iyice kaçmıştı. Zorlukla, "Ahmağın teki olduğunu sanıyorum," diye mırıldandı.

"Sizi yumurta kabuğu gibi ezecekti. Bir düşmanınız olmadığından emin misiniz, Linnet?"

Linnet iki kez yutkundu. Ancak kendisinde bu iyi niyetli şakaya yanıt verecek gücü bulamadı.

Poirot telaşla, "Gemiye dönelim, madam," dedi. "Sizi rahatlatacak bir şey içmelisiniz."

Hızla gemiye doğru yürümeye başladılar. Simon hâlâ öfkeden köpürüyordu. Tim neşeyle konuşarak Linnet'i atlattığı tehlikenin vahametinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Poirot'nun yüzünde ise ciddi bir ifade vardı, kaşlarını çatmıştı.

Tam iskeleye yaklaştıkları sırada Simon birdenbire kalakaldı. Yüzünde hayret dolu bir ifade belirmişti.

Jacqueline de Bellefort gemiden iniyordu. Üzerindeki mavi çiçekli elbisesiyle çocuksu bir havası vardı.

(*) İnan olsun

Simon usulca, "Tanrım!" diye mırıldandı. "Demek bu gerçekten bir kazaymış."

Yüzündeki öfke kayboldu. Birden o kadar rahatlamıştı ki Jacqueline bir şey olduğunu anladı.

"Günaydın," dedi. "Korkarım biraz geç kaldım."

Hepsini başıyla selamladıktan sonra tapınağa doğru yürümeye başladı.

Linnet'le Tim önden giderlerken, Simon, Poirot'nun koluna girdi.

"Tanrım! Ne kadar rahatladığımı bilemezsiniz! Bir an sandım ki... sandım ki..."

Poirot başını salladı.

"Evet, evet. Ne düşündüğünüzü biliyorum."

Poirot hâlâ ciddi, kaşları çatık ve dalgındı. Başını çevirerek gemiden inen diğer kişilerin nerede olduklarını anlamaya çalıştı.

Bayan Van Schuyler, Bayan Bowers'ın koluna girmiş ağır ağır gemiye dönüyordu.

Onların biraz gerisinde Bayan Allerton'la Bayan Otterbourne kuma gömülü Nubiya'lı çocukların kafalarıyla yaptığı dansa gülüyorlardı.

Görünürde başka kimse yoktu.

Poirot, Simon'un peşinden gemiye binerken ağır ağır başını salladı.

11. BÖLÜM

"Madam, bana '*fey*' sözcüğünün anlamını açıklayabilir misiniz?"

Bayan Allerton çok şaşırmış görünüyordu. Poirot ile birlikte yavaş yavaş İkinci Çağlayan'a bakan tepeye tırmanıyorlardı. Diğerleri oraya deveye binerek gitmişlerdi, ancak Poirot devenin sırtında gitmenin dalgalı denizdeki bir gemide yolculuk etmekten farkı olmadığını düşünüyordu. Bayan Allerton ise bunun kendi adına küçültücü bir durum olacağını ileri sürmüştü.

Halfa Vadisi'ne bir önceki akşam ulaşmışlardı. O sabah İkinci Çağlayan'a çıkacak tüm grup iki motorlu sandala bindirilerek oraya gönderilmişti. Bunun tek istisnası Sinyor Richetti'ydi. Richetti kendi başına çok daha uzaktaki Semna adlı noktayı gezmeye gitmekte ısrarcı olmuştu. Söylediğine göre burası III. Amenembet döneminde Nubiya'ya geçiş için en önemli kapı olması açısından çok önemliydi ve hâlâ da Mısırlı zencilerin buradan geçerken gümrük işlemleriyle uğraşmak zorunda oldukları söyleniyordu. Onu bu kişisel davranıştan döndürmek için her şey yapılmış ancak başarı elde edilememişti. Sinyor Richetti kararlıydı ve öne sürülen hiçbir gerekçe onu bu kararından döndürememişti: (1) Bu keşif gezisi anlamsızdı, orası görmeye değer bir yer değildi. 2. Orada araba bulunmasının olanaksızlığı göz önüne alınınca bu keşif gezisinin yapılması söz konusu

olamazdı. 3. Bu gezi için araba ayarlanamazdı. 4 Araba bulunsa bile çok fahiş bir fiyat istenirdi. Buna karşılık olansa: 1. gerekçeyi umursamayarak, söyleyenleri küçümseyen, 2. gerekçeye kuşkuyla yanaşan, 3. gerekçeye gelince kendisinin araba bulacağını söyleyen ve 4. gerekçeyi de akıcı Arapçasıyla pazarlık ederek geçersiz kılan Sinyor Richetti sonunda yola çıktı. Bu yola çıkış büyük bir gizlilik içinde yapıldı, sonuçta diğer turistler de kendileri için belirlenen rotadan ayrılmak isteyebilirlerdi ve kimsenin gezi programını bozması istenmiyordu.

"Fey mi?" Bayan Allerton yanıt vermeden önce başını bir yana yatırarak derin derin düşündü. "Aslına bakarsanız bu İskoçlara özgü bir sözcük. Bu felaket öncesindeki büyük anlamsız mutluluğu ifade eder, fırtına öncesi dinginlik gibi bir şey. Ya da gerçek olamayacak kadar iyi. Biliyorsunuz işte."

Konuyu bir hayli genişletti, bu sözcüğün ölümün eşiğinde olmaktan, gaipten haber vermeye, çıldırmaktan, büyülenmişe kadar birçok anlamı olabileceğini söyledi. Poirot dikkatle dinliyordu.

"Teşekkürler madam. Şimdi anlıyorum. Dün bu sözcüğü kullanmış olmanız ilginç, yani Madam Doyle'un ölümden kılpayı kurtulduğu düşünülecek olursa."

Bayan Allerton hafifçe ürperdi.

"Gerçekten de ölümden kılpayı kurtulmuş, Mösyö Poirot," diyordu. "Sizce o küçük sefillerin bunda parmağı olabilir mi? Sırf eğlence olsun diye kayayı yerinden oynatmış olabilirler mi? Dünyanın her yerinde sokak çocukları böyle şeyler yaparlar, tabii kimseye zarar vermek gibi bir düşünceleri olmadan."

Poirot omzunu silkti.

"Olabilir, madam."

Poirot konuyu değiştirdi. Konuyu Majorka'ya getirdi ve Bayan Allerton'a oraya yapacağı olası bir ziyarete ilişkin önerilerinin neler olabileceğini sordu.

Bayan Allerton küçük adamı giderek daha fazla sevmeye başlamıştı, kim bilir belki de bunun nedeni onunla ilgili çelişkili duygularıydı. Tim'in sürekli olarak onu Poirot'dan soğutmaya, uzaklaştırmaya çalıştığının farkındaydı. Tim, Poirot'yu kısaca "kibirli ve küstah" olarak nitelendiriyordu. Bayan Allerton ise Poirot'nun öyle biri olmadığı kanısındaydı, oğlunun bu önyargısının Poirot'nun alışılmadık, egzotik giyim şeklinden kaynaklandığını düşünüyordu. Kendisi ise Poirot'yu çok zeki ve insanı aydınlatan bir yol arkadaşı olarak görüyordu. Ayrıca son derece de sempatik bir adamdı. Hatta onu kendine Joanna Westwood'dan nefret ettiğini söyleyecek kadar yakın bile bulmuştu. Bu konudan bahsetmek Bayan Allerton'u rahatlatmıştı. Ayrıca neden söylemeyecekti ki? Sonuçta Joanna'yı tanımıyordu, büyük olasılıkla da onunla hiç karşılaşmayacaktı. Neden sırtında ağır bir yük taşıyormuşçasına onu sürekli rahatsız eden bu kıskanç düşüncelerden bahsederek rahatlamayacaktı ki?

O sırada Tim ve Rosalie Otterbourne da Bayan Allerton'dan söz ediyorlardı. Tim konuya şanssızlığından yakınarak girmişti. Sağlığı iyi değildi, ama üzerinde durulacak kadar da kötü değildi, yine de istediği yaşamı sürmesine izin vermiyordu. Parası da azdı, kafasına yatan bir işi de yoktu.

"Kesinlikle anlamsız, gereksiz, heyecansız bir yaşam," diyerek tamamladı sözlerini hoşnutsuzca.

Rosalie hemen, "Ama birçok kimsenin imreneceği bir şeye sahipsiniz," dedi.

"Ne gibi?"

"Anneniz."

Bu sözler Tim'i hem şaşırtmış, hem de sevindirmişti.

"Annem mi? Tabii o eşsiz bir kadındır. Bunu söylemeniz çok hoş."

"Bence o harika bir insan. Muhteşem. Çok güzel, sakin ve huzurlu. Sanki hiçbir şey onu dertlendiremezmiş gibi, ayrıca bir şekilde her an her şeyi hoş görmeye de hazır..."

Rosalie samimi olmaya çalışırken kekeliyordu.

Tim kıza karşı büyük bir yakınlık duydu o anda. Ona aynı şekilde karşılık verebilmeyi istiyordu, Bayan Otterbourne dünyanın en aksi, en çekilmez yaratığıydı. Aynı şekilde iltifat edememek kızarmasına neden oldu.

Bayan Van Schuyler motorda kalmıştı. Deve sırtında da, yürüyerek de tepeye tırmanmayı göze alamazdı.

"Sizden burada kalmanızı istediğim için üzgünüm, Bayan Bowers," demişti. "Aslında sizin gitmenizi, Cornelia'nın burada kalmasını planlıyordum. Ama günümüz gençleri çok benciller. Bana bir tek kelime bile söylemeden fırlayıp gitti. Onu Ferguson denilen o terbiyesiz, sevimsiz genç adamla konuşurken gördüm. Açıkçası Cornelia beni düş kırıklığına uğrattı. Sosyal algıları çok zayıf."

Bayan Bowers her zamanki ciddiyetiyle yanıt verdi.

"Sorun değil, Bayan Van Schuyler. Sıcakta oraya kadar yürümek benim açımdan da hiç cazip değil, develerin sırtındaki o eğerleri ise görmekten bile hiç hoşlanmıyorum. Üstelik pireliler de."

Bayan Bowers gözlüklerini düzelterek tepeden inen gruba dikkatle baktı.

"Bayan Robson artık o genç adamla değil. Şimdi yanında Doktor Bessner var."

Bayan Van Schuyler homurdandı.

Doktor Bessner'ın Çekoslovakya'da büyük bir kliniği, tanınmış birçok hastası ve Avrupa çapında yaygın bir ünü olduğunu öğrendi-

ğinden beri adama karşı daha nazik davranmaya çalışıyordu. Ayrıca bu yolculuk sonrası doktora ihtiyacı da olabilirdi.

Grup *Karnak*'a döndüğü zaman Linnet hayretle bağırdı.

"Bana bir telgraf gelmiş."

Tahtaya takılı kâğıdı alarak heyecanla açtı.

"Ah, ama bundan hiçbir şey anlaşılmıyor. Patatesler, pancarlar... Bu ne anlama geliyor, Simon?"

Simon tam onun omzunun üzerinden telgrafı okuyacağı sırada öfkeli bir ses duyuldu.

"Pardon! O telgraf benim."

Sinyor Richetti kâğıdı Linnet'in elinden kaptı. Öfkeyle genç kadına bakıyordu.

Linnet ilk anda şaşırdıysa da sonra zarfın üstüne baktı.

"Ah, ne aptalım, Simon. Kâğıttaki isim Ridgeway değil Richetti'ymiş. Zaten artık soyadım Ridgeway de değil, Doyle. Adamdan özür dilemeliyim."

Ufak tefek arkeologun peşinden geminin arka tarafına gitti.

"Çok üzgünüm, Sinyor Richetti. Anlayacağınız evlenmeden önce soyadım Ridgeway'di. Evleneli de çok olmadı. Onun için..."

Bir an sustu, gülümsedi. Gülümserken gamzeleri belirmişti, karşısındaki adamın bir yeni gelinin *yanılgısına* gülümsemesini bekler gibiydi.

Richetti hâlâ öfkeliydi. Kraliçe Victoria bile en kızgın resminde bu kadar asık suratlı olamazdı.

"İsim konusunda dikkatli olmak gerekir. Bu konuda dikkatsizlik bağışlanamaz."

Linnet kızarak dudağını ısırdı. Yüzünün rengi soldu. Özrünün bu şekilde karşılanmasına alışık değildi. Simon'un yanına dönerek, "Bu İtalyan'lar çok kaba insanlar," diye yakındı.

"Aldırma, sevgilim. Gel o çok beğendiğin fildişi büyük timsaha bakalım."

Kolkola girip kıyıya indiler.

Küpeşteye dayanmış bir halde onların arkasından bakan Poirot birinin derin derin iç geçirdiğini duydu. Döndü. Jacqueline de Bellefort hemen yanında duruyordu. Kız elleriyle küpeşteyi sımsıkı kavramıştı. Kızın yüzündeki ifade Poirot'yu çok şaşırttı. Ne neşeliydi ne de hain. İçten içe yanan kor bir alev onu yiyip bitirmiş gibiydi.

Kız kısık bir sesle ve ağır ağır, "Artık aldırmıyorlar," dedi. "Benden uzaklaştılar... Beni aştılar... Onlara erişemiyorum... Burada olup olmamama aldırmıyorlar... Artık onları... Onları incitemiyorum..."

Küpeştedeki elleri titriyordu.

"Matmazel..."

Jacqueline, Poirot'nun konuşmasına fırsat vermedi.

"Ah, artık çok geç, uyarmak için çok geç... Siz haklıydınız. Gelmemeliydim. Bu yolculuğa çıkmamalıydım. Nasıl demiştiniz? Kendi ruhunuza yaptığınız bir yolculuk bu! Artık dönüşü yok bunun. Devam etmek zorundayım. Edeceğim de. Onlar da birlikte mutlu olamayacaklar. Olmayacaklar. Er geç Simon'u öldüreceğim..."

Sonra birden arkasını dönerek uzaklaştı.

Poirot kızın arkasından bakakaldı. Sonra omzunda bir el hissetti.

"Kız arkadaşınız üzülmüşe benziyor, Mösyö Poirot."

Poirot döndü. Karşısında eski bir dostu vardı.

"Albay Race?"

Uzun ince bronz tenli adam gülümsedi.

"Şaşırdınız değil mi?"

Hercule Poirot, Albay Race ile bir yıl kadar önce Londra'da karşılaşmıştı. Çok tuhaf bir akşam yemeğinde birlikte olmuşlardı.

Ev sahibinin yemeğin sonunda cinayete kurban gittiği bir akşam yemeğinde.

Poirot, Race'in önceden nerede olduğu kestirilemeyen bir adam olduğunun bilincindeydi. Genellikle İmparatorluğun hizmetinde nerede sorun varsa orada oluyordu.

"Demek siz de Halfa Vadisi'ndesiniz."

"Bu gemideyim."

"Yani?"

"Sizinle birlikte Şellal'la döneceğim."

Hercule Poirot kaşlarını kaldırdı.

"İşte bu ilginç. Bir şey içelim mi?"

Seyir salonuna gittiler, salon boştu. Poirot, albay için viski, kendisi için de şekerli bir portakal suyu sipariş etti.

"Demek dönüş yolculuğunda bizimle birlikte olacaksınız. Gece gündüz yol alan kraliyet gemisiyle daha hızlı dönmeniz mümkün olmaz mıydı?"

Albay Race'in yüz ifadesinden ona hak verdiği anlaşılıyordu.

"Aslında öyle Mösyö Poirot," dedi neşeyle. "Her zaman olduğu gibi yine haklısınız."

"Demek yolcularla ilgileniyorsunuz?"

"Yolculardan biriyle."

Poirot muzipçe mırıldandı.

"Acaba hangisiyle?"

Race içini çekti.

"Maalesef bunu ben de bilmiyorum."

Poirot şaşırmıştı.

Race açıkladı. "Size karşı açık olmamam için bir neden yok. Burada bir şekilde oldukça önemli bir sorun yaşandı, ülke karıştı. Bizim peşinde olduğumuz göründüğü şekliyle isyanı başlatan halk değil. Bizim peşinde olduğumuz ustalıkla bu isyanı silahlı bir ça-

tışmaya döndürmeyi başaran adamlar. Üç kişiydiler. Biri öldü. Biri hapiste. Üçüncüyü arıyorum. Aradığımız adam büyük bir soğukkanlılıkla beş altı kişiyi öldürdü. En fazla kim para verirse onun adına çalışıyor. O gelmiş geçmiş en akıllı kışkırtıcı... Onun bu gemide olduğunu biliyoruz ama hepsi bu. Bunu elimize geçen bir mektup parçasından öğrendik. Şifreli mektupta, "X yedisinden on üçüne kadar *Karnak* adlı gemide gezide olacak" yazıyordu. X'in kim olduğu ayrıca belirtilmemişti ama aradığımız kişi olduğunda en ufak bir kuşkumuz bile yok."

"Peki, adamın nasıl biri olduğu konusunda da mı bir fikriniz yok?"

"Hayır. Yalnızca Amerikan, İrlanda ve Fransız karışımı olduğunu öğrendik. Ama bu pek işimize yaramıyor. Sizin bu konuda bir fikriniz var mı?"

Poirot düşünceli düşünceli, "Bir fikir," dedi. "Olabilir."

İki adam birbirlerini çok iyi anladıkları için Race, Poirot'yu zorlamadı. Poirot'nun emin olmadıkça konuşmadığını biliyordu.

Poirot burnunu ovuşturarak sıkıntıyla, "Bu gemide beni endişelendiren bir atmosfer var, fazla gergin," diye mırıldandı.

Race onu meraklı gözlerle süzdü.

"Şöyle düşünün," diye açıkladı Poirot. "Bir kişi var. A diyelim. Bu A, B'ye karşı çok kötü bir şekilde yanlış yapmış, onu çok üzmüş. B intikam peşinde. Ve B sürekli karşısındakine gözdağı veriyor."

"Hem A hem B bu gemideler, öyle mi?"

Poirot başıyla onayladı.

"Doğru."

"Ve sanırım bu B bir kadın?"

"Aynen öyle."

Race bir sigara yaktı.

"Sizin yerinizde olsam endişelenmezdim. Kötülük yapacağını söyleyenler genellikle yapmazlar. Bilirsiniz, havlayan köpek ısırmaz derler."

"Özellikle de *les femmes*(*) söz konusuysa diyeceksiniz, öyle değil mi? Evet, bu doğru."

Ancak Poirot yine de mutlu görünmüyordu.

Race, "Başka bir şey mi var?" diye sordu.

"Evet, var. Dün A dediğim bu kişi bir kaza atlattı, ölümün kıyısından döndü. Eğer ölseydi bu kesinlikle kaza olarak nitelendirilecekti."

"Sizce bunu B mi ayarladı?"

"Konu bu değil. B'nin bununla hiçbir ilgisi olmayabilir."

"Öyleyse bu bir kazaydı."

"Öyle görünüyor ama ben kazalardan hoşlanmam."

"B'nin bunda parmağı olmadığından emin misiniz?"

"Kesinlikle."

"Rastlantılar her zaman olabilir. Bu arada bu A kim? Rahatsız edici bir tip mi?"

"Aksine. Çok hoş, çekici, zengin ve güzel bir genç hanım."

Race gülümsedi.

"Roman gibi."

"*Peut-être.*(**) Bakın dostum, hiç huzurlu ve mutlu değilim. Eğer haklıysam ki bilirsiniz genellikle haklı çıkarım..." Race karşısındaki bıyıklı, ilginç adama anlayışla bakarak gülümsedi. "Çok ciddi ve endişe uyandırıcı bir durumla karşı karşıyayız. Şimdi de *siz* gelmiş başka bir sorundan bahsediyorsunuz. *Karnak*'ta bir katil olduğunu söylüyorsunuz."

"Öyle ama o kesinlikle genç, çekici kadınları öldüren bir katil değil."

(*) Kadınlar

(**) Olabilir

Poirot sıkıntıyla başını salladı.

"Korkuyorum, dostum, çok korkuyorum... Bugün, bu hanıma, yani Madam Doyle'la kocasıyla birlikte Hartum'a gitmesini önerdim. Bu gemiyle dönmemesini söyledim. Kabul etmediler. Şellal'la bir felaket olmadan erişmek için Tanrı'ya dua ediyorum."

"Biraz fazla karamsar düşünmüyor musunuz?"

Poirot başını salladı.

"Korkuyorum," dedi kısaca. "Evet, ben Hercule Poirot, korkuyorum..."

12. BÖLÜM

I

Cornelia Robson, Abu Simbel'deki tapınağın içinde duruyordu. İzleyen günün akşamıydı. Sıcak, sakin bir gece. *Karnak*, yolcuların bir kez de tapınağı elektrik ışığında görmeleri için yeniden demir atmıştı. Gerçekten de bu yapay ışıkta her şey bambaşka görünüyordu.

Cornelia bunu hayranlıkla yanında duran Bay Ferguson'a da belirtti.

"İnanılır gibi değil, her şey çok farklı, çok daha güzel görünüyor şimdi. Kral tarafından başları kesilen tüm o düşmanlar sanki hepsi yeniden ayaklanmışlar. Şurada daha önce dikkatimi çekmeyen şirin, şatoya benzeyen bir şey de var. Keşke Doktor Bessner burada olsaydı. O bana bunun ne olduğunu anlatırdı."

Ferguson sıkıntıyla, "O ihtiyar bunağa nasıl katlanıyorsunuz?" diye homurdandı.

"O tanıdığım en iyi insanlardan biri."

"İç sıkıcı ukala!"

"Böyle konuşmamalısınız."

Genç adam birdenbire kızın kolunu tuttu. Tam o sırada tapınaktan ay ışığına çıkıyorlardı.

"Neden şişman ihtiyarların canınızı sıkmalarına, o aksi cadının sizi ezmesine, sizi hor görmesine göz yumuyorsunuz?"

"Ama Bay Ferguson!"

"Hiç mi cesaretiniz yok? Siz de onun kadar iyisiniz."

Cornelia dürüstçe "Değilim," dedi.

"Eğer kastettiğiniz onun kadar zengin olmamanızsa..."

"Hayır değil. Kuzin Marie çok kültürlüdür..."

"Kültürlü mü?" Genç adam kızın aynen kolunu tuttuğu gibi birden bıraktı. "Bu sözcük beni deli ediyor."

Cornelia ona korkuyla baktı.

Genç adam, "Sizinle benim sizinle konuştuğum gibi konuşmuyor, öyle değil mi?" dedi.

Cornelia kızardı, utanmış gibiydi.

Genç adam buna aldırmayarak ekledi. "Üstelik de neden? Sizin kendisiyle aynı sosyal statüde olduğunuzu düşünmüyor da ondan. Hıh! Bu sizi kızdırmıyor mu?"

Cornelia kekeledi. "Bunu böyle görmemenizi yeğlerdim."

"Anlamıyor musunuz... siz Amerikalısınız... herkes özgür ve eşit doğar."

Cornelia serinkanlılıkla ve kararlılıkla, "Ama gerçek öyle değil," dedi.

"Sevgili Cornelia, bu sizin anayasanızda var."

"Kuzin Marie politikacıların doğruyu söyleyecek kadar mert centilmenler olmadıkları görüşünde. Bunda haklı da. Tabii ki insanlar eşit değiller. Bunun anlamı yok. Ben çirkin bir kız olduğumun bilincindeyim, bu bir zamanlar beni üzer, gururumu kırardı. Artık bu duruma da alışıyorum. Tabii ki ben de Bayan Doyle gibi güzel ve şık olmayı isterdim. Ama öyle doğmamışım ve bunun için de üzülmenin bir anlamı olmadığını biliyorum."

Ferguson, Linnet'i hor gördüğünü belirten bir tavırla, "Bayan Doyle!" diye bağırdı. "İşte kötü bir örnek daha!"

Cornelia genç adama endişeyle baktı.

"Galiba bütün bunların nedeni hazımsızlık. Kuzen Marie'nin de kullandığı çok özel bir mide ilacı var. Onu denemek ister misiniz?"

"Sizinle mantıklı konuşmak olanaksız! Laftan anlamıyorsunuz!" diyen Ferguson dönerek uzaklaştı.

Cornelia gemiye doğru yürüdü. Tam iskeleden çıkarken genç adam da ona yetişti.

"Siz bu gemideki en iyi insansınız, Cornelia. Bunu unutmayın."

Sevincinden kıpkırmızı kesilen genç kız doğruca seyir salonuna gitti. Bayan Van Schuyler orada Doktor Bessner'la konuşuyordu. Konu adamın kral ailesinden olan hastalarıydı.

Cornelia suçlu suçlu, "Gecikmediğimi umarım, kuzin Marie," dedi.

Yaşlı kadın saatine bakarak homurdandı.

"Pek çabuk geldiğin de söylenemez. Bu arada kadife şalımı ne yaptın?"

Cornelia etrafına bakındı.

"Kamarada kalmış olmasın, kuzin Marie?"

"Saçmalama. Yemekten sonra buraya geldiğimde şal yanımdaydı. Onu şu sandalyeye koydum. O zamandan beri de buradan kıpırdamadım."

Cornelia gelişigüzel bir şekilde etrafı araştırdı.

"Hiçbir yerde görünmüyor, kuzin Marie."

"Saçmalama. Bul onu!" Bir köpeğe emreder gibiydi.

Cornelia da aynen uysal bir köpek gibi itaat etti bu emre. Yakındaki bir masada oturan sessiz Bay Fanthorp da yerinden kalkıp ona yardım etti. Ama şal bulunamadı.

O gün hava çok sıcak ve nemli olduğu için yolculardan çoğu kıyıya çıkıp tapınağı gezdikten sonra erkenden kamaralarına çekilmiş-

lerdi. Doyle'lar, köşedeki masada Albay Race ve Pennington'la briç oynuyorlardı. Onların dışında salondaki tek yolcu kapının yakınında oturan Hercule Poirot'ydu, o da esneyip duruyordu.

Bayan Van Schuyler, Cornelia ve Bayan Bowers'ın eşliğinde bir kraliçe edasıyla yatmaya giderken Poirot'nun sandalyesinin hemen yanında durdu. Poirot esnediğini belli etmemeye çalışarak hemen nezaketle ayağa kalktı.

Bayan Van Schuyler, "Kim olduğunuzu yeni anladım, Mösyö Poirot," dedi. "Eski dostum Rufus Van Aldin bana sizden sık sık söz ederdi. Bana bir ara çözümlediğiniz olayları anlatmalısınız."

Uykulu gözlerinde hafif bir pırıltı beliren Poirot mutlulukla, abartılı bir şekilde yerlere kadar eğildi. Bayan Van Schuyler nazikçe, ama aşağılayan bir bakış atıp başıyla hafifçe selam vererek dışarı çıktı.

Poirot yeniden esnedi. Uyku iyice bastırmıştı, gözlerini açamıyordu. Bir kez daha kendilerini briç oynamaya kaptırmış olanlara baktı. Sonra da önündeki kitaba dalmış olan genç Fantroph'a. Zaten onların dışında salon boştu.

Döner kapıdan ağır ağır güverteye çıktı. Az kalsın güvertede hızla yürüyen Jacqueline de Bellefort'la çarpışıyordu.

"Pardon, matmazel."

"Uykulu bir haliniz var, Mösyö Poirot."

Poirot dürüstçe, "*Mais oui*,"(*) dedi. "O kadar uykum geldi ki. Gözlerimi açık tutmakta bile zorlanıyorum. Bugün hava boğucu ve basıktı."

"Evet." Genç kadın bunu düşünüyor gibiydi. "Sinirlerin gerildiği, kopma noktasına geldiği, insanın daha fazla katlanamayacağını düşündüğü o günlerden..."

(*) Bu doğru.

Kızın sesi alçak ama heyecanlıydı. Poirot'ya değil kumluk sahile bakıyordu. Yumruklarını sıkmıştı, kaskatıydı...

Sonra birden vücudu gevşedi.

"İyi geceler, Mösyö Poirot."

"İyi geceler, matmazel."

Bir an göz göze geldiler.

Poirot ertesi gün bunu düşündüğünde, kızın bakışlarında bir yalvarış olduğu kararına vardı. Bunu daha sonra da anımsayacaktı.

Ardından Poirot kamarasına girdi. Jacqueline ise salona doğru gitti.

II

Cornelia, Bayan Van Schuyler'in çeşitli ihtiyaçlarını ve emirlerini yerine getirdikten sonra işlediği örtüyü alarak salona döndü. Hiç uykusu yoktu. Aksine kendini son derece dinç ve uyanık hissediyordu.

Köşedeki dörtlü hâlâ briç oynuyor, Jim Fanthorp da başka bir köşede kitabını okuyordu. Cornelia da nakış işlemeye başladı.

Birden kapı açıldı ve Jacqueline de Bellefort içeri girdi. Bir an kapının eşiğinde durduktan sonra başını geriye doğru atarak zile bastı ve ağır ağır ilerleyerek Cornelia'nın yanındaki koltuğa oturdu.

"Kıyıya çıktınız mı?" diye sordu.

"Evet. Tapınak ay ışığında muhteşemdi."

Jacqueline başını sallayarak onayladı.

"Evet. Güzel bir gece... Gerçek bir balayı akşamı..."

Briç oynayan masaya döndü, gözleri bir an için Linnet Doyle'a takılıp kaldı.

O arada zili duyan garson geldi. Jacqueline duble cin istedi. O sırada Simon Doyle bir an için ona baktı. Genç adamın kaşları sanki hafif bir endişeyle çatıldı.

Karısı, "Sıra sende Simon," dedi.

Jacqueline kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. İçki gelince kadehi havaya kaldırdı. "Cinayetin şerefine içiyorum," dedi ve cini bir defada başına dikti. Garsona bir tane daha getirmesini söyledi.

Simon yine endişeyle ona baktı.

Jacqueline yeniden şarkıya başladı. Sesi giderek yükseliyordu.

"Adam, kızın sevgilisiydi ve o ona ihanet etti..."

Simon, Pennington'a, "Affedersiniz," dedi. "Budalaca oynadım, koz çakmam gerekirdi. Bu onlara beraberlik şansı verdi."

Linnet ayağa kalktı.

"Uykum geldi. Gidip yatacağım."

Albay Race de, "Yatma zamanı geldi," diye başını salladı.

Pennington, "Ben de aynı fikirdeyim," dedi.

"Simon, gelmiyor musun?"

Doyle ağır ağır, "Hemen değil," dedi. "Önce bir içki içeceğim."

Linnet başını sallayarak çıktı. Race'le Pennington da onu izlediler.

Cornelia nakışını toplamaya başladı.

Jacqueline, "Gitmeyin, Bayan Robson," dedi. "Lütfen... bu akşam eğlenmek istiyorum. Beni yalnız bırakmayın."

Cornelia yeniden oturdu.

Jacqueline ekledi. "Biz kızlar birbirimizi desteklemeliyiz."

Başını arkaya atarak tiz bir kahkahayla güldü ama neşesiz bir kahkahaydı bu.

İkinci içki de geldi.

Jacqueline, "Siz de bir şey için," dedi.

Cornelia, "Hayır, teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Jacqueline arkasına yaslanarak şarkısını mırıldanmayı sürdürdü.

"*Adam kızın sevgilisiydi. Ve o ona ihanet etti...*"

Bay Fanthorp önündeki "*Bütünüyle Avrupa*" adlı kitabının sayfasını çevirdi.

Simon Doyle bir dergi aldı.

Cornelia, "Artık gidip yatsam iyi olacak," diye mırıldandı. "Çok geç oldu."

Jacqueline, "Yatamazsınız," diye atıldı. "Bunu yasaklıyorum. Bana kendinizden söz edin."

Cornelia kekeledi. "Şey... bilemiyorum. Aslında anlatılacak bir şey yok ki. Ben evinde kendi halinde yaşayan bir kızım, yaptığım pek bir şey olduğu söylenemez. Bu yurtdışına ilk çıkışım. Her dakikasından keyif alıyorum."

Jacqueline güldü.

"Siz her koşulda mutlu olabilen bir insansınız. Sizin gibi olmayı çok isterdim."

"Gerçekten öyle mi? Ama ben... yani eminim..."

Cornelia kızmaya başlıyordu. Bayan de Bellefort'un çok içtiğinde hiç kuşku yoktu. Bu Cornelia için yeni bir şey değildi. Yasak olduğu yıllarda çok içki bağımlısı görmüştü. Ama bu başka bir şeydi... Jacqueline de Bellefort onunla konuşuyordu, ona bakıyordu ama Cornelia onun aslında başka biriyle konuştuğunu hissediyordu...

Salonda iki kişi daha vardı. Bay Fanthorp ve Bay Doyle. Bay Fanthorp kendini tamamıyla okuduğu kitaba vermişti. Bay Doyle ise şaşkın şaşkın bakıyordu; tuhaf, endişeli bir bakıştı bu.

Jacqueline yeniden, "Bana kendinizden bahsedin," dedi.

İtaat etmeye alışkın bir insan olan Cornelia bu isteği yerine getirmeye çalıştı. Anlatmaya başladı, bu arada günlük yaşamından gereksiz ayrıntılardan da bahsetti. Aslında konuşmacı olmaya alı-

şık bir insan değildi. O genellikle dinleyici rolünde olurdu. Bayan de Bellefort'un onu tanımak istediği anlaşılıyordu. Cornelia sustuğu anda diğeri onu konuşmaya teşvik ediyordu.

"Haydi, bana daha fazlasını anlat."

Cornelia anlatmaya devam etti (Tabii annesinin inceliğinden, bazı günler kahvaltılık gevrek dışında hemen hemen hiçbir şey yemediğinden bile bahsetti.). Cornelia aslında istemeyerek de olsa anlattıklarının hiçbir şekilde ilginç olmadığının da diğer kızın ilgisini çekmediğinin de farkındaydı. Ama Bayan de Bellefort bir şekilde ilgiliydi. Ne olabilirdi bu? Yoksa başka birini mi dinliyordu ya da başka bir şey mi vardı ilgisini çeken? Evet, Cornelia'ya bakıyordu, ama odada, asıl ilgisini çeken *başka biri* olamaz mıydı?

"Tabii çok iyi sanat okullarımız var, geçen kış bir kursa..."

Saat kaç olmuştu? Çok geç olduğu kesindi. Konuşmuş da konuşmuştu. Eğer bir şey olacaksa... Çok geçmeden, sanki bu isteğini birileri duymuş gibi, bir şey oldu. Ancak bu ona o anda çok doğal göründü.

Jacqueline başını çevirerek Simon Doyle'a seslendi.

"Şu zili çalsana, Simon. Bir içki daha istiyorum."

Simon okuduğu dergiden başını kaldırdı.

"Garson yatmaya gitti. Saat gece yarısını geçti."

"Sana bir kadeh içki daha istediğimi söylüyorum."

"Zaten yeterinden fazla içtin, Jacqueline."

Jacqueline hışımla döndü.

"Bu senin üstüne vazife değil!"

Simon omzunu silkti.

"Doğru."

Jacqueline onu bir iki dakika kadar süzdü.

"Ne o, Simon? Korkuyor musun?"

Simon yanıt vermedi. Yeniden okuduğu dergiye dönmüştü.

Cornelia, "Ah," diye fısıldadı. "Çok geç olmuş... artık..."

Kararsızlık içinde beceriksizce oradan ayrılmaya çalıştı.

Jacqueline "Gitmeyin," diyerek bir kahkaha attı. "Burada bir kadın daha olmalı... bana destek olmak için." Yeniden gülmeye başladı. "Simon neden korkuyor biliyor musunuz? Size yaşam öykümü anlatmamdan."

"Sa... sahi mi?"

Cornelia karmaşık duygular içinde bocalıyordu. Bir açıdan çok utanıyor ama aynı zamanda da çok büyük bir merak duyuyordu. Ya... ya... o *esmer* Simon'un onlara bakışı!

"Evet. Çok acıklı bir öykü bu." Jacqueline'in sesi yumuşak ama alaycıydı. "O bana çok kötü davrandı. Öyle değil mi Simon?"

Genç adam haşin bir ifadeyle, "Artık git yat, Jackie," dedi. "Sen sarhoşsun."

"Utanıyorsan sen git, Simon, tatlım."

Simon Doyle ona öfkeyle baktı. Dergiyi tutan eli titriyordu.

"Ben biraz daha oturmak niyetindeyim."

Cornelia üçüncü bir kez, "Gerçekten artık gitmeliyim, çok geç oldu," dedi.

"Hayır, gitmeyin." Jacqueline elini uzatarak oturduğu koltuktan kalmak üzere olan Cornelia'yı yeniden oturttu. "Burada kalmalı ve söyleyeceklerimi duymalısınız."

"Jackie!" dedi Simon öfkeyle. "Kendini gülünç duruma düşürüyorsun. Tanrı aşkına yat artık."

Jacqueline birden oturduğu sandalyede doğruldu. Ağzından hızla dökülen sözcükler tıslamadan farksızdı.

"Rezalet çıkmasından korkuyorsun, değil mi? Ne de olsa sen bir İngilizsin; suskun, soğuk! Benim de terbiyeli davranmamı bekliyorsun, değil mi? Ama terbiyeli olup olmamak umurumda bile değil.

Bence sen hemen çıkıp git! Çünkü ben bu gece konuşmak niyetindeyim, hem de içimden geldiği kadar!"

Jim Fanthorp özenle kitabını kapayarak uzun uzun esnedi. Saatine bir göz attıktan sonra ağır ağır dışarı çıktı. Tam bir İngilize yakışır bir kaçıştı bu.

Jacqueline oturduğu sandalyede dönerek Simon'a baktı.

"Budala! Bana öyle davrandıktan sonra benden yakanı kolaylıkla kurtarabileceğini mi sandın?"

Simon Doyle'un dudakları aralandı ama sonra yeniden kapandı. Sessizce oturuyor, Jacqueline'in öfkesinin onu kışkırtmadığı takdirde kendiliğinden söneceğini umuyordu.

Jacqueline'in sesi boğuk ve kararlıydı. Bu duyguların böyle açıkça ifade edilmesine alışık olmayan Cornelia'yı bir şekilde büyülemişti.

"Sana söyledim!" diye ekledi Jacqueline. "Senin başka bir kadınla olmana asla izin vermeyeceğimi ve seni öldüreceğimi söyledim sana... Sözlerimde ciddi olmadığımı mı sandın? Eğer öyleyse çok yanıldın. Yalnızca bekliyorum. Sen benimsin! Duyuyor musun? Sen benimsin..."

Simon hâlâ susuyordu.

Jacqueline çantasını karıştırıyordu. Öne doğru eğildi.

"Seni öldüreceğimi söyledim ve bunda ciddiyim de..." Birdenbire elini kaldırdı. Parmaklarının arasında ışıldayan bir şey vardı. "Seni köpek gibi vuracağım... Seni pis, aşağılık köpek..."

Simon tam o anda tepki verdi. Ayağa fırladı ama Jacqueline de tetiği çekti...

Genç adam yana doğru yalpalayarak bir koltuğa düştü. Cornelia çığlıklar atarak kapıya koştu. Jim Fanthorp küpeşteye dayanmış sulara bakıyordu. Cornelia telaşla ona seslendi.

"Bay Fanthorp... Bay Fanthorp..."

Genç adam Cornelia'ya doğru koştu, Cornelia soluk soluğa onun ellerine yapıştı.

"Onu vurdu! Ah, onu vurdu..."

Simon Doyle hâlâ vurulduğu yerde yatıyordu... Jacqueline ise donup kalmıştı olduğu yerde. Zangır zangır titriyordu, korkudan koskocaman olmuş gözlerini Simon'un pantolonunda, dizin hemen altına yayılan kırmızı lekeye dikmişti. Genç adam yaraya bir mendil bastırmıştı.

Jacqueline kekeliyordu.

"İstemedim... Tanrım... gerçekten istemedim böyle... Ciddi değildim..."

Tabanca parmaklarının arasından kayarak yere düştü. Ayağıyla silaha bir tekme atarak kendinden uzaklaştırdı. Tabanca kanepelerden birinin altına gitti.

Simon mırıldandı.

"Fanthorp, Tanrı aşkına... biri geliyor... Söyleyin... bu bir kazaydı, deyin... Skandal olmasını istemiyorum."

Fanthorp anlayışla başını salladı. Ardından da kapıya doğru döndü. Bir yerli garson orada şaşkınlık içinde duruyordu.

Genç adam, "Tamam, tamam. Her şey yolunda! Bir şey yok," dedi. "Aramızda eğleniyorduk."

Garsonun koyu esmer yüzündeki kuşkulu şaşkın ifade kayboldu. Tatmin olmuştu. Beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Sonra da uzaklaştı.

Fanthorp Simon'a döndü.

"Sorun yok. Endişelenmeyin. Başka duyan olduğunu sanmıyorum. Zaten şampanya şişesinin tıpasının çıkardığı sese benziyordu. Şimdi..." İrkildi.

Jacqueline birden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı.

"Tanrım! Keşke ölseydim... kendimi öldüreceğim... ölmem daha iyi. Tanrım ne yaptım ben, ne yaptım?"

Cornelia onun yanına koştu.

"Susun, lütfen susun."

Simon'un yüz hatları ıstırapla çarpılmış, alnı ter içinde kalmıştı.

"Onu götürün! Tanrı aşkına çıkarın onu buradan! Onu kamarasına götürün Fanthorp. Bayan Robson şu sizin hemşireyi çağırabilir miydiniz, lütfen." Cornelia'yla genç avukata yalvarırcasına bakıyordu. "Onu yalnız bırakmayın. Hemşire onunla ilgilensin, ancak böylece güvende olur. Sonra da Bessner'ı bulup buraya getirin. Tanrı aşkına, karıma da bundan bahsetmeyin!"

Jim Fanthorp anlayışla başını salladı. Bu sessiz genç adam acil durumlarda soğukkanlı ve becerikliydi. Cornelia'yla birlikte ağlayan, çırpınan Jacqueline'i salondan çıkararak kamarasına götürdüler. Jacqueline orada kendini iyice kaybetti. Çırpınarak onların ellerinden, kurtulmaya çalışıyor, hüngür hüngür ağlıyordu.

"Kendimi suya atacağım... nehre atacağım... yaşamaya hakkım yok benim... Ah, Simon... Simon!"

Fanthorp, Cornelia'ya dönerek, "Bence hemen Bayan Bowers'ı çağırmanız iyi olacak," dedi. "Ben burada beklerim."

Cornelia başını sallayarak telaşla dışarı fırladı.

Onun dışarı çıkmasıyla birlikte Jacqueline genç avukatı yakaladı.

"Bacağı... kanıyordu... herhalde kırıldı... Kan kaybından ölebilir. Onun yanına gitmeliyim... Ah, Simon... Simon... Bunu nasıl yapabildim?"

Sesi giderek yükseldi.

Fanthorp telaşla, "Sakin olun," dedi. "Simon iyileşecek."

Kız yine çırpınmaya başladı.

"Bırakın beni! Bırakın kendimi öldüreyim!"

Jacqueline'i omuzlarından tutan Fanthorp onu zorla yatağına oturttu.

"Burada kalmalısınız. Şamata yapmayın. Kendinizi toplayın. Simon'un durumu tehlikeli değil. Her şey kontrol altında."

Neyse ki Jacqueline ikna oldu ve kendini biraz da olsa kontrol etmeyi başardı. Yine de ancak Bayan Bowers üzerinde tuhaf bir kimono ve Cornelia'yla içeri girdiği zaman genç avukat rahat bir nefes aldı.

Bayan Bowers hemen, "Ne oldu bakayım?" diyerek duruma hâkim oldu. Ne korkmuş, ne de şaşırmıştı. Olayı inanılmayacak kadar sakin ve doğal karşılamıştı.

Fanthorp aşırı gergin genç kızı hemşirenin becerikli ellerine teslim etmenin rahatlığıyla Doktor Bessner'ın kamarasına koştu. Kapıyı tıklattıktan sonra doğruca içeri daldı.

"Doktor Bessner?"

Korkunç bir horultu birden kesildi ve şaşkın bir ses, 'Ha?' dedi. "Ne var, ne oldu?" dedi.

Fanthorp ışığı yaktı. Doktor gözlerini kırpıştırarak genç avukata baktı. Bu haliyle baykuşu andırıyordu.

"Simon Doyle," dedi Fanthorp. "Vuruldu. Bayan de Bellefort vurdu. Salonda. Benimle gelebilir misiniz?"

Şişman doktor hemen yatağından fırladı. Kısa birkaç sorunun ardından terliklerini ve robdöşambrını giydi. İçinde gerekli malzemelerin bulunduğu çantasını alarak genç adamla birlikte salona gitti.

Simon yakınındaki pencereyi açmayı başarmıştı. Başını pencereye dayamış, derin derin temiz hava soluyordu. Yüzü kül rengiydi.

Bessner onun yanına gitti.

"Ha? Evet. Ne oldu?"

Halıda koyu renk bir leke vardı. Bunun yanında da kanlı bir mendil duruyordu.

Doktor homurtular ve inlemeler arasında Simon'un yarasını muayene etti.

"Evet, kötü bir durum... Kemik kırılmış. Bir hayli de kan kaybetmişsiniz. Bay Fanthorp onu kamarama götürmeliyiz. Evet, böyle işte. Yürüyecek halde değil. Onu bizim taşımamız gerekiyor."

İki adam Simon'u kaldırırlarken Cornelia kapıda belirdi. Onu gören doktor mutlulukla seslendi. "Ah, siz miydiniz, iyi ki geldiniz. Bizimle gelin. Yardımınıza ihtiyacım var. Bu konuda dostumuzdan daha yararlı olacağınızı sanıyorum. Onun daha şimdiden beti benzi solmaya başladı bile."

Fanthorp sararmıştı, zorla gülümsemeye çalıştı.

Cornelia, "Bayan Bowers'ı çağırayım mı?" diye sordu.

Doktor Bessner, Cornelia'ya bakarak, "Sizinle birlikte bu işi rahatlıkla başarabiliriz, küçükhanım. Baygınlık geçirmeyecek, gülünç şeyler yapmayacaksınız değil mi?"

Cornelia heyecanla, "Söylediklerinizi yapacağım," dedi.

Simon'u güverteden geçirerek doktorun kamarasına götürdüler.

Ondan sonra da doktor hemen tıbbi müdahaleye geçti. Bu Jim Fanthorp'un hiç hoşuna gitmedi. Sanki Cornelia'nın azimli haline bakarak kendisinden utanıyordu.

Sonunda Doktor Bessner, "Benim elimden gelen bu kadar," diyerek hafifçe Simon'un omzuna vurdu. "Kahramanca dayandınız, dostum." Genç adamın kolunu sıvayarak enjektöre uzandı. "Şimdi sizi biraz uyutacağız. Sahi, karınız ne olacak?"

Simon kısık bir sesle, "Durumu sabaha kadar öğrenmemesi çok daha iyi olur..." dedi. "Ben... şey... Jackie'yi suçlamayın... Her şey benim hatam. Ona karşı çok çirkin davrandım... Zavallı kız... ne yaptığını bilmiyordu..."

Doktor Bessner anlayışla başını salladı.

"Evet, evet... anlıyorum..."

Simon ısrarla, "Suç bende..." dedi. Bakışları Cornelia'ya kaydı. "Biri onun yanında kalmalı. Jackie kendine zarar verebilir, kendini öldürebilir..."

Doktor Bessner iğneyi yaptı.

Cornelia sakin, özgüvenli bir şekilde, "Hiç merak etmeyin, Bay Doyle," diyerek gülümsedi. "Bayan Bowers bütün gece onun yanında kalacak."

Simon'un yüzünde minnet dolu bir ifade belirdi. Vücudu gevşedi, gözleri kapandı. Sonra birden yeniden telaşla gözlerini açtı.

"Fanthorp?"

"Evet, Doyle?"

"Tabanca... onu orada bırakmamalı... garsonlar silahı sabah bulurlarsa..."

Avukat başını salladı.

"Haklısınız. Ben gidip tabancayı alayım."

Dışarı çıkarak güvertede ilerledi. Jacqueline'in kamarasının önünden geçerken Bayan Bowers kapıda belirdi.

Hemşire, "Artık rahatlayacak," diye açıkladı. "Ona morfin iğnesi yaptım."

"Yanından ayrılmayacaksınız değil mi?"

"Hayır, burada kalacağım. Morfinin bazı insanlar üzerinde ters etkileri olabilir. Sabaha kadar onun başında bekleyeceğim."

Fanthorp salona gitti.

Üç dakika kadar sonra ise Doktor Bessner'ın kapısına vuruyordu.

"Doktor Bessner?"

"Efendim?" Şişman adam kapıda belirdi.

Genç avukat ona dışarı çıkmasını işaret etti.

"Şey... tabancayı bulamıyorum..."

"Nasıl yani?"

"Tabanca. Kız elinden düşürmüştü. Sonra tabancaya bir tekme attı, tabanca da koltuklardan birinin altına kaydı. Ama şimdi orada yok."

İki adam şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

"İyi de onu kim almış olabilir?"

Fanthorp omzunu silkti.

Bessner, "Çok tuhaf," dedi." Ama artık bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok."

İki adam şaşkın ve bir o kadar da endişeli bir halde birbirlerinden ayrıldılar.

13. BÖLÜM

Hercule Poirot yeni tıraş olmuştu, yüzündeki sabunları siliyordu. O anda kamarasının kapısı tıklatıldı. Albay Race telaşla, kabul edilmeyi beklemeden içeri girdi.

Poirot garip bir sezgiyle, "Ne oldu?" diye sordu.

"Linnet Doyle öldürüldü. Dün gece başından vurulmuş."

Poirot bir an susup düşündü, birden kafasında iki anı belirmişti. Assuan'daki bahçede soluk soluğa bir sesle, "Küçük tabancamı başına dayayıp tetiği çekmeliydim," diyen bir kız sesi ve çok daha yeni bir anı daha: "İnsan daha fazla dayanamayacağını hissediyor, bu sanki kırılma noktası gibi bir şey," diyen ses ve aynı anda kızın gözlerinde beliren tuhaf pırıltının anlatmaya çalıştığı yakarış. Ne olmuştu da bu yakarışa yanıt vermemişti? Uyku gereksiniminin baskısıyla kör, sağır, aptal olduğu bir an olmalıydı ki...

Race, "Resmi sıfatım olduğu için kaptan beni çağırtarak her şeyi bana bıraktığını söyledi," diye ekledi. "Geminin yarım saat sonra hareket etmesi gerekiyor ama ben haber verene dek erteleyecekler. Tabii katilin kıyıdan gemiye gelen biri olması da mümkün."

Poirot başını salladı.

Race bu hareketle söylenmek isteneni anlamıştı.

"Size hak veriyorum. Aslında bu olasılığı tamamıyla göz ardı edebiliriz. Neyse, artık her şey size bağlı, Poirot. Bu sizin şovunuz!"

Poirot göz açıp kapayana kadar giyindi.

"Emrinizdeyim, dostum."

İki adam birlikte dışarı, güverteye çıktılar.

Race, "Doktor Bessner orada olmalı. Kamarotu onu çağırmaya gönderdim."

Gemide dört adet banyolu lüks kamara vardı, bunlardan iskele tarafında olan ikisinde Doktor Bessner ve Andrew Pennington kalıyorlardı. Sancak tarafındaki kamaralardan birincisi Bayan Van Schuyler'e, ikincisi ise Linnet Doyle'a aitti. Kocası da onun hemen yanındaki kamarada kalıyordu.

Linnet Doyle'un kamarasının önünde yüzü kireç kadar beyaz bir kamarot bekliyordu. Kapıyı açtı ve iki adam içeri girdiler. Doktor Bessner yatağın üzerine eğilmişti. Diğerleri içeri girince başını kaldırdı ve homurdandı.

Race, "Bize bu konuda neler söyleyebilirsiniz, doktor?" diye sordu.

Bessner tıraşsız çenesini sıvazladı.

"Ah, vurulmuş. Çok yakından vurulmuş. Bakın, şurada. Kurşun tam kulağının üzerinden girmiş, küçük bir kurşun. Yirmi ikilik olmalı. Tabancayı başına dayamışlar, bakın şurası siyah. Ciltte yanık var."

Poirot yeniden Jacqueline'in Assuan'daki sözlerini anımsadı.

"Küçücük tabancamı onun başına dayayarak tetiği çekmeyi istiyorum..."

Bessner açıklamalarını sürdürdü.

"Bayan Doyle uyuyormuş, mücadele olmamış. Katil karanlıkta yatağa sokulmuş ve genç kadını uyurken yatakta öldürmüş."

Poirot bağırdı. "Ah, *non*!" Psikoloji anlayışı bunu reddediyordu. Jacqueline de Bellefort karanlıkta elinde tabancayla kamaraya süzülüp cinayet işleyecek karakterde biri değildi.

Bessner kalın camlı gözlüğünün arkasından merakla Poirot'ya baktı.

"Olay aynen size söylediğim şekilde olmuş."

"Hayır, hayır. Karşı çıktığım sizin görüşleriniz değil. Başka bir şey düşündüm de."

Bessner memnuniyetle homurdandı.

Poirot yatağa yaklaşarak Bessner'ın yanında durdu. Linnet Doyle yan yatıyordu. Görünümü normal ve sakindi ancak kulağının yukarısında etrafı kuru kanla çevrilmiş bir delik vardı. Poirot üzüntüyle başını salladı.

Sonra gözü tam önündeki beyaza boyalı duvara kaydı. Bir an için soluğu kesildi. Duvara kızıl-kahve bir maddeyle kocaman bir J harfi yazılmıştı.

Poirot harfe dikkatle baktı. Sonra ölü kızın üzerinden eğilip kızın sağ elini tuttu. Kızın parmaklarından biri kızıl-kahveye boyanmıştı.

Poirot, "*Non d'un nom d'un nom!*"(*) diye haykırdı.

"Ne var?" Doktor Bessner başını kaldırdı. "Ah, *o* mu?"

Race, "Ah, Tanrım!" dedi. "Bundan ne anlam çıkarıyorsunuz, Poirot?"

Poirot ayaklarının ucunda yükselerek hafifçe sallandı.

"Ne anlam mı çıkarıyorum? *Eh bien*, bu çok açık değil mi? Madam Doyle öleceğini hissediyor, son bir hamleyle katilinin adını açıklamak istiyor. Parmağını kendi kanına batırarak bu harfi yazıyor. Katilin adının baş harfini. Ah evet, bu şaşılacak kadar basit."

Doktor Bessner, "Ah, ama..." diyecek oldu ama Race ani bir el hareketiyle onu susturdu.

Race, "Demek böyle düşünüyorsunuz, Poirot?" diye sordu.

(*) Tanrı adına! Aman Tanrım!

Poirot, Race'a dönerek başını salladı.

"Evet, evet. Dediğim gibi bu şaşılacak derecede basit! Size de çok tanıdık gelmedi mi? Cinayet romanlarında sık sık rastlanan bir şey, öyle değil mi? Hatta artık bunun biraz *vieux jeu* yani demode olduğunu bile söyleyebilirim. Bu da bize katilimizin eski kafalı biri olabileceğini düşündürüyor! *C'est de l'enfantillage!*"(*)

Race derin bir soluk aldı.

"Belki de özellikle, böyle düşünmemiz için yapıldı bu," dedi.

"Evet, tabii." Ona hak veren Poirot'nun yüzü asıktı. Ona ters gelen bir şeyler olduğu anlaşılıyordu.

Race, "J harfi ne anlama geliyor?" diye sordu.

Poirot hemen yanıt verdi.

"J harfi Jacqueline de Bellefort adında bir genç kadını işaret ediyor. Bana yaklaşık bir hafta kadar önce şu yaşamda küçük tabancasını onun başına dayayıp tetiği çekmekten daha çok istediği bir şey olmadığını söyleyen genç bir kadını..." Bu sözleri özellikle üzerine basa basa söylemişti.

Doktor Bessner, "*Gott im Himmel!*"(**) diye haykırdı.

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından Race derin bir soluk alıp "Demek burada olan bu," dedi.

Bessner başıyla onayladı.

"Evet öyle. Cinayet silahının çok küçük kalibreli bir tabanca olduğunu söyleyebilirim, muhtemelen yirmi iki kalibrelik bir tabanca. Tabii kesin bir şey söylemek için kurşunun incelenmesi gerekir."

Race hızla onayladığını belirtir şekilde başını salladı. Ardından da, "Bayan Doyle kaçta ölmüş?" diye sordu.

(*) Bu çocukça

(**) Tanrım sen şahitsin!

Doktor yeniden çenesini ovuşturdu. Parmaklarından hışırtıya benzer bir ses çıktı.

"Kesin bir şey söyleyemem. Saat şimdi sekiz. Dün geceki hava sıcaklığını da dikkate alarak Bayan Doyle öleli en az altı ve en çok sekiz saat önce ölmüş olduğunu söyleyebilirim. Daha önce değil."

"Yani gece yarısıyla iki arası."

"Evet öyle."

Bir sessizlik oldu. Sonrasında Race etrafına bakındı.

"Kadının kocası nerede? Herhalde o yandaki kamarada uyuyor."

Doktor Bessner, "O şu an için benim kamaramda uyuyor," diye açıkladı.

Diğerleri ona hayretle baktılar.

Doktor birkaç kez başını salladı.

"Ah, anlıyorum. Bu konudan haberiniz yok? Bay Doyle dün gece salonda vurulmuş."

"Vurulmuş mu? Kim vurmuş?"

"Genç bir hanım. Jacqueline de Bellefort."

Race hemen merakla sordu. "Yarası ağır mı?"

"Evet. Kurşun kemiğe isabet etmiş. Ben elimden gelen her şeyi yaptım ama mümkün olan en kısa zamanda röntgen çekilmesi ve gereken tedavinin ki bu gemide mümkün değil, yapılması şart."

Poirot mırıldandı. "Jacqueline de Bellefort."

Gözleri yeniden duvardaki J harfine kaydı.

Race birden, "Burada yapabileceğimiz başka bir şey olmadığına göre aşağıya inelim," dedi. "Kaptan sigara salonunu bizim emrimize verdi. Dün geceki olayın ayrıntılarını öğrenmeliyiz."

Kamaradan ayrıldılar. Race kapıyı kilitledi ve anahtarı yanına aldı.

"Buraya daha sonra yine geliriz," diye açıkladı. "Şimdi önemli olan durum tespiti."

Sonra güverteye indiler. *Karnak*'ın işletme müdürü onları sabırsızlık içinde sigara odasının kapısında bekliyordu. Zavallı adam bu olanlardan dolayı son derece üzgün ve tedirgindi, bir an önce her şeyi Albay Race'in güvenli ellerine teslim etmek için sabırsızlanıyordu.

"Sizin resmi pozisyonunuzu dikkate alınca konuyu size devretmekten daha doğru bir şey yapamayacağım kanısındayım. Sizin emirlerinize uygun şekilde hareket etmek konusunda talimat almıştım, şey... yani öbür konuda. Eğer sorumluluğu üstleniyorsanız, her şeyin sizin isteyeceğiniz şekilde ayarlanması için önlemleri alabilirim."

"Dostum. Sizden öncelikli isteğim sorgulama süresince bu odanın benim ve Mösyö Poirot'nun emrine tahsis edilmesi olacak."

"Emredersiniz, efendim."

"Şimdilik hepsi bu kadar. İşinize dönebilirsiniz. Sizi nerede bulacağımı biliyorum."

Oldukça rahatlamış olduğu anlaşılan adam odadan çıktı.

Onun gitmesinin hemen ardından Race, "Lütfen oturun, Doktor Bessner," dedi. "Şimdi bize öyküyü en başından, yani dün gece olanları anlatın."

Doktor Bessner titrek bir sesle önceki gece olanları anlattı. İki adam sessizlik içinde onu dinlediler.

Onun sözleri sona erince Albay Race, "Durum anlaşılıyor," dedi. "Kızın sinirleri iyice gerilmişti. İçkiyi de fazla kaçırınca genç adama yirmi ikilik tabancayla ateş etti. Sonra da Linnet Doyle'un kamarasına giderek onu da öldürdü."

Doktor başını salladı.

"Hayır, hayır, hiç sanmıyorum. Bunun *olası* olduğunu düşünmüyorum. Bir kere kız duvara kendi adının baş harfini yazmazdı, bu saçmalık olurdu, öyle değil mi?"

Race, "Olabilir de," dedi. Eğer gerçekten anlatıldığı kadar kıskançsa ve delirecek kadar gözü dönmüşse, cinayetine imza atmak istemiş olabilir."

Poirot başını salladı.

"Hayır, hayır, onun bu kadar *basit* olabileceğini sanmıyorum."

"O zaman bu J harfinin tek bir anlamı olabilir. Oraya özellikle kuşkuyu onun üzerine çekmek için yazıldı."

Bessner başını sallayarak onayladı.

"Evet, ayrıca sanırım katilimiz bir hayli de şanssızmış, çünkü bu genç hanımın bu cinayeti işlemiş olma olasılığı yalnızca düşük değil, bence kesinlikle *olanaksız*."

"Nasıl yani?"

Doktor Bessner, Jacqueline'in gece geçirdiği sinir krizini ve Bayan Bowers'ın morfin yaptıktan sonra sabaha kadar onun başında beklemek zorunda kaldığını anlattı.

Race, "Öyleyse," dedi. "Bu durumu çok daha kolaylaştırıyor."

Poirot sordu. "Cesedi kim buldu?"

"Bayan Doyle'un oda hizmetçisi Louise Bourget. Kız her zamanki gibi onu uyandırmaya gitmiş. Genç kadının öldüğünü fark edince dışarı fırlamış ve kamarotun kucağına düşüp bayılmış. Kamarot kaptana koşmuş. Kaptan da hemen bana geldi. Ben de Bessner'ı çağırdım. Sonra da size geldim."

Poirot başını salladı. "Anlıyorum."

Race, "Doyle'un bunu öğrenmesi gerekiyor," dedi. "Onun hâlâ uyuduğunu mu söylemiştiniz?"

Bessner başıyla onayladı.

"Evet, hâlâ kamaramda uyuyor. Dün gece ona güçlü bir uyuşturucu ilaç verdim."

Race, Poirot'ya döndü.

"Evet, sanırım artık doktoru daha fazla alıkoymamız için bir neden yok. Teşekkürler, doktor."

Bessner ayağa kalktı. "İzninizle gidip kahvaltı edeceğim. Ondan sonra da kamarama dönüp Bay Doyle'un uyanmaya hazır olup olmadığına bakarım."

Doktor dışarı çıkınca iki arkadaş birbirlerine baktılar.

Race, "Evet, şimdi ne yapacağız Poirot?" diye sordu. "Sorumluluk sizde. Araştırmayı siz yöneteceksiniz. Ben sizden emir alacağım. Siz ne yapılacağını söyleyin."

Poirot kabul ettiğini belirtecek şekilde eğildi.

"Peki. Bir tahkik heyeti oluşturmalıyız. Öncelikle dün geceki olayın ayrıntılarını öğrenmemiz iyi olacak. Bu da tüm olanlara tanık olan Fanthorp ve Bayan Robson'ı sorgulamamız anlamına geliyor. Bu arada tabancanın kaybolması da çok ilginç."

Race zili çalarak, gelen kamarotla haber gönderdi.

Poirot iç çekerek başını salladı. "Çok kötü bu," diye mırıldandı. "Çok kötü..."

Race merakla, "Bu konuda bir fikriniz mi var?" diye sordu.

"Düşüncelerim birbiriyle çelişiyor. Toparlayamıyorum, bir düzene oturmuyorlar. Bakın, işin özüne bakılacak olursa Jacqueline gerçekten de Linnet'den nefret ediyor ve onu öldürmek istiyordu."

"Peki, o bunu yapabilecek nitelikte biri mi?"

Poirot kararsızca mırıldandı.

"Evet, öyle olduğunu düşünüyorum."

"Ama bu şekilde değil, öyle değil mi? Sizi endişelendiren de bu, değil mi? Jacqueline karanlıkta kurbanının kamarasına sızıp onu uyurken vuracak biri değil. Böylesi bir soğukkanlılığı Jacqueline'in karakteriyle bağdaştıramıyorsunuz ve bu size gerçek olamazmış gibi geliyor. Öyle değil mi?"

"Bir bakıma öyle."

"Jacqueline de Bellefort'un önceden planlayarak, soğukkanlılıkla cinayet işleyecek bir insan olmadığını düşünüyorsunuz, değil mi?"

Poirot ağır ağır, "Aslında bundan pek emin değilim," dedi. "Jacqueline kafası çalışan, zeki bir kız. Ama gözü dönerse *böyle bir şey* yapacak duruma gelebilir mi bilemiyorum."

Race başını salladı.

"Anlıyorum... Zaten Bessner'ın söylediğine göre de kızın dün gece fiziksel anlamda cinayet işlemesi olanaksızmış."

"Bu doğruysa durum biraz daha aydınlanır. Umalım da öyle olsun." Poirot bir an durdu sonra ekledi. "Eğer öyleyse çok sevineceğim çünkü o küçüğe acıyorum."

Kapı açıldı ve Cornelia ile Fanthorp içeri girdiler. Onları Bessner izledi.

Cornelia, "Ne feci değil mi?" diye haykırdı. "Zavallı, zavallı Bayan Doyle! Ne güzeldi! Onu öldüren bir iblis olmalı! Gerçek bir iblis! Ya zavallı Bay Doyle? Olayı öğrenince herhalde üzüntüden çıldıracak. Daha dün gece karısının geçirdiği kazayı duyacağını düşünerek endişeleniyordu."

Race, "Biz de sizden o olayı anlatmanızı isteyecektik, Bayan Robson," dedi. "Tam olarak dün gece olanları bilmek istiyoruz."

Cornelia şaşırmıştı, tam olarak ne diyeceğini bilemiyordu. Kekeliyordu. Poirot bir iki soruyla ona bu konuda yardımcı oldu.

"Ah, evet, anlıyorum. Madam Doyle briçten sonra kamarasına gideceğini söyleyerek salondan ayrıldı. Acaba gerçekten kamarasına gitti mi?"

Race, "Gitti," dedi. "Ben kendi gözlerimle tanık oldum buna. Hatta kapısının önünde ona, 'İyi geceler,' dedim."

"Saat kaçtı?"

Cornelia, "Bilemeyeceğim," dedi.

Race, "On biri yirmi geçiyordu," diye belirtti.

"*Bien*. Bu durumda on biri yirmi geçe Madam Doyle sağ ve sağlıklıydı. O sırada salonda kimler vardı?"

Bu soruyu Fanthorp yanıtladı.

"Simon Doyle. Jacqueline de Bellefort. Ben ve Bayan Robson..."

"Aynen öyle," diye onayladı Cornelia. "Bay Pennington da bir kadeh içki içtikten sonra yatmaya gitti."

"Bu ne kadar sonraydı?"

"Ah, üç dört dakika kadar sonra."

"Öyleyse, on bir buçuktan önce, öyle mi?"

"Ah, evet."

"Bu durumda salonda siz Matmazel Robson, Matmazel Bellefort, Mösyö Doyle ve Mösyö Fanthorp kalmıştınız. Her biriniz ne yapıyordunuz?"

"Bay Fanthorp kitap okuyordu. Ben nakış işliyordum. Bayan de Bellefort, o..."

Fanthorp genç kızın imdadına yetişti.

"İçiyordu, kadehleri birbiri ardından boşaltıyordu."

Cornelia onayladı.

"Evet. Ağırlıklı olarak benimle konuşuyor, benim hakkımda, evdeki yaşantımla ilgili bilgi almaya çalışıyordu. Aslında benimle konuşuyor gibiydi ama bence söylediklerinin asıl hedefi ağırlıklı olarak Bay Doyle'du. Onu deli etti ama adam hiçbir şey söylemedi. Sanırım sessiz kalırsa Jacqueline de Bellefort'un da sonunda sakinleşeceğini düşünüyordu."

"Ama sakinleşmedi, değil mi?"

Cornelia başını salladı.

"Bir iki kez oradan ayrılıp odama gitmeye çalıştım ama o bana engel oldu, tabii çok huzursuz oldum. Daha sonra Bay Fanthorp da kalkıp gitti..."

Fanthorp, "Can sıkıcı bir durumdu," dedi. "Fark edilmeden oradan çıktığımı düşündüm. Bayan de Bellefort açıkça olay çıkarmaya çalışıyordu."

"Sonra silahını çıkardı," diye anlatmayı sürdürdü Cornelia. "Bay Doyle yerinden fırlayarak tabancayı onun elinden almaya çalıştı ama silah ateş aldı ve Bay Doyle bacağından vuruldu. Sonra Bayan de Bellefort çığlık çığlığa ağlamaya başladı, ölesiye bir korkuya kapılmıştım. Bay Fanthorp'u çağırmak için dışarı koştum. Benimle birlikte salona geri döndü. Bay Doyle bu olayı büyütmememizi, kimseye söylemememizi istedi. Yerli garsonlardan biri silah sesini duymuştu, salonun kapısına geldi ama Bay Fanthorp onu her şeyin yolunda olduğuna ve şakalaşırken bir kaza olduğuna ikna etti. Sonra Jacqueline'i kamarasına götürdük. Ben Bayan Bowers'ı çağırırken Bay Fanthorp Jacqueline'in yanında bekledi."

Race sordu. "O sırada saat kaçtı?"

Cornelia yeniden mırıldandı. "Bağışlayın. Bilemiyorum..."

Fanthorp hemen, "Sanırım on ikiyi yirmi geçiyordu," diye atıldı. "Çünkü sonunda kamarama gittiğimde saat yarımı geçiyordu."

Poirot, "İki şeyden emin olmak istiyorum," dedi. "Madam Doyle kamarasına gittikten sonra içinizden herhangi biri salondan ayrıldı mı?"

"Hayır."

"Matmazel Jacqueline de Bellefort'un salondan hiç çıkmadığından emin misiniz?"

Fanthorp hemen, "Kesinlikle eminim, ne Doyle, ne Bayan de Bellefort, ne Bayan Robson ne de ben salondan asla ayrılmadık," diye atıldı.

"İyi güzel. Bu da bize Matmazel de Bellefort'un on ikiyi yirmi geçeden önce Madam Doyle'u öldürmüş olmasının olanaksız olduğunu gösteriyor. Evet, Matmazel Robson, Bayan Bowers'ı çağırma-

ya gittiğinizi söylediniz, Matmazel de Bellefort o sırada kamarasında yalnız mıydı?"

"Hayır. Bu durumda Matmazel de Bellefort bu cinayeti işlemediğine ilişkin sağlam kanıtlara sahip. Sıra Bayan Bowers'ta, onunla da konuşmamız gerekiyor. Ancak onu çağırtmadan önce sormak istediğim iki noktada görüşünüzün ne olduğunu bilmek isterim. Mösyö Doyle'un Matmazel de Bellefort'un yalnız kalmaması konusunda çok ısrarcı olduğunu söylemiştiniz. Sizce o Bellefort'un hemen aceleyle başka bir eyleme girişeceğinden mi korkuyordu?"

Fanthorp, "Bence öyle," dedi.

"Yani Bayan Doyle'u öldürme girişiminde bulunabileceğinden mi korkuyordu?"

"Hayır." Fanthorp başını salladı. "Bence Simon Doyle'un düşündüğü bu değildi. Bence o kızın... şey... kendisini öldürmesinden korkuyordu."

"İntihar mı?"

"Evet. Bakın, Bayan de Bellefort yaptığının bilincine varmıştı, perişandı ve çok üzgündü. Kendini suçluyordu. Kendi kendisine kızıyor, sürekli ölmesinin daha iyi olacağını söylüyordu."

Cornelia da çekinerek, "Bay Doyle onun için çok üzülüyordu," dedi. "Onun hakkında hep çok iyi konuştu. Suçun kendisinde olduğunu, Jacqueline'e kötü davrandığını söyledi. Olay konusunda çok anlayış gösterdi. O... o gerçekten çok iyiydi."

Hercule Poirot düşünceli düşünceli başını salladı.

"Şimdi tabancaya gelelim. Tabanca ne oldu?"

Cornelia, "Bayan de Bellefort tabancayı elinden düşürdü," dedi.

"Ya sonra?"

Fanthorp tabancayı bulmak için salona döndüğünü, aradığını ama bulamadığını söyledi.

Poirot, "Aha!" diye bağırdı. "İşte şimdi bir noktaya ulaşmaya başlıyoruz. Şimdi biraz net olalım. Bana tam olarak ne olduğunu anlatın."

"Bayan de Bellefort tabancayı düşürdü. Sonra da tekmeleyerek kendinden uzaklaştırdı."

"Sanki ondan nefret ediyordu," diye açıkladı Cornelia. "Onun ne hissettiğini biliyorum."

"Dediğinize göre tabanca kanepenin altına gitmiş. Çok ilginç noktaya geldik. Şimdi dikkatli olun. Bayan de Bellefort'un salondan çıkmadan önce tabancayı oradan almadığından emin misiniz?"

Fanthorp da, Cornelia da bundan emindiler.

"*Precisément*!(*) Yalnızca netlik sağlamaya çalışıyorum, bunu anlamalısınız. Şu anda geldiğimiz nokta şu: Bayan de Bellefort salondan ayrılırken tabanca kanepenin altındaydı. O andan sonra da hiç yalnız kalmadı, yanında ya Mösyö Fanthorp, ya Matmazel Robson ya da Matmazel Bowers vardı, dolayısıyla da sonradan salona dönüp tabancayı alması da olanaksızdı. Mösyö Fanthorp siz tabancayı aramaya gittiğinizde saat kaçtı?"

"Yarıma geliyor olmalıydı."

"Doktor Bessner'la birlikte Mösyö Doyle'u kamaraya götürdüğünüz anla tabancayı aramak için yeniden salona dönmeniz arasında ne kadar zaman geçti?"

"Belki beş dakika, belki biraz daha fazla."

"Bu durumda o beş dakika içerisinde biri salona girerek tabancayı kanepenin altından almış olmalı. Bu kişi Matmazel de Bellefort *değildi*. Peki kimdi? Büyük olasılıkla onu alanın Madam Doyle'un katili olduğunu düşünebiliriz. Bu arada aynı kişinin salonda gelişen olaylara tanık olduğunu ya da konuşmaları duyduğunu da düşünebiliriz."

(*) Kesinlikle

Fanthorp itiraz etti. "Bu sonuca nasıl varabildiğinizi anlayamıyorum?"

Poirot, "Çünkü," dedi. "Tabancanın kanepenin altına kaydığını söylediniz. Yani görünmüyordu. Dolayısıyla birinin tabancayı bir *rastlantı* sonucu bulmuş olması olanaksız. Nerede olduğunu bilen biri tarafından alınmış olması gerekiyor. Bu yüzden de bu kimsenin olaya karışan ya da tanık olan biri olması gerekir."

Fanthorp başını salladı.

"Ama ben tabancayla ateş edilmeden hemen önce güverteye çıktım. Görünürde kimse yoktu."

"Ah, ama siz sancak tarafındaki kapıdan çıkmışsınız."

"Evet, kamaramın bulunduğu taraftaki kapıdan."

"İskele tarafındaki kapının camından içeriye bakan biri olsaydı, bu kişiyi görebilir miydiniz?"

Fanthorp Poirot'ya hak verdi.

"Hayır."

"Peki, o yerli garson dışında silah sesini duyan oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Fanthorp ekledi. "Bakın, salonun tüm pencereleri kapalıydı. O akşam Bayan Van Schuyler cereyan yaptığını söyleyerek pencereleri kapattırmıştı. Döner kapılar da kapalıydı. Sesin duyulma olasılığı var mıydı, bundan pek emin değilim. Olsa olsa bu bir şampanya mantarının sesi kadar etki yapardı."

Race, "Bildiğim kadarıyla hiç kimse diğer tabanca sesini de duymamış," dedi. "Bayan Doyle'un ölümüne neden olan atışın sesini."

Poirot, "Bu konuyu daha sonra araştırırız," dedi. "Şu an için Matmazel de Bellefort'a yoğunlaşmamız gerekiyor. Matmazel Bowers'la konuşmalıyız. Ama gitmenizden önce..." Bakışlarıyla adeta Cornelia ve Fanthorp'un gidişini durdurdu. "Size kendinizle ilgili

sormak istediğim bir şeyler daha var. Böylece sizi tekrar sorgulamamız da gerekmeyecek. Önce siz mösyö, lütfen tam adınızı söyler misiniz?"

"James Lechdale Fanthorp."

"Adresiniz?"

"Glasmore House, Market Donnington, Northamptonshire."

"Mesleğiniz?"

"Avukatım."

"Peki, bu ülkeye gelme nedeniniz?"

Kısa bir sessizlik oldu. Serinkanlı Bay Fanthorp belki de ilk kez afallamış görünüyordu. Sonunda adeta mırıldanarak, "Şey... eğlenmek," dedi.

Poirot, "Aha," dedi. "Yani tatil yapıyorsunuz, öyle mi?"

"Şey... evet."

"Çok güzel Bay Fanthorp. Şimdi bir de bana kısaca dün akşam sözünü ettiğimiz olaylardan sonra neler yaptığınızı anlatabilir misiniz?"

"Doğruca yatmaya gittim."

"O sırada saat..."

"On iki otuzu biraz geçiyordu."

"Kamaranız sancak tarafında yirmi iki numaralı kamara, salona en yakın kamara, öyle değil mi?"

"Evet."

"Size sormak istediğim bir şey daha var. Gece kamaranıza gittikten sonra bir şey duydunuz mu? Bir ses? Bir gürültü?"

Fanthorp düşündü.

"Hemen yatağa girdim. Yalnız uykuya dalmadan hemen önce bir şapırtı duydum. Bir su sesi. Hepsi o kadar."

"Su sesi mi? Hemen yakınınızda mı?"

Fanthorp başını salladı.

"Tam olarak bir şey söyleyemeyeceğim. Uykuya dalmak üzereydim."

"Peki, o sırada sizce saat kaçtı?"

"Bir gibi olmalı. Ama tam bir şey söyleyemem."

"Teşekkür ederim, Mösyö Fanthorp, hepsi bu kadar."

Poirot bu kez de Cornelia'ya döndü.

"Evet, Matmazel Robson, tam adınız?"

"Cornelia Ruth. Adresim The Red House, Bellfield, Connecticut."

"Mısır'a gelme nedeniniz?"

"Kuzin Marie, yani Bayan Van Schuyler çıktığı gezide beni de yanına aldı."

"Bu geziden önce Bayan Doyle ile hiç karşılaşmış mıydınız?"

"Hayır, asla."

"Peki, dün akşam siz ne yaptınız?"

"Doktor Bessner'ın Bay Doyle'un bacağını tedavi etmesine yardımcı olduktan sonra doğruca yatmaya gittim."

"Kamaranız?..."

"İskele tarafında, kırk üç numara, Bayan de Bellfort'un kamarasının sağ tarafında, onunkine bitişik kamara."

"Peki, siz bir şey duydunuz mu?"

Cornelia başını sağladı. "Bir şey duymadım."

"Su sesi?"

"Hayır, olsa da fark etmezdim çünkü kıyıya giden sandal benim bulunduğum tarafta."

Poirot başıyla onayladı.

"Teşekkürler Matmazel Robson. Lütfen Bayan Bowers'a buraya gelmesini rica ettiğimizi iletir misiniz?"

Fanthorp ve Cornelia salondan çıktılar.

Onların ardından Race, "Durum çok açık gibi görünüyor," dedi. "Eğer üç tanığın üçü de yalan söylemiyorsa, Jacqueline de Bellefort tabancayı almış olamaz. Ama birinin bunu yaptığı kesin. Birinin de olaylara kulak misafiri olduğu. Ve yine birinin duvara J harfini yazacak kadar aptal olduğu."

O sırada kapı vuruldu ve Bayan Bowers içeri girdi. Hemşire her zamanki becerikli, kendinden emin havasındaydı. Poirot'nun sorusu üzerine tam adını, adresini ve mesleki kariyerini belirtti. Ardından da ekledi. "İki yıldan uzun bir süredir de Bayan Van Schuyler'in yanında onun sağlığıyla ilgileniyorum."

"Bayan Van Schuyler'in sağlığı çok mu kötü?"

"Şey hayır, öyle olduğunu söyleyemem. Ancak kendisi genç değil, sağlığı konusunda da çok titiz, her an yakınında bir hemşire olmasından hoşlanıyor. Ciddi hiçbir rahatsızlığı yok. Yalnızca kendisine fazlaca özen gösterilmesini ve dikkat edilmesini istiyor, bunun karşılığını ödemeye de hazır."

Poirot anlayışla başını salladı.

"Anladığım kadarıyla Bayan Robson sizi dün akşam kamaranızdan çağırmış."

"Evet öyle."

"Bana tam olarak ne olduğunu anlatır mısınız?"

"Şey, Bayan Robson bana kısaca olanları özetledi ve onunla birlikte geldim. Geldiğimde Bayan de Bellefort çok öfkeliydi, sinir krizi geçiriyordu."

"Bayan Doyle'u tehdit eden bir şeyler söylüyor muydu?"

"Hayır, öyle bir şey söylemedi. Sürekli kendini suçluyordu. Çok fazla alkol almış olduğunu söyleyebilirim, bunun da sonuçlarını yaşıyordu. Bu durumdayken onun yalnız bırakılmaması gerektiği-

ni düşündüm. Ona morfin iğnesi yaptım ve sabaha kadar yanında oturdum."

"Evet, Bayan Bowers, şimdi de sizden şunu yanıtlamanızı istiyorum. Siz oradayken Bayan de Bellefort hiç kamaradan ayrıldı mı?"

"Hayır, ayrılmadı."

"Peki ya siz?"

"Sabaha kadar onun yanında oturdum."

"Bundan emin misiniz?"

"Kesinlikle eminim."

"Teşekkürler, Bayan Bowers."

Hemşire dışarı çıktı. İki adam bakıştılar.

Jacqueline de Bellefort tam olarak cinayet suçundan aklanmıştı. Peki, ama Linnet Doyle'u kim öldürmüştü?

14. BÖLÜM

Race, "Biri tabancayı aldı," dedi. "Bu kişi Jacqueline de Bellefort değildi. Biri bu cinayetin onun üzerine kalacağını, onun en olası zanlı olarak nitelendirileceğini biliyordu. Ama aynı kişi hemşirenin ona morfin verdiğini ve bütün gece onun başında oturduğunu bilmiyordu. Bir şey daha. Biri zaten yamaçtan aşağı o kayayı yuvarlayarak Bayan Doyle'u öldürme girişiminde bulunmuştu ve bu kişi Jacqueline de Bellefort *değildi.* Peki, ama kimdi?"

Poirot, "Bence kimin olamayacağını söylemek çok daha basit," dedi. "Mösyö Doyle, Madam Allerton, Mösyö Allerton, Matmazel Van Schuyler ya da Matmazel Bowers olamazlardı, çünkü bu kişilerin hepsi benim görüş alanımdaydılar."

Race, "Hımm," diye homurdandı. "Bu da çok geniş bir çerçeve içinde araştırma yapmamız gerekeceğini gösteriyor. Peki ya cinayet nedeni?"

"Bu konuda Bay Doyle'un bize yardımcı olabileceğini umuyorum. Çok özel durumlar söz konusu olabilir..."

Tam o anda kapı açıldı ve Jacqueline de Bellefort içeri girdi. Beti benzi solmuştu. Yürürken hafifçe sendeliyordu.

"Bunu ben yapmadım. Onu öldürmedim!" Sesi korkmuş ufak bir çocuğunkinden farksızdı. "Onu ben öldürmedim! Lütfen bana inanın. Yalvarırım. Herkes bunu benim yaptığımı düşünecek ama bunu ben yapmadım, onu ben öldürmedim... öldürmedim! Bu kor-

kunç, keşke bütün bunlar olmasaydı. Dün gece çıldırmış olmalıyım, Simon'u öldürebilirdim. Ama diğerini ben yapmadım, Linnet'i ben öldürmedim..."

Bir sandalyeye çökerek gözyaşlarına boğuldu.

Poirot hafifçe omzuna vurdu.

"Haydi ama üzülmeyin. Madam Linnet Doyle'u öldürmediğinizi biliyoruz. Bu kanıtlandı, evet kanıtlandı, *mon enfant!*(*) Siz değildiniz."

Jackie birdenbire doğruldu. Islak mendilini sıkıca avucunda tutuyordu.

"Peki, ama kim öldürdü onu?"

Poirot, "Aynı soruyu biz de kendi kendimize soruyoruz," dedi. "Bu konuda bize yardımcı olamazsınız, değil mi yavrum?"

Jacqueline başını salladı.

"Bilemiyorum... Düşünemiyorum... En ufak bir fikrim bile yok." Kaşlarını çattı. "Hayır," dedi sonunda. "Linnet'in ölümünü isteyecek birini düşünemiyorum." Sesi hafifçe titredi. "Benim dışımda."

Race, "Bana bir dakika izin verir misiniz?" dedi. "Aklıma bir ey geldi de..." Hızla odadan çıktı.

Jacqueline de Bellefort başı önünde, ellerini birbirine kenetlemiş bir halde oturuyordu. Parmakları zaman zaman sinirden seğiriyordu. Sonra da birdenbire bağırdı.

"Ölüm korkunç bir şey! Korkunç! Bunun düşüncesinden bile nefret ediyorum!"

Poirot, "Evet," dedi. "Şu anda birinin planını başarıyla hayata geçirdiği için büyük sevinç duyduğunu düşünmek hiç hoş değil."

Jackie bağırdı. "Susun! Susun! Bunu bu şekilde söylemeniz korkunç."

Poirot omzunu silkti. "Gerçek bu."

(*) Çocuğum

Jackie alçak sesle, "Ben... ben onun ölmesini istiyordum," diye mırıldandı. "Ve *o* öldü... İşin kötüsü... Linnet öldü... hem de tam da hayal ettiğim gibi."

"Evet, matmazel. Onu başından vurdular."

Jacqueline, "O halde Cataract Oteli'nde, o akşam ben haklıydım!" diye bağırdı. "*Biri* bizi dinliyordu!"

"Ah!" Poirot başını salladı. "Bunu anımsayıp anımsamayacağınızı merak ediyordum. Evet, bu kadar rastlantı biraz fazla. Linnet Doyle tam da sizin tanımladığınız şekilde öldürüldü."

Jackie ürperdi. "Bizi dinleyen o adam kimdi?"

Poirot bir an bir şey söylemedi. Sonra farklı bir ses tonuyla, "Onun erkek olduğundan emin misiniz, matmazel?" diye sordu.

Jacqueline ona hayretle baktı.

"Evet, tabii. En azından..."

"Evet matmazel?"

Jackie kaşlarını çattı, gözleri yarı kapalı bir halde düşünüyordu. Sonra ağır ağır, "Onun erkek olduğunu *düşündüm*..." dedi.

"Ama şimdi bundan emin değilsiniz, öyle değil mi?"

"Hayır, emin değilim. Olamam da. Yalnızca erkek olduğunu hayal ettim ama aslında yalnızca bir figür... bir gölge..."

Sustu, Poirot'nun bir şey söylemediğini görünce ekledi. "Siz bizi dinleyenin kadın olduğunu mu düşünüyorsunuz? Herhalde bu gemideki kadınlardan biri Linnet'i öldürmek istemiş olamaz, değil mi?"

Poirot ağır ağır başını iki yana salladı.

Kapı aralandı ve Doktor Bessner başını içeri uzattı.

"Mösyö Poirot lütfen gelip Simon Doyle'la konuşur musunuz? Sizi görmek istiyor."

Jacqueline ayağa fırlayarak doktoru kolundan yakaladı.

"Nasıl o? İyi mi?"

Doktor onu azarlarcasına, "Tabii ki iyi değil," dedi. "Bacak kemiği kırılmış."

Jackie haykırdı.

"Ölmeyecek değil mi?"

"Ah, ölümden söz eden oldu mu? Onu yeniden uygar bir ortama götüreceğiz, bacağının röntgeni çekilecek ve gerekli tedaviler uygulanacak."

"Ah!" Genç kızın yeniden elleri titremeye başladı. Bir sandalyeye çöktü.

Poirot doktorla birlikte güverteye çıktı. O sırada Race de onlara katıldı. Hep birlikte gezinti güvertesine, doktorun kamarasına gittiler.

Simon Doyle yastıklara dayanmış yatıyordu, bacağında uydurma bir kafes vardı. Yüzü bembeyazdı. Derin acı ve yaşadığı şok yüzünden yüzü çökmüştü. Yüzüne hâkim ifade şaşkınlıktı, küçük bir çocuğun şaşkınlığı vardı gözlerinde.

"Lütfen gelin..." diye mırıldandı. Doktor bana.. bana... Linnet'i anlattı... Buna inanamıyorum... bunun gerçek olduğuna inanmıyorum."

Race, "Biliyorum," dedi. "Bu sizin için ağır bir darbe olmalı."

Simon kekeledi. "Biliyorsunuz değil mi, bunu yapan Jackie değil. Onu Jackie öldürmedi. Onun yapmadığından eminim. Korkarım her şey onun aleyhinde ama Linnet'i o öldürmüş *olamaz,* bundan eminim. O... o... dün gece sarhoştu. Sinirleri bozulmuştu. Bu yüzden üzerime geldi. Ama o... o... kimseyi öldüremez... o soğukkanlı bir katil değil..."

Poirot usulca, "Sakin olun, Mösyö Doyle, üzülmeyin," dedi. "Karınızı Matmazel de Bellefort'un öldürmediğini biliyoruz."

Simon ona kuşkuyla baktı.

"Bu doğru mu?"

"Ancak," diye ekledi Poirot. "Karınızı öldürenin Jacqueline de Bellefort olmadığını bildiğimize göre bize bu soğukkanlı katilin kim olabileceği konusunda söyleyebileceğiniz bir şey var mı?"

Simon başını salladı. Şaşkınlığı artmıştı.

"Bu çılgınlık... olamaz. Jackie dışında hiç kimse onun ölmesini istiyor olamaz."

"Sakin olun Mösyö Doyle. Şimdi söyleyin bana: Karınızın düşmanı var mıydı? Ona kin besleyen biri?"

Simon yeniden çaresizlik içinde başını salladı.

"Hayır... Jackie'den başka kimse ondan nefret etmiyordu... Hiç kimse..."

"Bu size fazlasıyla fantastik görünebilir, belki gerçekten de öyle ama... Aslına bakarsanız Windlesham var tabii. Sonuçta benimle evlenmek için öyle ya da böyle onu terk etti. Windlesham gibi nazik ve soylu birinin cinayet işleyebileceğini hiç sanmam ayrıca o millerce uzakta. Aynı şey Sir George Wode için de söz konusu. Ev konusunda Linnet'i acımasızca kınıyordu, Linnet'in evi kullanma şeklinden hoşlanmıyordu. Ama o çok uzakta, Londra'da ve ayrıca böyle bir şeyin cinayet nedeni olabileceğini düşünmek bile saçma."

"Beni iyi dinleyin Mösyö Doyle," diyen Poirot'nun sesi çok ciddiydi. "*Karnak*'a indiğimiz ilk gün eşiniz madamla yaptığım konuşma beni çok etkilemişti. Çok gergindi, üzgündü, adeta çılgına dönmüştü. Bana aynen şöyle dedi, buna çok dikkat edin, Bay Doyle. '*Herkes* benden nefret ediyor.' Bana korktuğunu söyledi, kendini güvende hissetmediğini, çevresindeki *herkesi* düşmanıymış gibi hissettiğini."

"Jackie'nin de gemide olduğunu görmek onu çıldırtmıştı. Tabii aynı şekilde beni de."

"Bu doğru! Yine de çevresinin düşmanlarıyla sarılı olduğunu söylerken belki abartıyordu ama birden çok kişiyi kastettiği de kesin."

"Bu konuda haklı olabilirsiniz." Simon ona katıldığını belirtti. "Sanırım size bunu açıklayabilirim. Yolcu listesinde onu tedirgin eden bir isim vardı."

"Yolcu listesinde bir isim mi? Kim?"

"Bakın bunu bana da tam olarak söylemedi. Aslına bakarsanız tam olarak onu dinlediğimi de söyleyemem. Kafam tamamıyla Jacqueline konusuna takılıp kalmıştı. Anımsadığım kadarıyla Linnet iş konusunda birilerinin batmasına neden olduklarından ve ailesine kin besleyen biriyle bu gemide karşılaşmış olmaktan rahatsızlık duyduğunu söylemişti. Bakın Linnet'in ailesinin geçmişi hakkında pek bir bilgim olduğunu söyleyemem. Bildiğim kadarıyla annesi bir milyonerin kızıymış. Babasıysa sıradan normal varlıklı bir insanmış ama annesiyle evlendikten sonra borsada filan oynamaya, yatırımlar yapmaya başlamış. Tabii bunun sonucu olarak da birçok insanın nasırına basmış olmalı. Zenginlik de yoksulluk da insanlar için. Ticareti bilirsiniz, zengin yatıp fakir kalkabilirsiniz. Neyse, bu gemide Linnet'in babasıyla kapışan ve ağır bir darbe yiyen biri olmalıydı. Linnet'in şöyle dediğini anımsıyorum: 'İnsanların seni tanımadan senden nefret etmesi çok kötü.'"

"Evet," diyen Poirot düşünceliydi. "Bu bana söylediğini açıklıyor. Belki de ilk kez kendisine kalan mirasın avantajını değil yükünü hissediyordu. Bu kişinin adından bahsetmediğinden kesinlikle emin misiniz Mösyö Doyle?"

Simon çaresizlik içinde başını salladı.

"Söylediklerine pek dikkat etmedim. Yalnızca şöyle dediğimi anımsıyorum: Günümüzde hiç kimse babasına ne olduğunu umursamıyor. Herkes kendi çıkarının peşinde. Yaşam bunun için çok kısa."

Bessner soğuk, kuru bir sesle, "Ama benim bir tahminim var," dedi. "Gemide kindar bir genç adam var."

Poirot sordu. "Ferguson'u mu kastediyorsunuz?"

"Evet. Bir ya da iki kez Bayan Doyle aleyhinde konuştuğunu duydum."

Simon, "Bunu nasıl ortaya çıkarabiliriz?" diye sordu.

Yanıt Poirot'dan geldi.

"Albay Race'le zaten bütün yolcuları sorguya çekeceğiz. Onların anlatacaklarını dinlemeden önce varsayımlarda bulunmak yanlış olur. Sonra o oda hizmetçisi var. Herkesten önce onunla konuşmamız gerekiyor. Belki bunu buradan yapmamız iyi olur. Mösyö Doyle'un varlığının bize yararı dokunabilir."

Simon, "Evet, iyi fikir," dedi.

"Kız, eşinizin yanında uzun bir süreden beri mi çalışıyordu?"

"Birkaç aydan beri."

Poirot bağırdı.

"Yalnızca birkaç aydan beri mi?"

"Neden? Yoksa..."

"Madamın değerli bir mücevheri var mıydı?"

Simon, "İncileri vardı," dedi. "Bir defasında bana onların kırk ya da elli bin sterlin değerinde olduğunu söylemişti." Ürperdi. "Tanrım, yoksa o kahrolasıca inciler..."

Poirot başını salladı.

"Hırsızlık her zaman olası bir cinayet nedenidir. Her nedense bu bana yine de pek üzerinde durulması gereken bir şeymiş gibi gelmiyor. Neyse göreceğiz. Önce hizmetçiyle konuşalım da."

Louise Bourget, Poirot'nun güvertede dikkatini çeken esmer, şen şakrak, yaşam dolu genç kızdı. Ama şimdi yaşam dolu olmaktan çok uzaktı. Ağlamaktan gözleri kızarmıştı, korkmuş gibi bir hali vardı. Ayrıca yüzündeki keskin sinsi ifade de Poirot ve Race'in hoşuna gitmedi.

"Adınız Louise Bourget, değil mi?"

"Evet mösyö."

"Madam Doyle'u en son ne zaman canlı gördünüz?"

"Dün akşam mösyö. Kamarasında soyunmasına yardımcı oldum."

"O sırada saat kaçtı?"

"On biri biraz geçiyordu, Mösyö. Tam olarak söyleyemeyeceğim. Madamın soyunmasına ve yatmasına yardımcı oldum. Sonra kamaradan ayrıldım."

"Bütün bunlar ne kadar zamanınızı aldı?"

"On dakika mösyö. Madam yorgundu ve çıkarken elektriği söndürmemi de söyledi."

"Peki, oradan ayrıldıktan sonra ne yaptınız?"

"Aşağı güvertedeki kendi kamarama gittim."

"Bize yararlı olabilecek bir şey duydunuz ya da gördünüz mü?"

"Nasıl olabilirdi ki bu mösyö?"

Poirot'nun yanıtı sertti.

"Bunu bize siz söyleyebilirsiniz matmazel, biz değil."

Kız, Poirot'yu yan bakışlarla süzdü.

"Ama mösyö, ben yakında bile değildim... Ne görüp ne duyabilirdim ki? Aşağı güvertedeydim. Ayrıca kamaram da geminin diğer tarafında. Bir şey duymuş olmam olanaksız. Tabii eğer hemen uyuyamasaydım ve merdivenlerden yukarıya çıksaydım, belki o zaman o katili, o canavarı madamın kamarasına girerken ya da çıkarken görebilirdim. Ama..."

Ellerini yalvarırcasına Simon'a uzattı.

"Mösyö, yalvarırım. Durumu anlıyorsunuz değil mi? Ben ne söyleyebilirim ki?"

Simon hışımla, "Bak kızım," dedi. "Aptal olma. Kimse senin bir şey gördüğünü ya da duyduğunu düşünmüyor. Merak etme, sorun yok. Ben senin arkandayım. Kimsenin seni suçladığı filan da yok."

Louise gözkapaklarını alçakgönüllülükle yarı kapatarak mırıldandı.

"Çok iyisiniz, mösyö."

Race sabırsızlıkla, "Bu durumda sizin bir şey görüp duymadığınızı kabul ediyoruz," dedi.

"Benim de söylediğim bu mösyö."

"Hanımınıza düşman olan, kin besleyen biri var mıydı?"

Louise heyecanla başını sallayarak bunu onayladı. Bu kamaradakiler için şaşırtıcı bir durumdu.

"Ah, evet. Bunu biliyorum. Bu sorunuza kesinlikle 'evet' diyebilirim."

Poirot, "Madam de Bellefort'u mu kastediyorsunuz?" diye sordu.

"O da var tabii. Ama benim bahsettiğim o değil. Bu gemide madamdan nefret eden onun dışında biri daha var. Madam kendisini incittiği için ondan nefret eden biri."

"Tanrım!" Simon haykırdı. "Bu da ne?"

Louise kendinden emin bir halde başını sallayarak konuşmasını sürdürdü.

"Evet, evet, aynen söylediğim gibi. Konu madamın eski oda hizmetçisiyle ilgili, yani selefimle. Bu gemideki makinistlerden biri o kızla evlenmek istemiş. Yani Marie'yle, selefimin adı bu. Marie de bunu kabul etmeye hazırmış. Madam Doyle araştırma yapmış ve Fleetwood adlı bu adamın evli olduğunu keşfetmiş, buralı, köyünden bir kadınla yani. Madam her şeyi Marie'ye anlatmış, Marie bunu duyunca çok üzülmüş ve Fleetwood'la bütün ilişkisini koparmış, onu bir daha görmek istememiş. Tabii Fleetwood buna çok öfkelenmiş. Benimle de konuştu. Madam Doyle'un eskiden Matmazel Linnet Ridgeway olduğunu öğrenmişti. Bana, 'Onu öldüreceğim, hayatımı mahvetti,' dedi."

Louise kendinden memnun, özgüvenle sözlerine ara verdi.

Race, "Bu çok ilginç," dedi.

Poirot, Simon'a döndü.

"Bunu biliyor muydunuz?"

"Kesinlikle hayır." Simon'un bundan haberi olmadığı anlaşılıyordu. "Linnet'in gemideki bu adamı tanıdığını da hiç sanmıyorum. Bence büyük olasılıkla bu olayı tamamen unutmuştur."

Sonra hızla hizmetçi kıza döndü. "Bundan Bayan Doyle'a söz ettin mi?" diye sordu. "Hayır, mösyö. Tabii ki etmedim."

Poirot, "Madamın incileri hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu.

"İncileri hakkında mı?" Louise'in gözleri kocaman açıldı. "Onları dün gece takmıştı."

"Yatmak için kamarasına geldiğinde boynunda mıydılar?"

"Evet mösyö."

"Peki, onları nereye koydu?"

"Her zaman yaptığı gibi başucundaki komodinin üzerine."

"Bu onları son görüşünüz mü oldu?"

"Evet mösyö."

"Peki, incileri bu sabah gördünüz mü?"

Genç kızın yüzünde birden şaşkın bir ifade belirdi.

"*Mon Dieu*! Oraya bakmadım bile. Yatağa yaklaştım, madamı öyle, o halde görünce de bağırarak dışarı fırladım. Sonra bayılmışım."

Hercule Poirot başını salladı.

"Siz bakmamışsınız. Ama benim gözümden hiçbir şey kaçmaz. Bu sabah komodinin üzerinde inci yoktu."

15. BÖLÜM

Poirot yanılmıyordu. Linnet Doyle'un yatağının yanındaki komodinin üzerinde inci yoktu.

Louise Bourget'ten Linnet'in kişisel eşyalarını gözden geçirmesi istendi. Ona göre her şey yerli yerindeydi. Yalnızca inciler kaybolmuştu.

Kamaradan çıktıklarında bir kamarot onlara kahvaltılarının sigara odasında hazır olduğunu belirtmek için bekliyordu. Güverteden geçerken Race bir an için durup küpeşteden nehre baktı.

"Hımm! Bence bir fikrin var dostum."

"Evet. Fanthorp bir su sesi duyduğunu sandığını söylediğinde birden aklıma geldi. Bence katilin cinayetin ardından tabancayı güverteden nehre atmış olması kesinlikle mümkün."

Poirot ağır ağır, "Gerçekten bunun olabileceğini mi düşünüyorsunuz, dostum?"

Race omuzlarını silkti.

"Bu bir tahmin. Sonuçta tabanca kamaranın hiçbir yerinde yoktu. İlk baktığım bu oldu."

Poirot başını salladı.

"Yine de bence tabancanın güverteden atılmış olduğu pek inandırıcı değil."

Race sordu. "İyi de o zaman nerede?"

Poirot yanıt verirken düşünceliydi.

"Eğer Madam Doyle'un kamarasında değilse, olabileceği tek yerde. Mantık bunu diyor."

"Orası neresi?"

"Matmazel de Bellefort'un kamarası."

Race düşünceli düşünceli, "Evet, anlıyorum..." diye mırıldandı.

Sonra birden sustu ve ekledi. "Şu sırada kamarasında değil. Gidip bir göz atalım mı?"

Poirot başını salladı.

"Hayır, dostum. Acele etmeyelim. Henüz oraya konulmamış olabilir."

"Peki, hemen geniş kapsamlı olarak tüm gemiyi araştırmaya ne dersiniz?"

"Bu durumda kartları açık oynamış oluruz. Büyük dikkat ve özenle çalışmalıyız. Şu an için durumumuz çok hassas. Yemek yerken durumu tartışalım."

Race de hemfikirdi. Birlikte sigara odasına gittiler.

"Evet," dedi Race kahvelerini doldururken. "Elimizde iki farklı ipucu var. Birincisi incilerin kaybolması. Ve Fleetwood denilen o adam. İnciler konusuna gelince durum çalınmış olduklarını gösteriyor ama... bilmem benimle hemfikir olur musunuz..."

Poirot hemen, "Zaman seçim yapma zamanı değil," dedi.

"Kesinlikle. Böyle bir anda incileri çalmak gemideki herkesin ve her yerin kapsamlı bir şekilde araştırılması sonucunu doğuracaktır. Bu durumda hırsız ganimetiyle ortadan kaybolmayı nasıl umut edebilir ki?"

"Kıyıya çıkmış ve onu bir yere bırakmış olabilir."

"Şirketin kıyıda sürekli bir gözcüsü var. Hiç kimse görünmeden gemiden inemez."

"Öyleyse bu olasılık geçersiz. Belki bu cinayet dikkatleri soygundan uzaklaştırmak için işlendi? Hayır, hayır, bu mantıklı değil,

kesinlikle yetersiz bir neden. Peki ama ya Madam Doyle uyandı ve hırsızı suçüstü yakaladıysa?"

"Bu yüzden de hırsız onu vurdu, öyle mi? İyi de Madam Doyle'un uykusunda öldürüldüğünü biliyoruz."

"Evet, bu da anlamsız... Biliyor musunuz, o incilerin ne olduğuna ilişkin ufak bir fikrim var ama yine de... hayır, bu mümkün değil. Çünkü eğer bu fikrimde yanılmıyorsam inciler kaybolmadı. Hizmetçi kız hakkında ne düşündüğünüzü bana söyler misiniz?"

Race ağır ağır, "Acaba anlattığından fazlasını biliyor olabilir mi?" dedi.

"Ah, demek sizde de aynı izlenimi bıraktı."

"Kesinlikle iyi bir kız değil."

Hercule Poirot başıyla onayladı.

"Evet, ona güvenmiyorum."

"Sizce cinayetle ilgisi olabilir mi?"

"Hayır. Olduğunu söyleyemem."

"Peki ya incilerin çalınmasıyla?"

"Bu olabilir. Çok kısa bir süredir Madam Doyle'un yanındaymış. Mücevher hırsızlığında uzmanlaşmış bir çetenin elemanı olabilir. Böyle durumlarda genellikle hep muhteşem referanslara sahip bir oda hizmetçisi vardır. Maalesef bu konuda araştırma yapabilecek bir pozisyonda değiliz. Ancak yine de bu açıklama bir şekilde beni tatmin etmiyor... Bu inciler... ah, *sacre*, kafamdaki fikir doğru *olabilir*. Ama hiç kimse o kadar aptal..." Birden sustu. "Peki ya şu Fleetwood denilen adam?"

"Onu sorgulamalıyız. Belki bir çözüme ulaşabiliriz. Eğer Louise Bourget'nin öyküsü doğruysa, intikam almak için nedeni vardı. Jacqueline ile Mösyö Doyle arasındaki tartışmaya kulak misafiri olmuş olabilir. Ve onlar salondan dışarı çıkar çıkmaz da içeri girmiş

ve tabancayı almıştır. Evet, bu olası. Ayrıca duvara kanla yazılan o J harfi de basit, oldukça kaba bir mizacı işaret ediyor."

"Aslına bakılırsa o tam aradığımız insan?"

"Evet, yalnız..." Poirot burnunu sıvazladı. Ardından yüzünü hafifçe ekşiterek ekledi. "Bakın, bu da benim zayıflığım. Bana hep olayları benim zorlaştırdığım, çıkmaza sürüklediğim söylenir. Bu önüme serdiğiniz çözüm... çok basit, çok kolay. Gerçekten öyle olduğunu hissedemiyorum. Tabii bu yalnızca benim önyargım da olabilir."

"Bu durumda en iyisi adamı çağırıp konuşmak."

Race zili çaldı ve Fleetwood'un çağırılması emrini verdi. Ardından da sordu. "Başka bir olasılık?"

"Çok var dostum, örneğin Amerikalı vasi."

"Pennington mu?"

"Evet Pennington. Geçen gün küçük ama ilginç bir sahneye tanık oldum." Poirot olanları Race'a anlattı. "Gördüğünüz gibi kayda değer bir durum. Madam imzalamadan önce tüm belgeleri okumak istedi. Adam başka bir güne bırakmayı önerdi. Sonra kocası çok ilginç bir şey söyledi."

"Ne gibi?"

"Doyle aynen şöyle dedi: 'Ben asla bir şeyi okumam. Bana nereyi imzalamam söylenirse imzalarım.' Bunun önemini algılamamış olabilirsiniz. Ama Pennington anladı. Bunu onun gözlerinden okudum. Doyle'a sanki aklına yeni bir fikir gelmiş gibi baktı. Şimdi bir an çok zengin bir adamın kızının vasisi olduğunuzu ve tüm servetin yediemin olarak size bırakılmış olduğunu düşünün dostum. Belki de bu parayı spekülatif yatırımlar yapmakta kullandınız. Tüm dedektif romanlarında bunun konu edildiğini biliyorum ama gazetelerde de sıklıkla rastlıyoruz bu duruma. Bu oluyor dostum, *oluyor*."

"Hiç tartışmasız olabilir bu."

"Ve önünüzde hâlâ çılgın spekülasyonlarınızı düzeltmek için bir fırsat olabilir. Vesayetiniz hâlâ geçerlidir. Sonra birden kız evlenir. Kontrol bir anda sizin ellerinizin arasından kayıp gider ve kıza geçer. Gerçek bir felaket! Yine de bir şans vardır sizin için. Kız balayındadır. Bu havadayken iş konusunda dikkatli olmayabilir. Diğerlerinin arasına sıkıştırılan sıradan bir belge, okunmadan imzalanırsa... Linnet Doyle öyle biri değildi. Balayında da olsa o tam bir işkadınıydı. Sonra kocanın söylediği bir şeyle çaresizlik içinde çırpınan adama içinde bulunduğu felaketten çıkmak için bir ışık olur, aklına yeni bir fikir gelir. Eğer Linnet Doyle ölürse tüm serveti kocasına geçecektir ve artık onu idare etmek kolay olacaktır. Pennington cin gibi bir adam, Doyle'la başa çıkmak onun için çocuk oyuncağından farksız. *Mon cher Colonel*, o anda Pennington'ın kafasından geçenleri *okuduğumu* söylüyorum size. 'Eğer karşımdaki Doyle olsaydı onunla başa çıkmak kolaydı...' Düşündüğü buydu."

"Korkarım bu kesinlikle olası. Ama kanıtınız yok."

"Maalesef hayır."

Race, "Tabii bir de genç Ferguson var," dedi. "Fazlasıyla keskin dilli. Onun konuşmasına bakıp da hüküm vermiş olmak istemem elbette. Yine ihtiyar Ridgeway onun babasını iflasa sürüklemiş *olabilir*. İnsanlar bazen geçmişte yapılanları kafalarına takabiliyorlar." Sözlerine kısa bir ara verdikten sonra ekledi. "Tabii bir de benim adamım var."

"Evet, sizin deyişinizle 'adamınız'."

Race, "O bir katil," dedi. "Bunu biliyoruz. Ama elimizde onun bir şekilde Linnet Doyle ile yolunun kesiştiğine ilişkin hiçbir bilgi yok. Aynı yörüngede hareket etmiyorlar."

Poirot ağır ağır, "Tabii Linnet Doyle'un elinde tesadüfen onun kimliğini ortaya çıkaracak bir kanıt olmadığını kabul edersek."

Bu olabilir ama bana çok uzak bir olasılık gibi görünüyor."

O sırada kapı çalındı.

"Evet, işte bizim iki eşli dostumuz."

Fleetwood iriyarı, aksi, kavgacı görünümlü bir adamdı. Odaya girmesiyle birlikte kuşku ile bir Poirot'ya bir Race'a baktı. Poirot onun Louise Bourget ile konuşurken gördüğü adam olduğunu anımsadı.

Fleetwood kuşkuyla, "Beni görmek istemişsiniz," dedi.

Race, "Evet," dedi. "Herhalde dün gece bu gemide bir cinayet işlendiğini biliyorsunuz."

"Evet." Fleetwood başıyla onayladı.

"Sanırım öldürülen kadına karşı kin duymanız için nedenleriniz vardı."

Fleetwood'un gözlerinde korku belirdi.

"Bunu size kim söyledi?"

"Bayan Doyle'un genç bir bayanla olan aşk ilişkinize karıştığını düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Bunu size kimin anlattığını biliyorum, o yalancı aşağılık Fransız yosma söyledi, değil mi? O kız iflah olmaz bir yalancı!"

"Sanırım öykünün bu kısmı gerçek."

"Bu kesinlikle pis bir yalan."

"Konunun tam olarak ne olduğunu bilmeden itiraz ediyor, bunları söylüyorsunuz."

Race bu sözleriyle tam on ikiden vurmuştu. Adam kızardı ve yutkundu.

"Marie adlı bir kızla evlenmek üzere olduğunuz, kızın evli olduğunuzu öğrenince sizinle ilişkisini kestiği doğru değil mi?"

Fleetwood birden bağırdı.

"Bu onu ne ilgilendiriyordu ki?"

"Yani Bayan Doyle'u mu? Biliyorsunuz iki eşlilik her yerde iki eşliliktir."

"Bu öyle bir şey değildi. Buradaki yerlilerden biriyle evlendim. Yalnızca formalite gereği. Sonra kabilesine döndü. Onu yaklaşık altı yıldır bir kez olsun görmedim."

"Ama yine de onunla evlisiniz, değil mi?"

Adam sustu. Race devam etti.

"Ve Bayan Doyle ya da o zamanki adıyla Bayan Ridgeway bunu ortaya çıkardı, öyle değil mi?"

"Evet, öyle, lanet olsun! Burnunu üzerine vazife olmayan her şeye sokmayı adet edinmişti. Marie'ye karşı hep iyi davrandım, dürüst oldum. Onun için her şeyi yaptım. Eğer o her şeye burnunu sokan ukala hanımı olmasaydı Marie ile evlenecektik ve onun asla diğerinden haberi olmayacaktı. Evet, o kadına düşmandım, ondan nefret ediyordum! Kadını bu gemide inciler, elmaslar içinde, etrafına emirler yağdırırken görünce çok sinirlendim tabii. Bir adamın yaşamını bir hiç uğruna mahvettiğinin farkında bile değildi. Evet, zoruma gitti, acı duydum ama eğer benim pis bir katil olduğumu düşünüyorsanız... eğer gidip onu tabancayla vurduğumu düşünüyorsanız... bu kesinlikle doğru değil. Tanrı şahidimdir ki onu ben öldürmedim. Yemin ederim!"

Durakladı. Alnından terler boşalıyordu.

"Dün gece on ikiyle iki arasında neredeydiniz?"

"Ranzamda uyuyordum. Bunu oda arkadaşlarımdan da öğrenebilirsiniz."

Race adamı aşağılayarak süzdükten sonra, "Peki, bakacağız," dedi. "Hepsi bu kadar. Gidebilirsiniz."

Fleetwood gittikten sonra Poirot, "*Eh bien*!" dedi. "Ne düşünüyorsunuz?"

Race omuzlarını silkti.

"Öyküsü düzgün. Doğruyu söylüyor gibi. Tabii ki öfkeli ama bunda haksız da sayılmaz. Tabii ki iddiasını araştıracağız ama bir

şey çıkacağını sanmam. Oda arkadaşı büyük olasılıkla uyuyordu, o sırada sessizce dışarı süzülüp dönmüş olması mümkün. Her şey onu gören olup olmadığına bağlı."

"Evet, bunu da araştırmak gerekiyor."

Race, "Bence şimdi yapmamız gereken yolculara dün gece bir gürültü duyup duymadıklarını sormak. Böylece belki cinayet saatine ilişkin bir kanıta ulaşabiliriz. Bessner cinayetin on ikiyle iki arasında işlenmiş olabileceğini söylüyor. Belki yolculardan biri tabanca sesini duydu ama bunun ne olduğunu anlayamadı. Bu da bir umut. Ben şahsen hiçbir şey duymadım. Ya siz?"

Poirot başını salladı.

"Aynen bir külçe gibi uyumuşum. Hiç ama hiçbir şey duymadım. Bana uyku ilacı verilmiş olabilir, normalde uykum hafiftir."

"Yazık. Neyse, umalım da sancak tarafındaki kamaralarda kalan yolculardan biri bir şey duymuş olsun. Fanthorp ile konuştuk. Sıra Allerton'larda. Kamarotu onları çağırmaya göndereyim."

Bayan Allerton hemen geldi. Üzerinde açık gri ipek bir elbise vardı. Yüz ifadesi sıkıntılıydı.

Poirot'nun kendisi için çektiği koltuğa otururken, "Korkunç bir şey bu," dedi. Çok üzgündü. "Bir türlü inanamıyorum. Yaşamak için her şeye sahip olan o güzel kadın öldü. Buna inanamıyorum."

Poirot anlayışla, "Neler hissettiğinizi anlıyorum, madam," dedi.

"Gemide *olduğunuz* için ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz, Mösyö Poirot. O alçak katilin kim olduğunu nasıl olsa ortaya çıkaracaksınız. Katilin o zavallı, içler acısı kız olmaması beni sevindirdi."

"Matmazel de Bellefort'u mu kastediyorsunuz? Onun katil olmadığını size kim söyledi?"

Bayan Allerton hafifçe gülümsedi.

"Cornelia Robson. Biliyor musunuz, bu olay onu çok sarsmış. Ama bir yandan da hoşlanmış olmalı ki çok heyecanlıydı. Herhalde

yaşamında ilk kez başına böyle bir şey geliyor. O öyle iyi bir kız ki bundan hoşlandığı için çok utanıyordu. Bunun kendisi açısından korkunç bir şey olduğunu düşünüyor."

Bayan Allerton kısaca Poirot'ya baktıktan sonra ekledi. "Neyse. Bu kadar gevezelik yeter. Sanırım bana sormak istediğiniz bir şey var?"

"İzninizle, madam. Dün akşam yatmaya gittiğinizde saat kaçtı?"

"On buçuk."

"Doğruca yatağa mı girdiniz?"

"Evet, çok uykum vardı."

"Peki, bir şey duydunuz mu, herhangi bir ses, gecenin herhangi bir saatinde?"

Bayan Allerton kaşlarını çattı.

"Galiba bir su şıkırtısı duydum. Sonra da birinin koştuğunu. Yoksa tersi miydi? Tam olarak anımsayamıyorum. Kafam biraz bulanık. Bir an bana sanki gemiden biri suya düşmüş gibi geldi, düş gibi bir şey, rüyamla karıştı. Sonra uyandım ve kulak kesildim, etraf tamamen sessizdi, çıt bile çıkmıyordu."

"O sırada saat kaçtı?"

"Korkarım bilmiyorum. Ama sanırım yatalı çok fazla olmamıştı. En fazla bir saat filan."

"Yazık ki madam, bununla bir noktaya varamayız."

"Öyle olduğunu biliyorum. Gerçekten en ufak bir fikrim olmadığını dikkate alınca bunu tahmin etmeye çalışmamın da bir anlamı yok."

"Bize anlatabileceğinizin tamamı bu kadar mı?"

"Korkarım öyle."

"Daha önce hiç Madam Doyle'la karşılaşmış mıydınız?"

"Hayır. Ama Tim karşılaşmış. Kuzinim Joanna Southwood sayesinde onun hakkında çok şey duymuştum ama onunla ilk yüz yüze gelip konuşmamız Assuan'da oldu."

"Eğer izin verirseniz size bir sorum daha olacak, madam."

Bayan Allerton gülümseyerek mırıldandı.

"Yani sağgörüsüz bir sorudan hoşlanmalı mıyım?"

"Öyle. Bağışlayın ama geçmişte sizin ya da ailenizin Madam Doyle'un babası Melhuish Ridgeway yüzünden büyük bir finansal kayba uğramanız gibi bir durum söz konusu oldu mu?"

Bayan Allerton gerçek anlamda şaşırmıştı.

"Ah hayır. Ailemin devalüasyon yani bilirsiniz paranın değer kaybetme durumu dışında asla önemli bir parasal kaybı olmadı. Kimseye muhtaç olacak duruma gelmedik. Eşim çok küçük bir miras bıraktı, ama paranın getirisi eskisi kadar olmasa da bıraktığı para hâlâ duruyor."

"Teşekkürler madam. Lütfen oğlunuza buraya gelmesini söyler misiniz?"

Annesi dönünce Tim neşeyle, "Ne o, çile bitti mi?" diye sordu. "Sanırım sıra bende. Sorguda nasıl şeyler soruyorlar?"

Bayan Allerton, "Yalnızca dün gece bir şey duyup duymadığımı sordular," dedi. "Maalesef hiçbir şey duymadım. Nedenini hiç bilemiyorum. Sonuçta Linnet'in kamarasıyla benimki arasında yalnızca tek bir kamara var. Silah sesini duymuş olmam gerekirdi, bunu düşünmeliyim. Neyse haydi git Tim, seni bekliyorlar."

Poirot, Bayan Allerton'un oğlu Tim'e de aynı soruları yöneltti.

Tim, "Gece erken yattım," dedi. "Saat yaklaşık on buçuktu. Biraz kitap okudum. Işığımı söndürdüğümde saat on biri geçiyordu."

"Daha sonra bir ses duydunuz mu?"

"Sanırım bir erkek sesinin 'iyi geceler' dediğini duydum, ses yakından geliyordu."

Race araya girerek, "O bendim," dedi. "Bayan Doyle'a iyi geceler diledim."

"Evet, sonra yattım. Daha sonra bir kargaşa sesi duyduğumu anımsıyorum, biri Fanthorp'u çağırıyordu.

"O seyir salonundan dışarı koşan Bayan Robson'ın sesiydi."

"Evet, herhalde. Sonra birileri konuştu, farklı sesler vardı. Bir ara birinin güvertede koştuğunu duydum. Bunu bir su sesi izledi. Sanki biri nehre atlamış gibi. Daha sonra da Bessner'ın 'Dikkatli olun', 'Acele etmeyin' diyen sesini duydum."

"Demek bir su sesi duydunuz?"

"Evet, buna benzer bir şey."

"*Silah sesi* duymadığınızdan emin misiniz?"

"Düşünüyorum da aslında olabilir de... Şampanyanın mantarının patlamasına benzeyen bir ses de duyduğumu anımsıyorum. Belki de bu silah sesiydi. Su sesini şampanyanın bardağa doldurulmasıyla bağdaştırmış olmalıyım... Uyku sersemliği içinde bir yerlerde parti yaptıklarını ve bunu bir an önce bitirip yataklarına gitmelerini dilediğimi anımsıyorum."

"Başka bir şey var mı?"

Tim omuz silkti.

"Sonra kendimden geçmiş olmalıyım."

"Başka bir şey duymadınız mı?"

"Hiçbir şey."

"Teşekkürler Mösyö Allerton."

Tim ayağa kalktı ve kamaradan ayrıldı.

16. BÖLÜM

Race, *Karnak*'ın gezinti güvertesinin planı üzerine eğilmiş, derin derin düşünüyordu.

"Fanthorp, genç Allerton, Bayan Allerton. Sonra bir boş kamara ve Simon Doyle'un kamarası. Peki, Bayan Doyle'un kamarasının öbür tarafındaki kamarada kim kalıyor? Yaşlı Amerikalı kadın. Eğer biri bir şey duyduysa duyanın o olması gerekir. Eğer kalktıysa onunla görüşmemiz doğru olur."

Bayan Van Schuyler odaya girdi. O sabah her zamandan daha yaşlı ve solgun görünüyordu. Küçük siyah gözlerinde kin ve öfke pırıltıları vardı.

Race ayağa kalktı ve reverans yaparak onu selamladı.

"Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, Bayan Van Schuyler. Lütfen oturun."

Yaşlı kadın sert, katı bir sesle, "Ben bu gibi durumlarla karşı karşıya kalmaktan hiç hoşlanmam," dedi. "Bunu esefle karşılıyorum. Hiçbir şekilde bu nahoş, çirkin olayla aramda herhangi bir bağlantı kurulmasını istemem."

"Kesinlikle, kesinlikle. Ben de tam Mösyö Poirot'ya sizin ifadenizi ne kadar çabuk alırsak o kadar iyi olacağını söylüyordum. Böylece daha sonra rahat edebilirsiniz."

Bayan Van Schuyler, Poirot'ya minnetle baktı.

"İkinizin de neler hissettiğimi anlamış olmanız beni sevindirdi. Bu gibi şeylere hiç alışık değilim."

Poirot hemen yumuşak bir sesle, "Kesinlikle matmazel," dedi. "Zaten bu nedenle sizi bu tatsız durumdan mümkün olduğu kadar çabucak kurtarmayı istedik. Neyse, dün akşam yatmaya gittiğinizde saat kaçtı?"

"Normalde hep onda giderim. Dün akşam ise Cornelia Robson'ın düşüncesizliği yüzünden beklemek zorunda kaldım ve çok daha geç gittim."

"*Très bien,*(*) matmazel. Peki, odanıza çekildikten sonra bir ses duydunuz mu?"

Bayan Van Schuyler, "Uykum çok hafiftir," dedi.

"*A merveille!*(**) Bizim açımızdan çok büyük bir şans."

"Önce oldukça frapan genç bir kadının, yani Bayan Doyle'un oda hizmetçisinin gereksiz derecede yüksek bir tonda '*Bonne nuit,*'(***) *Madame,*" diyen sesiyle uyandım."

"Peki ya sonra?"

"Yeniden uykuya daldım. Birdenbire kamarama birinin girmiş olduğunu hissederek uyandım. Sonra o kişinin yandaki kamarada olduğunu anladım."

"Madam Doyle'un kamarasında mı?"

"Evet. Sonra sanki biri güvertede koştu. Bunu bir su sesi izledi."

"O sırada saatin kaç olduğunu biliyor musunuz?"

"Bunu size kesin olarak söyleyebilirim. Biri on geçiyordu."

"Bundan emin misiniz?"

"Evet, çünkü başucumdaki küçük saate baktım."

"Bir silah sesi duydunuz mu?"

(*) Çok iyi

(**) Harika

(***) İyi geceler

"Hayır, öyle bir şey duymadım."

"Aslında sizi uyandıran silah sesi olabilir."

Bayan Van Schuyler kara kurbağasını andıran başını yana eğerek bir an düşündü, sonra da istemeye istemeye, "Olabilir," diye homurdandı.

"Duyduğunuz o su sesine neyin neden olduğunu konusunda bir tahmininiz var mı?"

"Tahmin mi? Bunu kesinlikle biliyorum."

Albay Race doğruldu. "Biliyor musunuz?"

"Elbette. Etrafta dolaşılmasından, gürültü yapılmasından hiç hoşlanmam. Yataktan kalkarak kamaramın kapısına gittim. Bayan Otterbourne küpeşteden eğilmişti. Hemen öncesinde de suya bir şey atmıştı."

"Bayan Otterbourne mu?" Race'in çok şaşırdığı belliydi.

"Evet."

"Gördüğünüzün Bayan Otterbourne olduğundan emin misiniz?"

"Yüzünü tam olarak gördüm."

"O sizi görmedi mi?"

"Sanmıyorum."

Poirot öne doğru eğildi.

"Peki, yüz ifadesi nasıldı, matmazel?"

"Fazlasıyla heyecanlıydı."

Poirot ve Race bakıştılar.

Race sordu. "Ya sonra."

"Sonrasında Bayan Otterbourne geminin kıç tarafına doğru uzaklaştı, ben de yatağıma döndüm."

O sırada kapıya vuruldu ve kaptan içeri girdi. Elinde ıslak bir çıkın vardı.

"Onu bulduk, albayım."

Race çıkını aldı. Kat kat sarılmış kadife şalı açtı. Çıkının içinden hafif pembe lekeli bir mendil düştü. Mendil sedef kabzalı küçük bir tabancaya sarılmıştı.

Race, Poirot'ya hainee bir zafer sevinciyle baktı.

"Görüyorsunuz işte," dedi. Düşüncemde haklıydım. Tabanca güverteden suya atılmış."

Tabancayı avucuna aldı.

"Ne diyorsunuz, Mösyö Poirot? O akşam Cataract Oteli'nde gördüğünüz tabanca bu muydu?"

Poirot tabancayı dikkatle inceledi.

"Evet, buydu. Kabzasına J. B. harfleri işlenmiş, görüyorsunuz işte. Bu bir *article de luxe*,(*) tam kadınlara göre bir üretim, ama bir şekilde cinayet silahı değil."

Race mırıldandı. "Yirmi iki kalibre..." Şarjörü çekti. "İki el ateş edilmiş. Cinayet silahı olduğunda hiçbir kuşku yok."

Bayan Van Schuyler anlamlı öksürdü.

"Benim şalım ne olacak?"

"Şalınız mı, matmazel?"

"Evet, oradaki benim kadife şalım."

Race ıslak kadifeyi kaldırdı.

"Bu sizin mi?"

Yaşlı kadın homurdandı.

"Tabii ki benim! Dün gece kayboldu. Her karşıma çıkana şalımı görüp görmediğini sordum."

Poirot ile Race bakıştılar. Race anladığını belirtir şekilde başını salladı.

"Şalınızı en son ne zaman görmüştünüz, Bayan Van Schuyler?"

(*) Lüks bir mal

"Dün akşam salonda yanımdaydı. Yatmak için ayağa kalktığımda ise hiçbir yerde bulamadım."

Race usulca, "Bunun ne amaçla kullanıldığını herhalde anladınız?" diye mırıldanarak şalı açtı. Parmağıyla yanıkları ve birkaç küçük deliği işaret etti. "Katil, gürültüyü boğmak için şalı tabancanın üzerine sarmış."

Bayan Van Schuyler, "Münasebetsizlik!" diye haykırdı. Kırışık yanakları kızarmıştı.

Race, "Eğer bana Bayan Doyle ile daha önceki tanışıklığınızın boyutunu açıklarsanız çok sevineceğim, Bayan Van Schuyler."

"Daha önce tanışmıyordum."

"Ama onun hakkında bilginiz vardı, değil mi?"

"Evet, kim olduğunu biliyordum tabii."

"Peki, aileleriniz de tanışmıyorlar mıydı?"

"Aile olarak hep atadan dededen çok özel ve seçkin bir aile olmanın onurunu taşımışızdır, Albay Race. Sevgili annem asla servetleri dışında hiçbir nitelikleri olmayan sonradan görme bir aileyle tanışmayı düşünmezdi."

"Söyleyebileceğinizin hepsi bu kadar mı Bayan Van Schuyler?"

"Anlattıklarıma ekleyebileceğim bir şey yok. Linnet Ridgeway İngiltere'de büyümüş. Bu gemiye binene dek onu hiç görmedim."

Ayağa kalktı. Poirot kapıyı açtı ve yaşlı kadın hışımla dışarı çıktı.

İki adamın bakışları karşılaştı.

Race, "Onun öyküsü de bu," dedi. "Buna bağlı kalacağı da kesin. Doğru da olabilir. Bilemiyorum. Ama Rosalie Otterbourne? İşte bunu beklemiyordum."

Poirot şaşkın şaşkın başını salladı. Sonra birden yumruğunu masaya indirdi.

"Bütün bunların hiçbir anlamı yok!" diye bağırdı. "*Nom d'un nom d'un nom*! Hiçbir mantığı yok."

Race ona baktı.

"Tam olarak ne demek istediğinizi anlayamıyorum."

"Demek istediğim bir noktaya kadar her şey apaçık ortadaydı. Biri Linnet Doyle'u öldürmek istiyordu. Biri dün akşam salonda konuşulanlara kulak misafiri olmuştu. Biri salona gizlice girip tabancayı almıştı yani Bayan Jacqueline de Bellefort'un tabancasını. Biri Linnet Doyle'u bu tabancayla vurdu ve duvara kanla J harfini yazdı... Her şey çok açık, değil mi? Tüm ipuçları katil olarak Jacqueline de Bellefort'u işaret ediyor. Katilin isteği de bu zaten. Peki, bu durumda katil ne yapar? Tabancayı, şu lanet olasıca tabancayı Matmazel de Bellefort'un tabancasını, herkesin kolayca bulabileceği bir yere mi bırakır? Yoksa cinayetin belki de tek elle tutulur kanıtını bu durumda yaptığı gibi güverteden suya mı atar? Neden dostum, neden?"

Race başını salladı. "Bu saçma."

"Saçmadan da öte, *olanaksız*."

"Olanaksız değil, oldu işte."

"Kastettiğim o değildi. Ben olayların gelişim sürecini kastettim. Bir uyumsuzluk var. Bir şey yanlış."

17. BÖLÜM

Albay Race merakla meslektaşına baktı. Ona saygı duyuyordu, saygı duymakta haklıydı da, Hercule Poirot'nun beynine saygı duymamak olanaksızdı. Ancak o anda karşısındakinin düşüncelerini anlamlandıramıyordu. Yine de soru sormadı. Zaten çok ender soru sorardı. Yaptıkları işi sürdürmeyi yeğledi.

"Şimdi ne yapıyoruz? Rosalie Otterbourne denilen o kızı sorgulayalım mı?"

"Evet, belki onunla konuşmak ilerleme kaydetmemizi sağlar."

Rosalie Otterbourne hoş olmayan bir tavırla içeri girdi. Ancak hiçbir şekilde kızgın ya da korkulu değildi yalnızca isteksiz ve asık suratlıydı.

"Evet, ne var?" diye sordu doğrudan.

Race, "Bayan Doyle'un ölümünü araştırıyoruz," diye açıkladı.

Rosalie başıyla onayladı.

"Bize dün gece neler yaptığınızı anlatır mısınız?"

Rosalie bir an düşündü.

"Annemle erken saatte yattık, on birden önce. Pek bir şey duymadık. Doktor Bessner'ın kamarasının önündeki gürültüler dışında bir şey duymadık. Bir de doktorun yüksek sesle Almanca bir şeyler söylemesi. Olayı ancak sabah öğrendim."

"Silah sesi duymadınız mı?"

"Hayır."

"Gece hiç kamaranızdan çıkmadınız mı?"

"Hayır."

"Bundan emin misiniz?"

Rosalie gözlerini Race'a dikti.

"Ne demek istiyorsunuz? Tabii bundan eminim."

"Örneğin, geminin sancak tarafına giderek suya bir şey atmadınız mı?"

Kızın yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Nehre bir şey atmak yasak mı?"

"Değil tabii. Öyleyse kamaranızdan çıktınız."

"Hayır, atmadım. Size söylediğim gibi kamaramdan da çıkmadım."

"Yani biri sizi gördüğünü söylediyse..."

Rosalie, Race'in sözünü kesti.

"Kim beni gördüğünü söyledi?"

"Bayan Van Schuyler."

Rosalie şaşırmış görünüyordu.

"Bayan Van Schuyler mi?"

"Evet. Bayan Van Schuyler kamarasından dışarı baktığını ve o sırada sizin nehre bir şey attığınızı görmüş."

Rosalie kararlılıkla, "Bu alçak bir yalan!" dedi. Sonra birden aklına bir şey gelmiş gibi durakladı ve sordu. "Ne zaman olmuş bu?"

Bu kez yanıt Poirot'dan geldi.

"Biri on geçe, matmazel."

Kız düşünceli bir tavırla başını salladı. "Başka bir şey de görmüş mü?"

Poirot merakla onu süzdü, çenesini sıvazladı.

"Hayır, görmemiş... Ama bir şey duymuş."

"Ne duymuş?"

"Birinin Madam Doyle'un kamarasında dolaştığını."

"Anlıyorum..." Rosalie'nin beti benzi solmuş, bembeyaz kesilmişti.

"Siz hâlâ suya bir şey atmadığınızda ısrar ediyorsunuz, öyle mi matmazel?"

"Neden gecenin bir yarısında geminin güvertesine çıkıp suya bir şeyler atayım ki? Böyle bir zevkim olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bir nedeni olabilir, masum bir neden."

"Masum mu?" diye sordu kız hışımla.

"Evet, aynen öyle dedim. Bakın matmazel, dün gece biri güverteden suya bir şey *attı* ama masum olmayan bir şey."

Race sessizce kadife şalın oluşturduğu çıkını ileri doğru uzatarak içindekini göstermek üzere açtı.

Rosalie birden irkildi.

"Ne yani... nasıl... o bununla mı öldürüldü?"

"Evet matmazel."

"Ve siz bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsunuz? Bu saçmalık! Neden Linnet Doyle'u öldürmek isteyeyim ki? Ben onu tanımıyordum bile."

"Bu çok saçma!" Rosalie gülerek onları aşağılarcasına bir tavırla ayağa kalktı. "Tamamıyla saçma sapan bir iddia bu."

"Bayan Otterbourne," diyen Race mesleğine yakışır bir ciddiyetle ekledi. "Unutmayın ki Bayan Schuyler ay ışığında sizin nehre bir şey attığınızı gördüğüne ilişkin yeminli ifade vermeye hazır. Yüzünüzü net olarak seçebildiğini söylüyor."

Rosalie yeniden güldü.

"O ihtiyar budala mı? Herhalde artık gözleri de iyi görmüyordur! Gördüğü ben değilim." Bir an sustuktan sonra ekledi. "Artık gidebilir miyim?"

Race başını salladı. Rosalie salondan çıktı.

İki adamın bakışları karşılaştı. Race bir sigara yaktı.

"Evet, işte bu. Birbiriyle çelişen iki ifade! Hangisine inanacağız?"

Poirot başını salladı.

"İkisinin de tam olarak doğru olmadığı gibi bir fikrim var."

"İşte bizim işimizin en zor tarafı da bu," dedi Race bedbin bir ifadeyle. "İnsanlar en boş nedenlerle bile gerçekleri söylemekten kaçınabiliyorlar. Şimdi ne yapıyoruz? Yolcuları sorgulamaya devam mı edelim?"

"Bence öyle. Düzenli olmak ve belirli bir yönteme göre hareket etmek her zaman iyidir."

Race başıyla onayladı.

Dökümlü, batik desenli bir ipek elbise giymiş olan Bayan Otterbourne kızının hemen arkasından geldi ama onun gibi somurtkan değildi. Kızıyla birlikte on birden önce yatmaya gittiklerini doğruladı. Gece boyunca ilginç hiçbir şey duymamıştı. Rosalie'nin kamaradan ayrılıp ayrılmadığı konusunda kesin bir şey söyleyemeyeceğini belirtti. Ne var ki cinayet Bayan Otterbourne'i çok ilgilendiriyordu.

"*Crime passionel!*"(*) Aşk cinayeti bu!" dedi. "O ilkel içgüdü, öldürme isteği! Bu seks güdüsüne yakından bağlıdır. Jacqueline yarı Fransız! Latin kadını, kanı kaynıyor. Tutkularının esiri... İçgüdülerine karşı koyamayarak gece yarısı elinde tabancayla gizlice kamaraya süzülüyor..."

Poirot onun sözünü kesti.

"Bayan Doyle'u öldüren Jacqueline de Bellefort değil. Bunu kesin olarak biliyoruz. Bu kanıtlandı."

Kadın şaşırdı ama hemen ardından, "Öyleyse kocası öldürdü," diye bağırdı heyecanla. "Kan dökme isteği ve seks içgüdüsü! Cinsel bir cinayet bu. Bunun örneği çok."

(*) Aşk cinayeti

Albay Race, "Bay Doyle bacağından vurulmuştu ve kemiği kırıldığı için de yürüyecek halde değildi. Geceyi Doktor Bessner'ın kamarasında onun gözetiminde geçirdi."

Bayan Otterbourne daha da çok şaşırmıştı. Yine de umudunu yitirmemişti. Bir şeyler bulmak için düşündü.

"Ah, tabii. Ne aptalım! Bayan Bowers!"

"Bayan Bowers mı?"

"Evet. Tabii. Psikoloji, bu apaçık ortada. Represyon! Baskılanmış güdüler. Baskılanmış bekâret! Birbirlerine tutkuyla âşık olan karı kocayı görünce birdenbire çıldırdı. Tabii ki o! Tipi de çok uygun, seksüel açıdan çekici değil, doğuştan namuslu. "

Race, "Yardımlarınıza çok teşekkür ederiz, tabii ki tahminleriniz bizim için çok değerli," diyerek kadını nezaketle susturdu. "Ancak işimize devam etmemiz gerekiyor."

Kadını nazikçe kapıya kadar geçirdikten sonra alnını silerek döndü.

"Tanrım, ne zehirli, yılan dilli bir kadın bu. Acaba neden biri *onu* öldürmüyor?"

Poirot dostunu sakinleştirdi.

"Belki daha sonra."

"Çok da iyi olur. Kim kaldı? Pennington. Sanırım onu en son çağırmamız daha doğru olacak. Richetti... Ferguson?..."

Sinyor Richetti çok heyecanlıydı, çok ve hızlı konuşuyordu.

"Ne korkunç bir şey bu! Ne büyük felaket! O kadar genç ve güzel bir kadın ve böylesine vahşi bir cinayet! Katilin insanlıkla ilgisi yok."

Sinyor Richetti ruhsal durumunu ifade edecek şekilde ellerini havaya kaldırdı.

Yanıtları kısa ve özdü. Erken yatmıştı hem de çok erken. Aslına bakılırsa akşam yemeğinden hemen sonra yatmıştı. Kısa bir süre kitap okumuştu, "Orta Asya'da Tarih Öncesi Döneme İlişkin

Araştırmalar" isimli bir kitaptan bir çalışma okumuştu. Çalışmada Anadolu'nun eteklerinde bulunan renkli çanak çömleklerden söz ediliyordu.

Işığını on birden biraz önce söndürmüştü. Silah sesi duymamıştı. Şampanya patlamasını andıran bir ses de. Yalnızca bir tek ses duymuştu ama o da çok daha geç bir saatteydi, gece yarısı. Ses, bir su şakırtısı, sanki suya bir şey atılmış gibiymiş.

"Kamaranız sancak tarafında alt güvertede, değil mi?

"Evet, evet, öyle. Bir su sesi duydum, sanki suya bir şey atılmış gibi."

Su sesinin büyüklüğünü ifade etmek ister gibi ellerini kaldırdı.

"O sırada saatin kaç olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Sinyor Richetti düşündü.

"Galiba ben yattıktan iki üç saat sonraydı."

"Örneğin biri on geçe olabilir mi?"

"Olabilir. Ah! Ne iğrenç bir cinayet bu! Ne haince bir şey, insanlık dışı! O kadar hoş, çekici bir kadın..."

Sinyor Richetti dışarı çıkarken hâlâ ellerini, kollarını sallayarak konuşuyordu.

Race, Poirot'ya baktı. Poirot kaşlarını kaldırarak, omzunu silkti. Ardından Bay Ferguson'u çağırttılar.

Bay Ferguson'la işler biraz zordu. Küstah bir tavırla bir koltuğa yayılıp oturdu.

"Bu ne telaş!" diye homurdandı. "Önemli mi bu? Dünyada onun gibi daha bir sürü işe yaramaz kadın var!"

Race soğuk soğuk, "Bize dün gece neler yaptığınızı ayrıntılı olarak açıklayabilir misiniz, Bay Ferguson?" dedi.

"Buna ne gerek olduğunu anlamıyorum ama sorun değil. Biraz aylak aylak dolaştım. Bayan Robson'la kıyıya çıktım. O geriye döndükten sonra da biraz tek başıma dolaştım. Yaklaşık gece yarısı gibi döndüm."

"Kamaranız alt güvertede, sancak tarafında, değil mi?"

"Evet. Zengin soylu züppelerin arasındayım.

"Dün gece bir silah sesi duydunuz mu?" diye sordu. "Bunu şampanya şişesinin tıpasının çıkardığı sese benzetmiş olabilirsiniz."

Ferguson düşündü.

"Evet, şampanya mantarının sesine benzeyen bir ses duydum... Tam olarak ne zaman olduğunu anımsamıyorum, yatmadan hemen önce olmalı. O sırada etrafta bir sürü insan vardı, üst güvertede koşuşuyor, heyecanlı heyecanlı konuşuyorlardı. "

"Duyduğunuz herhalde Bayan de Bellefort'u vuran silahın sesiydi. Başka bir şey duymadınız mı?"

Ferguson başını salladı.

"Su şıkırtısı?"

"Su şıkırtısı mı? Ah, evet, sanırım öyle bir şey duydum. Ama öyle bir şamata vardı ki bundan pek emin değilim."

"Gece kamaranızdan çıktınız mı?"

Ferguson güldü.

"Hayır, çıkmadım. Ne yazık ki o yararlı işte payım yok. Ne şanssızlık!"

"Çocuk gibi konuşmayın, Bay Ferguson!"

Genç adam kıpkırmızı kesildi.

"Niçin ne düşündüğümü söylemeyeyim ki? Ben şiddete inanırım."

Poirot, "Ele verir öğüdü, kendi keser söğüdü," diye mırıldandı. "Acaba?"

Öne doğru eğildi.

"Size Linnet Doyle'un dünyanın en zengin kadınlarından biri olduğunu söyleyen adamın adı Fleetwood'du, değil mi?"

"Bunun Fleetwood'la ne ilgisi var?"

"Fleetwood'un dostum, Linnet Doyle'u öldürmek için kusursuz bir nedeni var. Ona karşı kin besliyordu."

Bay Ferguson kutudan fırlayan yaylı kuklalar gibi koltuğundan ayağa fırladı.

"Bu ne çirkin bir oyun?" dedi hiddetle. "Cinayeti, kendini savunma gücü de avukatlara verecek parası da olmayan bir zavallının, Fleetwood'un üzerine yıkmaya çalışıyorsunuz, öyle mi? Ama şunu iyi bilin, eğer Fleetwood'u bu işe bulaştırmayı dener ve bunun suçunu ona yüklerseniz karşınızda beni bulursunuz ve benimle baş etmeniz gerekir."

Poirot muzip bir alaycılıkla, "Peki siz kimsiniz?" diye sordu.

Bay Ferguson kızardı. "Ben her zaman dostlarımın arkasındayım," diye homurdandı.

Race, "Evet, Bay Ferguson, şimdilik hepsi bu kadar," dedi. "Gidebilirsiniz."

Kapı Ferguson'un arkasından kapanırken de hiç umulmadık bir şey söyledi.

"Aslına bakarsanız sevimli bir genç o."

Poirot, "*Peşinde olduğunuz adamın* o olmadığından emin misiniz?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Adam bu gemide. Hissediyorum bunu. Verilen bilgi kesin ve güvenilirdi. Neyse, her şeyin sırası var. Şimdi Pennington'la konuşalım."

18. BÖLÜM

Andrew Pennington alışıldık keder ve şok tepkilerinin hemen hepsini gösterdi. Her zamanki gibi özenle giyinmiş, kravatını değiştirerek siyah bir fular takmıştı. Uzun, temiz tıraşlı yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Kederle, "Baylar," dedi. "Bu olay beni çok sarstı. Küçük Linnet, onun küçük şirin bir çocuk olduğu günleri anımsıyorum, hâlâ bana sanki o günlerdeki çocukmuş gibi geliyor. Babası Melhuish Ridgeway onunla ne kadar gurur duyardı. Neyse, şimdi artık bunları konuşmanın bir yararı yok. Bana ne yapabileceğimi söyleyin. Sizden tek istediğim bu."

Race, "Öncelikle dün gece bir şey duydunuz mu, Bay Pennington?" diye sordu.

"Hayır, duyduğumu söyleyemem. Kamaram Doktor Bessner'ınkinin yanında , onunki kırk, benimki kırk bir. Gece yarısı o kamarada bazı gürültüler oldu. Tabii o sırada durumun farkında değildim."

"Başka bir şey duymadınız mı? Örneğin silah sesi?"

Andrew Pennington başını salladı.

"Hayır, öyle bir şey duymadım."

"Yattığınızda saat kaçtı?"

"On biri biraz geçmiş olmalı." Öne doğru eğildi. "Bilmem duydunuz mu ama gemide bilmeniz gereken bazı dedikodular dolaşıyor.

O yarı Fransız olan kız, Jacqueline de Bellefort... onun durumu biraz kuşkulu, bir şeyler var. Linnet bana bir şey söylemedi ama ben de tabii ne körüm, ne de sağır. Bir aralar Jacqueline'le Simon'un arasında bir aşk ilişkisi olmuş. Eskide kalmış ama *Cherchez la femme.*(*) Bu değişmez bir kural, doğru da. Ben her şeyde önce kadın parmağı aranması gerektiğine inanırım."

Poirot sordu. "Yani siz Madam Linnet'i Jacqueline'in öldürdüğüne mi inanıyorsunuz?"

"Bana öyle geliyor. Tabii ben bir şey *bilmiyorum* ama..."

"Ne yazık ki *biz biliyoruz.*"

Pennington şaşırmıştı. "Nasıl?"

"Matmazel Jacqueline'in Madam Linnet Doyle'u vurmuş olamayacağını kesin olarak biliyoruz."

Poirot dikkatle bildiklerini anlattı. Pennington gerçeği kabul etmek istemiyordu.

"Göründüğü kadarıyla doğru, haklısınız," dedi. "Ancak o hemşire... onun bütün geceyi uyanık geçirmediğine bahse girerim. Uyuyakalmıştır, kız da odadan sıvışıp geri dönmüştür."

"Pek mümkün değil, Bay Pennington. Unutmayın ki yüksekçe dozda morfin almıştı. Ayrıca hemşirelerin uykusu hafiftir, uyuyakalsalar bile hastanın en ufak hareketiyle uyanırlar."

"Bu bana biraz kuşkulu görünüyor."

Race otoriter bir ses tonuyla, "Bay Pennington, şuna inanmalısınız ki tüm olasılıkları büyük bir dikkatle inceledik. Sonuç kesin, Jacqueline de Bellefort, Bayan Doyle'u vurmadı. Dolayısıyla katili başka yerde aramak zorundayız," dedi. "Bu bağlamda sizin bize yardım edebileceğinizi umuyoruz."

Pennington irkildi. "Ben mi?"

(*) Kadın işi, kadın parmağı var.

"Evet. Siz ölen kadını çok iyi tanıyordunuz. Onun yaşamını, geçmişini, koşullarını, kocasından çok daha iyi biliyorsunuz, sonuçta kocasıyla tanışalı henüz birkaç ay olmuş. Örneğin, onu öldürmek isteyecek kadar ondan nefret eden bir düşmanı olup olmadığını bilirsiniz."

Andrew Pennington kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı.

"Emin olun, hiçbir fikrim yok... Bakın Linnet İngiltere'de büyüdü. Onun oradaki yaşamını, çevresini ve ilişkilerini çok az biliyorum."

Poirot düşünceli bir tavırla mırıldandı.

"Yine de gemide Madam Linnet'in ölmesini isteyen biri vardı. Herhalde buradaki olayı anımsıyorsunuzdur, o kaya yukardan yuvarlandığı zaman Bayan Doyle az kalsın eziliyordu. Mutlak bir ölümden kıl payı kurtuldu. Ama sanırım siz orada değildiniz?"

"Hayır. O sırada ben tapınağın içindeydim. Kazayı daha sonra öğrendim. Gerçekten kılpayı bir kurtuluş! Bu yalnızca bir kazaydı, öyle değil mi?"

Poirot omzunu silkti.

"O sırada öyle düşünmüştük ama şimdi kuşkularımız var."

"Evet, evet... elbette." Pennington ince ipek mendiliyle yüzündeki terleri sildi.

Race ekledi. "Bay Doyle gemide kişisel olarak Bayan Doyle'a olmasa da onun ailesine kin besleyen birinin olabileceğini ima etti. Bunun kim olabileceği konusunda bir fikriniz var mı?"

Pennington gerçek anlamda şaşırmış görünüyordu.

"Hayır, hiçbir fikrim yok."

"Bu konudan size bahsetmedi mi?"

"Hayır."

"Siz onun yakın dostuydunuz, Bayan Doyle'un babasının iş yaşamındaki bir rakibinin batıp iflas etmesine neden olduğu bir girişimini anımsıyor musunuz?"

Pennington çaresizlik içinde başını salladı.

"Anımsadığım kadarıyla özel bir olay yok. İş yaşamında sıklıkla böyle durumlarla karşılaşırsınız, bu tür girişimler çoktur ama tabii yaşamsal tehdide uzanacak boyutta bir olay anımsamıyorum."

"Yani Bay Pennington, bize yardımcı olamayacak mısınız?"

"Korkarım öyle. Bu eksikliğimden dolayı beni bağışlayın."

Race, Poirot ile bakıştı ve, "Üzgünüm. Sizin yardımcı olabileceğinizi umuyorduk," dedi.

Sonra görüşmenin bittiğini belirtmek istercesine birden ayağa kalktı.

Andrew Pennington, "Bay Doyle yatmak zorunda olduğuna göre, sanırım gerekli işlemlerle benim ilgilenmem gerekecek. Bağışlayın beni, albayım. Tam olarak program ne, ne yapacaksınız?"

"Buradan hareket eder etmez hiçbir yere uğramadan doğruca Shellal'a gideceğiz. Yarın sabah orada olacağımızı umuyorum."

"Peki ya ceset?"

"Onu soğuk hava odalarından birine koyacaklar."

Andrew Pennington başını öne eğdi. Sonra da sessizce odadan çıktı.

Poirot'yla Race yeniden bakıştılar.

Albay bir sigara yaktı.

"Bay Pennington hiç rahat değildi."

Poirot başıyla onayladı.

"Ve Bay Pennington aptal bir yalan söyleyecek kadar da sersemlemişti. Kaya yuvarlandığı sırada Abu Simbel Tapınağı'nın içinde değildi. Ben, *moi qui vous parle,*(*) buna yemin edebilirim. Çünkü tapınaktan daha yeni çıkmıştım."

Race, "Budalaca bir yalan," dedi. "Ve çok şeyi açıklayan bir yalan."

(*) Sana söylüyorum.

Poirot yeniden başını sallayarak gülümsedi.

"Ama şu an için ona karşı bunu anlamamış gibi yumuşak davranacağız, öyle değil mi?"

Race, "Evet, düşüncem bu," dedi.

"Dostum, birbirimizi çok iyi anlıyoruz."

Hafif bir gıcırtı sesinin ardından gemi hafifçe sarsıldı. *Karnak* Shellal'a doğru yola çıkmıştı.

Race, "İnciler," dedi. "Aydınlatmamız gereken bir konu da bu."

"Bir planınız mı var?"

"Evet." Albay saatine baktı. "Yarım saat sonra herkes öğlen yemeğine gelecek. Yemeğin sonunda incilerin çalındığını açıklayacağım. Kapsamlı bir araştırma yapılacağını söyleyecek ve herkesten araştırma bitene dek yemek salonundan ayrılmamalarını isteyeceğim."

Poirot takdirle başını salladı.

"İyi düşünmüşsünüz. İncileri çalan her kimse, onları hâlâ yanında tutuyor olmalı. Böylece önceden haber verilmediği için hırsız paniğe kapılarak gerdanlığı suya atamayacak."

Race önüne bir kâğıt tomarı çekti. Af dilercesine mırıldandı.

"İzninizle devam etmeden önce öğrendiklerimizi kısaca toparlamak istiyorum. Böylece linç bulanıklığı ve yanılgılar önlenmiş oluyor."

"Çok doğru yapıyorsunuz. Hep söylerim, düzen ve yöntem, her şey buna bağlı." Poirot takdirle başını salladı.

Race birkaç dakika boyunca küçük harflerle bir şeyler yazdı. Ardından çalışmasının sonuçlarını Poirot'ya uzattı.

"Hemfikir olmadığınız bir şey var mı?"

Poirot kâğıtları aldı. Başlıklar şöyleydi:

LINNET DOYLE CİNAYETİ

Bayan Doyle sağ olarak son kez hizmetçisi Louise Bourget tarafından görüldü.

Saat: Yaklaşık 11.30 civarı

11.30–12.20 arasında suç mahallinden başka yerde olduklarına ilişkin kanıta sahip olanlar: Cornelia Robson, James Fanthorp, Simon Doyle, Jacqueline de Bellefort – *bunun dışında hiç kimse.* Ancak cinayetin bu saatten sonra işlenmiş olması gerekiyor, çünkü cinayet silahının o sırada Bayan Jacqueline de Bellefort'un çantasında olduğu biliyor. Ancak kullanılan silahın o olduğu düşünülse de otopsi ve balistik incelemeler tamamlanana dek buna *kesin gözüyle* bakamayız ancak öyle olması büyük olasılık.

Olayların olası seyri – süreç: X (yani katil) seyir salonunda Jacqueline ve Simon Doyle arasındaki tartışmaya tanık olur ve tabancanın kanepenin altına gittiğini görür. Salon boşalınca da X tabancayı alır, böylece kadın ya da erkek, katil her kimse suçu Jacqueline de Bellefort'un üstüne atabileceğini düşünür. Bu varsayımla bazı kişiler otomatikman temize çıkıyorlar:

Cornelia Robson: James Fanthorp tabancayı almak üzere salona dönmeden önce salona dönüp tabancayı olma olanağı yoktu.

Bayan Bowers – Aynı şekilde

Doktor Bessner – Aynı şekilde

Not. Fanthorp bu konuda temize çıkmış olmuyor, onunla ilgili kuşkular devam ediyor, sonuçta salona döndüğünde tabancayı almış ve diğerlerine bulamadığını söylemiş olabilir.

Bunun dışında gemideki herhangi biri de bu on dakikalık zaman diliminde tabancayı almış olabilir.

Olası cinayet nedenleri:

Andrew Pennington: Bazı hileli işlemlerden dolayı suçlu olduğu varsayılabilir. Bu varsayımı destekleyecek bazı kanıtlar olsa da onu suçlamak için kesinlikle yeterli değil. Eğer kayayı yuvarlayan o ise, bu ortaya çıkan fırsatı değerlendirmekten kaçınmayan bir insan olduğunu gösterir. Cinayet *göründüğü şekliyle* önceden planlanmış bir cinayet olarak nitelendirilemez. Dün akşam seyir salonundaki yaralama sahnesi bunun için mükemmel bir fırsat oluşturmuş olabilir.

Bay Pennington'ın suçlu olduğu varsayımını çürüten gerekçeler: *J.B'yi suçlama olanağı tanıyacak değerli bir kanıt eline geçmişken tabancayı güverteden nehre neden atsın*?

Fleetwood: Cinayet nedeni: İntikam. Fleetwood, Linnet Doyle'un kendine zarar verdiğini, yaşamını mahvettiğini düşünüyor. Seyir salonundaki olaya kulak misafiri olmuş ve tabancanın yerini görmüş olabilir. Tabancayı alma nedeni kullanışlılığı olmalı, suçu Jacqueline'in üzerine yıkmak gibi bir düşüncesi olması pek düşünülemez. Bu da tabancanın güverteden nehre atılmasını açıklar. *Peki, ama bu varsayım doğruysa Fleetwood niçin duvara kanla J harfi yazsın*?

Not: Tabancayla birlikte bulunan ucuz kanlı mendilin Fleetwood'un olma olasılığı gemideki zengin yolculardan birine ait olma olasılığından çok daha yüksek.

Rosalie Otterbourne: Bayan Van Schuyler'in ifadesini mi Rosalie'nin inkârını mı doğru kabul edeceğiz? O sırada geminin güvertesinden nehre bir şey atıldığı kesin ve bu büyük olasılıkla kadife şala sarılmış tabancaydı.

Üzerinde durulması gereken noktalar: Rosalie'nin cinayet için nedeni var mıydı? Linnet Doyle'dan hoşlanmıyor, hatta onu kıskanıyor olabilir ancak bu kesinlikle yeterli bir cinayet nedeni gibi görünmüyor. Onun aleyhindeki iddialar ancak olası bir cinayet nedeni bulunduğu takdirde inandırıcı olabilir. Bildiğimiz kadarıyla Linnet Doyle ve Rosalie Otterbourne önceden tanışmadıkları gibi aralarında herhangi bir şekilde bir bağlantı da yok.

Bayan Van Schuyler: Tabancanın sarıldığı kadife şal Bayan Van Schuyler'e ait. Kendi ifadesine göre şalı en son seyir salonunda görmüş. O akşam kaybolduğunu fark etmiş, şal aranmış ancak bulunamamış.

Peki, şal nasıl X'in eline geçti? X, şalı akşamın daha erken bir saatinde çalıp saklamış olabilir mi? Eğer öyleyse neden? Hiç kimse önceden Jacqueline ve Simon arasında bir tartışma yaşanacağını bilemezdi. X şalı kanepenin altındaki tabancayı almak için salona girdiğinde salonda bulup almış olabilir mi? Eğer öyleyse şal arandığı zaman niçin bulunamadı? Yoksa şal hep Bayan Van Schuyler'de miydi? Bu durumda: Linnet Doyle'u öldüren Bayan Van Schuyler mi? Rosalie Otterbourne'u suçlaması kasti miydi? Eğer Linnet Doyle'u öldüren oysa cinayet için nasıl bir nedeni vardı?

Diğer olasılıklar:

Cinayet nedeni soygun: Linnet Doyle'un o akşam taktığı inciler kaybolduğuna göre bu olabilir.

Ridgeway ailesine kin duyan biri – Olabilir ama yine kanıt yok.

Gemide tehlikeli bir adam olduğunu biliyoruz, bir katil. Bir cinayet işlendi ve bir katil var. İkisi arasında bir bağlantı olamaz mı?

Bu durumda Linnet Doyle'un bu adamla ilgili tehlikeli bilgilere sahip olması gerekir.

Sonuç: Gemideki yolcuları iki gruba ayırabiliriz: Öyle ya da böyle cinayet için bir nedenleri olanlar ve aleyhlerinde bir kanıt, iddia olanlar; bilindiği kadarıyla şüpheli durumda olmayanlar.

1. Grup
Andrew Pennington
Fleetwood
Rosalie Otterbourne
Bayan Van Schuyler
Louise Bourget (Hırsızlık?)
Ferguson (Politik)

2. Grup
Bayan Allerton
Tim Allerton
Cornelia Robson
Bayan Bowers
Doktor Bessner
Senyör Richetti
Bayan Otterbourne
James Fanthorp

Poirot kâğıdı geri verdi. "Yazdıklarınız son derece doğru ve eksiksiz."

"Hepsiyle hemfikir misiniz?"

"Evet."

"Katkınız olacak mı?"

Poirot çok önemli bir şey söyleyecekmişçesine bir havaya girdi.

"Ben şahsen bir soru üzerine yoğunlaşmış durumdayım: Tabanca *neden* güverteden nehre atıldı?"

"Hepsi bu mu?"

"Şu an için evet. Bu soruya tatmin edici bir yanıt bulana dek her şey anlamsız. Bu... bu başlangıç noktası olmalı. Yaptığınız saptamalarda dostum, bu noktaya değinmediğiniz, bu soruyu yanıtlamaya çalışmadığınız sanırım dikkatinizi çekmiştir."

Race omuzlarını silkti.

"Bence tek neden panik."

Poirot kararlılıkla başını salladı. Eğilip ıslak kadife şalı aldı, masanın üstüne yaydı ve parmağıyla yanık izlerini ve yanık delikleri izledi.

"Söyler misiniz bana dostum," dedi birden. "Siz silahlar konusunda benden çok daha bilgilisiniz. Bunun gibi bir şey tabancaya sarıldığı takdirde sesi engelleme konusunda etkili olur mu?"

"Pek değil. Örneğin susturucu gibi değil."

Poirot başıyla onayladı ve ekledi. "Bir adam, silahlarla ilgisi olan bir adam herhalde bunu bilirdi. Ama bir kadın... bir kadın bunu *bilmeyebilirdi*."

Race ona kuşkuyla baktı.

"Herhalde bilmez."

"Olsa olsa fazlaca dedektif romanları okumuş olabilir ki onlar da detaylar konusunda her zaman net ve eksiksiz değillerdir."

Race elini tabancanın sedef kabzasında gezdirdi.

"Bu küçük şey zaten pek fazla gürültü yapmaz. Sadece, bir 'Pat' sesi, hepsi bu. Çevre gürültülüyse on kişiden dokuzu fark bile etmez."

"Evet, ben de aynı şeyi düşündüm."

Poirot mendili alarak inceledi.

"Bir erkek mendili, ama centilmen mendili değil. *Ce cher* Woolworth sanırım süpermarket işi. En fazla üç peni değerinde."

"Tam Fleetwood gibi bir adamın kullanacağı mendil."

"Evet, örneğin Andrew Pennington'ın incecik ipek mendiller kullandığı dikkatimi çekti."

Race, "Ya Ferguson?" diye sordu.

"Olabilir. Ama yalnızca söyledikleriyle uyumlu olsun diye."

"Herhalde katil parmakizi bırakmamak için eldiven yerine bu mendilden yararlandı," diyen Race neşeyle ekledi. "Pembe Mendil Olayı."

"Ah, evet. Genç bir kıza yakışacak bir renk bu, değil mi?" Poirot mendili bırakarak yeniden şaldaki barut izlerini inceledi.

"Yine de," diye mırıldandı. "Bu tuhaf..."

"Tuhaf olan ne?"

Poirot usulca, "*Cette pauvre*(*) Madam Doyle. Zavallı Linnet," diye mırıldandı. "Yatağında başındaki delikle öylesine sakin ve huzurlu yatıyordu ki... Onun halini anımsıyor musunuz?"

Race ona merakla baktı.

"Biliyor musunuz dostum, bana sanki bir şey söylemeye çalışıyormuşsunuz gibi geliyor ama açıkçası bunun ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim bile yok."

(*) Zavallı

19. BÖLÜM

Biri kapıyı tıklatıyordu.

Race, "Girin," diye seslendi.

İçeriye bir kamarot girdi.

Poirot'ya, "Affedersiniz, efendim," dedi. "Bay Doyle sizi çağırmamı istedi."

"Geliyorum..."

Poirot ayağa kalkarak salondan çıktı. Kamarotun eşliğinde gezinti güvertesinden geçerek Doktor Bessner'ın kamarasına gitti.

Yastıklara dayanarak oturan Simon'un kıpkırmızı yüzünden ateşi olduğu anlaşılıyordu.

Utanarak, "Geldiğiniz için teşekkür ederim Mösyö Poirot," dedi ve çekinerek ekledi. "Şey... Sizden bir şey isteyecektim."

"Evet?"

Simon daha da kızardı.

"Bu... bu Jackie'yle ilgili. Onu görmek istiyorum... Acaba... ona buraya gelmesini söylemenizde bir sakınca var mı? O... o bunu kabul eder mi? Burada yatmış düşünüyordum... Zavallı kızcağız. O henüz çok genç, zavallı bir genç kız... ben ona çok kötü davrandım. Ve..." Durakladı ve derin bir sessizliğe gömüldü.

Poirot onu ilgiyle süzüyordu.

"Matmazel Jacqueline'i mi görmek istiyorsunuz? Onu getireyim."

"Teşekkürler. Çok iyisiniz."

Poirot, Jacqueline'i seyir salonunda bir köşeye büzüşmüş otururken buldu. Dizlerinin üzerinde açık bir kitap vardı ama okumuyordu.

Poirot nazikçe, "Benimle gelir misiniz, matmazel?" dedi. "Mösyö Doyle sizi görmek istiyor."

Jacqueline irkildi. Yüzü önce kızardı, sonra sapsarı kesildi.

"Simon? O beni mi görmek istiyor? *Beni* mi?"

Kızın bu kuşkusu Poirot'ya çok dokundu.

"Geliyor musunuz, matmazel?"

Jacqueline aynen uysal ama şaşkın bir çocuk gibi, "Evet," diyerek Poirot'yla birlikte Doktor Bessner'ın kamarasına gitti.

Poirot önden içeri girdi.

"İşte matmazel."

Jacqueline onu izledi, şaşkındı, durakladı. Gözleri Simon'un yüzüne dikilmiş, kaskatı ve suskun duruyordu. Sanki dili tutulmuştu.

"Merhaba, Jackie." Genç adamın da utandığı anlaşılıyordu. Çekinerek ekledi. "Geldiğin için teşekkür ederim. Sana söylemek istediğim bir şey vardı... yani... şey..."

Kız, Simon'un sözünü kesti, sözcükler umutsuzca, bir çırpıda, birbiri ardından, soluk soluğa döküldü ağzından.

"Simon, Linnet'i ben öldürmedim. Bunu yapmadığımı biliyorsun değil mi? Ben... ben dün gece çıldırmıştım! Ah, beni bağışlayabilecek misin?"

Simon daha rahat konuşmaya başladı.

"Elbette. Sorun yok. Gerçekten önemli değil! Ben de sana bunu söylemek istiyordum. Her ne kadar biraz endişelenmiş olsan da biliyorsun..."

"*Endişelenmek mi? Biraz mı*? Ah, Simon!"

"Zaten ben de seni bunun için görmek istedim. Sorun yok! Dün gece sinirliydin. İçkiyi de fazla kaçırdın. Bu normal."

"Ah, Simon, seni öldürmüş olabilirdim."

"Sen kimseyi öldüremezsin. Özellikle de o küçücük oyuncaktan farksız..."

"Ya bacağın? Belki de bir daha asla yürüyemeyecek, kötürüm kalacaksın..."

"Bak, Jackie, saçmalamayı bırak artık. Assuan'a varır varmaz röntgen çekecekler, o minicik kurşunu çıkaracaklar ve her şey yoluna girecek."

Jacqueline iki defa yutkundu. Sonra ileri atılarak Simon'un yatağının yanında diz çöktü. Yüzünü çarşafa gömerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Simon onu yatıştırmak istercesine hafifçe başına dokundu. O anda Poirot'yla göz göze geldiler. Onun ne demek istediğini anlayan Poirot iç çekerek kamaradan çıktı.

Uzaklaşırken kızın titrek mırıltılarını duydu.

"Böyle bir şeyi nasıl yaptım? Nasıl bu kadar çıldırmış olabilirim? Ah, Simon... ne kadar pişman olduğumu bilemezsin..."

Güvertede Cornelia Robson küpeşteye dayanmış nehri izliyordu. Poirot'nun yaklaştığını duyunca başını çevirdi.

"Ah, siz miydiniz, Mösyö Poirot. Çok güzel bir gün olmasına rağmen her şey ne kadar kötü görünüyor."

Poirot havaya baktı.

"Güneş varken ayı göremezsiniz," dedi. "Ama güneş batınca, ah güneş olmayınca..."

Cornelia'nın şaşkınlıktan ağzı açıldı.

"Pardon, anlayamadım."

"Hiç matmazel, demek istediğim güneş batınca ayı gördüğümüzdü. Öyle değil mi?"

"Evet, evet de ama... doğru?"

Şaşkın gözlerle Poirot'ya baktı.

Poirot nazikçe gülümsedi.

"Aptalca şeyler söyledim işte. Dikkate almayın."

Poirot geminin kıç tarafına doğru ilerledi. Birden bir kamaradan yükselen sesler duyarak durakladı.

"Çok nankörsün, senin için yaptığım onca şeyden sonra... zavallı anneni hiç düşünmüyorsun, ne çektiğimi hiç bilmiyorsun ..."

Poirot'nun dudakları kasıldı. Sonra da elini kaldırarak kapıya vurdu.

Bir sessizlik oldu.

Ardından Bayan Otterbourne'un sesi duyuldu. "Kimsiniz?"

"Matmazel Rosalie orada mıydı?"

Rosalie kapının eşiğinde belirdi. Kızın hali Poirot'yu ciddi anlamda şaşırttı. Rosalie'nin gözlerinin altında mor halkalar belirmiş, ağzının çevresinde derin çizgiler oluşmuştu.

Rosalie kaba bir şekilde, "Ne var?" dedi. "Ne istiyorsunuz?"

"Bana sizinle birkaç dakika konuşmak zevkini bahşeder miydiniz, matmazel. Benimle gelir misiniz?"

Rosalie somurttu. Poirot'yu kuşkulu bakışlarla süzdü.

"Neden?"

"Sizden çok rica ediyorum, matmazel."

"Ah, sanırım..."

Güverteye çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

"Evet, ne vardı?"

Poirot kızı hafifçe kolundan tutarak geminin kıç tarafına götürdü. Banyoların önünden geçtiler ve köşeden döndüler. Güvertenin kıç tarafına ulaşmışlardı ve orada yalnızlardı. Nil tam altlarında sakin sakin akıyordu. Poirot küpeşteye dayanarak durdu. Rosalie dimdik ve kaskatı duruyordu.

"Evet, ne vardı?" diye soran Rosalie'nin ses tonundaki kaba tını sürüyordu.

Poirot sözcüklerini dikkatle seçerek, "Size sormak istediğim bazı şeyler var, matmazel," dedi. "Bir an bile bunları doğru olarak yanıtlamayı kabul edeceğinizi sanmıyorum?"

"Öyleyse beni buraya getirmekle boşuna zaman kaybettiniz."

Poirot parmağını ağır ağır tahta parmaklıkta dolaştırdı.

"Siz yük taşımaya, sır tutmaya alışmışsınız, matmazel... Ama bunu çok uzun bir süre yapamazsınız. Sinirleriniz bu gerilime dayanamaz. Sizin için bile bu kadar sinir gerginliği çok fazla matmazel."

Rosalie, "Neden söz ettiğinizi anlamıyorum," dedi.

"Ben gerçeklerden söz ediyorum matmazel, çirkin ve acı gerçeklerden. Açık ve net konuşalım. Anneniz gizli gizli içki içiyor."

Rosalie yanıt vermedi. Ağzı açıldı, sonra yine kapandı. Söyleyecek şey bulamamıştı.

"Konuşmanıza gerek yok, matmazel. Ben konuşurum. Assuan'da annenizle olan ilişkiniz dikkatimi çekti. Bir evlada yakışmayacak tavırlarınıza rağmen annenizi bir şeyden korumak için çabaladığınız anlaşılıyordu. Çok geçmeden bunun ne olduğunu da anladım. Bir sabah annenize çok sarhoşken rastladım ama ben gerçeği bundan çok önce de biliyordum. Onun alkolik olduğu belli, zaman zaman alkol krizine girdiği anlaşılıyor, bu baş etmesi çok zor bir durum Ve siz buna rağmen cesaretle bu dertle savaşıyorsunuz. Anneniz bütün alkolikler gibi sinsi ve kurnaz. Bir yerden gizlice içki buldu ve sizden saklamayı başardı. Sizin onun bunları sakladığı yeri ancak dün gece keşfedebilmiş olmanız beni hiç şaşırtmıyor. Sonuçta dün akşam anneniz uyurken şişelerin bulunduğu kutuyu aldınız, geminin diğer tarafına geçtiniz (çünkü sizin bulunduğunuz taraf kıyıdan görülüyordu) ve tamamını Nil'e attınız."

Poirot bir an sustu ve ardından ekledi.

"Yanılmıyorum değil mi?"

"Hayır, yanılmıyorsunuz, haklısınız." Rosalie birden öfkeyle bağırdı. "Bunu daha önce açıklamamakla aptallık ettim! Ama herkesin durumu öğrenmesini istemiyordum. Bu haber bütün gemiye yayılacaktı. Bu çok gülünç, aptalca bir şey olacaktı... yani... yani..."

Poirot cümleyi tamamladı.

"Yani sizin cinayetle suçlanmanız, öyle mi?"

Rosalie başını salladı, sonra birden yeniden parladı.

"Evet... durumun anlaşılmaması için her şeyi yaptım... Aslında suç annemde değil. Cesareti kırıldı onun. Artık kitapları satmıyor. Herkes o bayağı seks romanlarından bıktı... Bu onu çok incitiyor... Bu yüzden içmeye başladı. Uzun bir süre annemin bu kadar tuhaflaşmasının nedenini anlayamadım. Durumu anlayınca da ona engel olmaya çalıştım. Önce bıraktı, biraz düzeldi ama sonra birden insanlarla sürekli kavga etmeye, tartışmaya başladı. Herkesi kırıyordu, her an öfkeliydi. Çok korkunçtu." Titredi. "Onu sürekli izliyordum... onu alkolden uzak tutmaya çalışıyordum..."

"Ama sonra annem bundan dolayı bana da düşman oldu. Beni dinlememeye başladı. Bazen onun benden nefret ettiğini düşünüyorum."

Poirot, "*Pauvre petite,*"(*) diye mırıldandı.

Kız hışımla ona döndü.

"Benim için üzülmeyin. Bana acımayın. Bunu yapmamanız daha iyi." Uzun uzun içini çekti. "Çok yoruldum... Çok... çok... yorgunum."

Poirot, "Biliyorum," dedi.

"İnsanlar benim kötü olduğumu düşünüyorlar. Ukala, aksi ve somurtkan. Elimde değil. İyi davranmayı unuttum artık, hoşgörüm kalmadı."

(*) Zavallı küçüğüm

"Benim de söylemek istediğim buydu zaten. Bu yükü çok uzun bir süredir tek başınıza taşımaya çalışıyorsunuz."

Rosalie ağır ağır, "Bundan söz etmek beni rahatlattı," dedi. "Siz... siz bana karşı her zaman çok iyi davrandınız, Mösyö Poirot. Korkarım size çok kabalık ettim."

"*La politesse*..."[*] Dostlar arasında nezakete gerek yoktur."

Kızın yüzünde yeniden bir kuşku ifadesi belirdi.

"Bu durumu herkese açıklayacak mısınız? Korkarım nehre attığım o lanet şişeler yüzünden bunu yapmak zorundasınız."

"Hayır, hayır, bu gerekli değil. Siz yalnızca bana bilmek istediğim şeyi söyleyin. O sırada saat kaçtı? Biri on mu geçiyordu?"

"Sanırım öyle. Kesin olarak anımsamıyorum."

"Şimdi söyleyin bana, Matmazel Van Schuyler *sizi* görmüş. Siz *onu* fark ettiniz mi?"

Rosalie başını salladı.

"Hayır, fark etmedim."

"Bize kamarasının penceresinden dışarı baktığını söyledi."

"Onu görmem olanaksızdı. Yalnızca güvertede biri olup olmadığına baktım ve sonra nehre attım."

Poirot başıyla onayladı.

"Peki, başka birini gördünüz mü... yani güverteye bakarken?"

Bir sessizlik oldu, oldukça uzun sayılabilecek bir sessizlik. Rosalie kaşlarını çatmış, düşünüyordu.

Sonunda kararlılıkla başını salladı.

"Hayır," dedi. "Kimseyi görmedim."

Poirot ağır ağır başını salladı. Gözlerinde ciddi bir ifade vardı.

---

[*] Nezaket

20. BÖLÜM

Yolcular birer ikişer yemek salonuna geldiler. Başları önlerinde, sessizdiler. Genel olarak bu koşullarda zevkle sofraya oturup yemek yemenin umursamazlık hatta kalpsizlik olarak nitelendirilebileceğine inanıyor olmalılardı. Özür dilermişçesine birbirleri ardından gelip masalarına oturdular.

Tim Allerton annesi yerine geçtikten birkaç dakika sonra geldi. Kızgındı.

"Keşke bu kahrolası yolculuğa hiç çıkmasaydık!"

Bayan Allerton üzgün üzgün başını salladı.

"Evet, yavrum, ben de aynen böyle düşünüyorum. O güzel kız! Çok yazık! Birinin onu soğukkanlılıkla öldürdüğünü düşününce... birinin böyle bir şey yapmış olması bana korkunç görünüyor. Öbür zavallı çocuğa da çok acıyorum."

"Jacqueline'e mi?"

"Evet. Ona baktıkça yüreğim sızlıyor. Öyle mutsuz görünüyor ki."

Tim ekmeğine tereyağı sürerken homurdandı.

"Umarım bu ona silahla oyun oynanmayacağını öğretmiştir."

"Sanırım iyi yetiştirilmemiş biri o."

"Tanrı aşkına anne, böyle bir durumda bile anaç davranmayı bırakamıyorsun."

"Yine çok moralin bozuk, Tim."

"Tabii ki öyle. Bu koşullarda kim sakin olabilir ki?"

"Bunda öfkelenecek bir şey göremiyorum. Evet, çok acı, üzücü bir olay ama..."

Tim hiddetle, "Sen buna bile romantik açıdan bakmaya çalışıyorsun. Bir cinayet olayına karışmanın şaka olmadığının farkında bile değilsin."

Bayan Allerton şaşırmış görünüyordu.

"Ama tabii..."

"Evet, işte bu, tabii... bunun aması filan yok. Bu kahrolası gemideki herkes cinayet zanlısı, buna sen ve ben de dahiliz."

Bayan Allerton mırıldandı.

"Teknik anlamda öyle ama bu çok saçma."

"Cinayet işlenen bir yerde hiçbir şey saçma olamaz. Sen burada oturup istediğin kadar doğruluğun ve dürüstlüğünle övünüp saygı bekleyebilirsin ama Shellal'daki ya da Assuan'daki aksi polislerin hiçbir şeyi dikkate almayacaklarından emin olabilirsin."

"Belki gerçek o zamana kadar ortaya çıkar."

"Nasıl olacak o?"

"Mösyö Poirot bu cinayetin gizemini çözebilir."

"O ihtiyar şarlatan mı? O hiçbir gizemi çözemez. Adam bıyık ve palavradan başka bir şey değil."

"Neyse, Tim... Korkarım söylediğin şeylerde haklılık payı olabilir ama öyle olsa bile biz elbirliğiyle en tatsız durumların bile üstesinden gelebiliriz, yeter ki neşemizi ve inancımızı kaybetmeyelim."

Oğlunun kasvetli havasında bir değişiklik olmadı.

"Üstüne üstlük bir de Linnet'in incileri kaybolmuş!"

"Linnet'in incileri mi?"

"Anlaşılan biri onları yürütmüş."

"Belki de o zavallıyı bu yüzden öldürdüler, cinayetin nedeni bu."

"Neden öyle olsun ki? Sen iki ayrı olayı birbirine karıştırıyorsun."

"Sana onların kaybolduğunu kim söyledi?"

"Ferguson. Makine dairesindeki arkadaşından öğrenmiş. Adam da oda hizmetçisinden duymuş."

Bayan Allerton, "Çok güzel incilerdi," diye mırıldandı.

Poirot masaya geldi ve Bayan Allerton'u selamlayarak yerine geçti.

"Biraz geciktim."

Bayan Allerton, "Çok meşgul olmalısınız," dedi.

"Evet, gerçekten çok meşgulüm."

Poirot garsona kendisine yeni bir şişe şarap getirmesini söyledi.

Bayan Allerton, "Damak zevkleriniz konusunda son derece tutucusunuz. Alışkanlıklarımız hiç değişmiyor," diyerek gülümsedi. "Siz daima şarap içiyorsunuz. Tim viski soda, bense tüm maden suyu markalarını deniyorum."

Poirot, "*Tiens*..."(*) dedi. Bir an yaşlı kadını dikkatle süzdü. Sonra kendi kendine mırıldandı. "Bu da bir fikir..."

Sonra sabırsızca omzunu silkerek bir anlık dikkat dağılmasından sıyrılarak başka şeylerden söz etmeye başladı.

Bayan Allerton merakla sordu. "Simon Doyle'un yarası ağır mı?"

"Evet, oldukça ağır görünüyor. Doktor Bessner bir an önce Assuan'a ulaşmamızı bekliyor, röntgen çekilip kurşunun çıkarılması gerekiyor. Kalıcı bir sakatlık olmayacağını umuyor."

Bayan Allerton, "Zavallı Simon..." diye mırıldandı. "Daha dün öyle mutlu bir delikanlıydı ki yeryüzünde isteyebileceği her şeye ka-

(*) İşte, bak sen.

vuşmuş olduğu gözlerinden okunuyordu. Şimdi ise o muhteşem karısı öldürüldü, kendisi ise çaresizlik içinde, yatağa bağımlı bir halde yatıyor. Umarım..."

Poirot, Bayan Allerton'un sözlerine bir an ara vermesini fırsat bilerek sordu. "Ne umuyorsunuz, Mmadam?"

"Umarım o zavallı çocuğa çok fazla öfkeli değildir."

"Matmazel Jacqueline'e mi? Tam aksine. Onun adına çok üzülüyordu."

Poirot, Tim'e döndü.

"Biliyorsunuz, aslında bu psikolojik bir çıkmaz. Matmazel Jacqueline aynen gölgeleri gibi onları nereye gitseler izliyordu ve Bay Doyle da haklı olarak buna çok kızıyordu. Jacqueline onu vurduktan ve tehlikeli bir biçimde yaraladıktan sonra ise sanki bir anda tüm öfkesi uçup gitti. Üstelik de yaşamı boyunca sakat kalması olasılığı varken. Bunu anlayabiliyor musunuz?"

"Evet," dedi Tim. Düşünceliydi. "Sanırım anlıyorum. Birinci durumda kendini aptal durumuna düşürülmüş hissediyordu..."

Poirot başını salladı.

"Haklısınız. Bu onun erkeklik onurunu incitiyordu. Şimdi ise bir anlamda kendini aptal durumuna düşüren Jacqueline'in *kendisi.* Herkes onun aleyhinde ve..."

"Büyüklük gösterip onu bağışlamış da olabilir," diyen Bayan Allerton gülümseyerek ekledi. "Ah, siz erkekler, her zaman çocuksunuz."

Tim, "Evet, bu da kadınların her zaman dillendirdikleri önyargılı, kesinlikle doğru olmayan bir tespit," diye mırıldandı.

Poirot gülümsedi, sonra Tim'e dönerek, "Size bir şey soracaktım. Madam Doyle'un kuzini Lady Joanna Southwood ona benzer mi?"

"Yanılıyorsunuz, Mösyö Poirot. Joanna benim kuzinim. Linnet'in yalnızca arkadaşı."

"Ah, pardon, aklım karıştı. Kendisi gazetelerde adından sıklıkla söz edilen genç bir bayan. Lady Joanna'dan söz ediyorum. Bir süredir ilgimi çekiyor."

Tim hemen, "Neden?" diye sordu.

Poirot o sırada salona girerek yanlarından geçen Jacqueline'i hafifçe yerinden kalkarak selamladı. Genç kızın yanakları kızarmıştı, gözleri parlıyordu. Soluğu düzensizdi. Poirot yeniden koltuğuna yerleşirken Tim'in sorusunu unutmuş gibiydi. Dalgın dalgın mırıldandı. "Acaba değerli mücevherler takan bütün genç hanımlar Madam Doyle kadar dikkatsizler mi?"

Bayan Allerton, "Demek Linnet'in incilerinin çalındığı gerçekten doğru?" dedi.

"Bunu size kim söyledi madam?"

Tim araya girdi. "Ferguson söyledi."

Poirot üzgün üzgün başını salladı.

"Evet, kesinlikle doğru."

Kadın endişeyle, "Öyleyse bir hayli canımızı sıkacaklar," diye mırıldandı. "Tim doğru söylüyor."

Tim kaşlarını çattı ama Poirot genç adama döndü.

"Ah, sanırım bu konuda deneyiminiz var, başınızdan daha önce böyle bir olay geçti. Belki de hırsızlık olan bir evde bulundunuz?"

Tim, "Asla," dedi.

Bayan Allerton haykırdı.

"Ah, evet, yavrum. Hep unutuyorsun. Sen Portarlington'ların köşkünde misafirken o iğrenç kadının pırlantaları çalınmıştı ya."

"Sen de her şeyi karıştırıyorsun, anneciğim. Ben köşkteyken yalnızca kadının o şişman boynuna taktığı pırlantaların sahte olduğu ortaya çıktı. Gerçek mücevherlerle yapayları belki de aylar öncesinde değiştirilmişlerdi. Hatta çok kişi kadının bu işi kendisinin yaptığını da söyledi."

"Sanırım, Joanna öyle söylemiştir."

"Joanna orada değildi."

"Ama onları çok iyi tanıyordu. Ayrıca o böyle tahminlerde bulunmaya da bayılır."

"Neden her zaman Joanna'ya karşısın, hiç anlayamıyorum anne."

Poirot aceleyle konuyu değiştirdi. Assuan'daki mağazalardan birinden ciddi boyutta alışveriş yapmak niyetinde olduğunu söyledi. Hindistan'dan gelen malzemelerin satıldığı bir dükkândan altından objeler, mor renkli eşya ve kumaşlardan satın alacaktı. Tabii gümrükte sorun çıkabilirdi ama...

"Tabii bana... nasıl diyorsunuz... bu işi benim adıma çabuklaştırabileceklerini söylediler," diye ekledi. "Üstelik bunun masrafı da tahmin edildiği kadar yüksek olmuyormuş. Ne dersiniz, doğru olabilir mi, değer mi?"

Bayan Allerton birçok kişiden oradaki mağazalardan alışveriş ettikten sonra aldıklarını doğruca İngiltere'ye gönderttiklerini ve eşyaların sorunsuz bir şekilde, hiçbir hasar görmeden yerine ulaştığını duyduğunu söyledi.

"*Bien*. Öyleyse ben de öyle yapayım. Asıl sorun insan seyahatteyken İngiltere'den paket gelmesi. Hiç böyle bir deneyiminiz oldu mu? Seyahatteyken paket aldınız mı?"

"Öyle bir şey olduğunu sanmıyorum, hiç adımıza paket geldi mi Tim? Gerçi sen bazen kitap getirtiyorsun ama onlarda gümrük sorunu olmadığı kesin."

"Ah, evet, kitap farklı."

Tatlı servisi yapıldı. Albay Race birden, önceden uyarmadan ayağa kalkarak hazırladığı konuşmayı yaptı.

Cinayetten, cinayetin işlendiği koşullardan bahsetti ve incilerin çalındığını duyurdu. Bu yüzden kapsamlı bir araştırma yapılacaktı ve yolculardan araştırma bitene dek yemek salonundan ayrılmamaları isteniyordu. Çünkü ancak bu durumda tatminkâr bir araştırma yapılması mümkün olacaktı ve yolcuların kendisine bu konuda yardımcı olacaklarından emindi.

Poirot usulca onun yanına sokuldu. Salonda homurdanmalar, sızlanmalar oldu. Kuşkulu, öfkeli, heyecanlı seslerdi bunlar...

Albay tam yemek salonundan çıkacağı sırada Poirot ona yaklaşarak kulağına bir şeyler söyledi. Race dinledi, onayladığını belirtir şekilde başını salladı. Bir kamarotu çağırdı ve ona bazı emirler verdikten sonra Poirot ile birlikte dışarı, güverteye çıktı.

İki arkadaş küpeştenin önünde durdular. Race bir sigara yaktı.

"Fikriniz hiç fena değildi, dostum. Bakalım bir şey çıkacak mı? Onlara üç dakika vereceğim."

Yemek salonunun kapısı açılarak biraz önce konuştukları kamarot dışarı çıktı. Race'in yanına gelerek, "Haklısınız, bir hanım hemen gecikmeden sizinle görüşmesi gerektiğini söyledi, efendim," dedi.

"Ah!" Albayın yüzünden sevindiği anlaşılıyordu. "Kim?"

"Bayan Bowers, hemşire olan hanım, efendim."

Race'in yüzünde bir anlık bir şaşkınlık ifadesi belirip kayboldu.

"Onu sigara salonuna getirin. Başka birinin oradan ayrılmasına izin vermeyin."

"Merak etmeyin, efendim. Diğer kamarot arkadaş orada bekliyor."

Poirot'yla Race sigara salonuna gittiler.

Race, "Demek Bowers?" diye mırıldandı.

Tam sigara salonuna girmişlerdi ki kamarot da Bayan Bowers'ı getirdi. Kadını getirdikten sonra kapıyı kapayarak oradan uzaklaştı.

"Evet, Bayan Bowers?" Race hemşireye merakla bakıyordu. "Konu neydi?"

Kadın her zamanki gibi serinkanlı ve rahattı.

"Bağışlayın Albay Race, ancak bu koşullarda en doğrusunun hemen sizinle konuşmak olduğunu düşündüm." Küçük siyah çantasını açtı. "Bir de bunu size geri vermemin..."

Çantasından bir dizi inci çıkardı ve masaya bıraktı.

21. BÖLÜM

Bayan Bowers heyecan yaratmaktan hoşlanan bir kadın olsaydı, bu eyleminin sonucundan fazlasıyla mutlu olabilirdi.

Race çok büyük bir şaşkınlıkla inci gerdanlığı bırakıldığı masadan aldı.

"Çok tuhaf, lütfen bana bunu açıklar mısınız?"

"Tabii. Zaten ben de bunun için geldim." Bayan Bowers koltuğuna yerleşti. "Ne yapmam gerektiğine karar vermekte zorlandım. Aile tabii ki bunun bir skandala dönüşmesini asla istemezdi ve benim ağzımın sıkılığına ve sağduyuma güveniyorlardı. Ancak koşullarda öylesine beklenmedik gelişmeler oldu ki başka seçim şansım kalmadı. Sonuçta kamaralarda aradığınızı bulamamanız durumunda sıra yolcuların üzerlerini aramaya gelecekti. İncilerin üzerimde bulunması durumu daha da zorlaştıracak ve gerçek ortaya çıkacaktı."

"Peki, sözünü ettiğiniz bu gerçek ne? Bu incileri Bayan Doyle'un kamarasından mı aldınız?"

"Ah, hayır, Albay Race, tabii ki hayır. Bunu Bayan Van Schuyler aldı."

"Bayan Van Schuyler mi?"

"Evet. Bu onun elinde değil, biliyorsunuz, bazen birtakım eşyaları alıyor, kendini engelleyemiyor. Özellikle de mücevher konusunda. Bu yüzden her an onun yanında olmaya gayret sarf ediyorum.

Aslında sorun sağlığı değil; yalnızca mizaç, kleptomanisi var. Her an tetikteyim, neyse ki yanına geldiğimden beri hiç sorun olmadı. Önemli olan yalnızca dikkatli olmak. Bayan Van Schuyler aldığı şeyleri daima aynı yere saklar, bir çorabın içine, bu da durumu kolaylaştırıyor. Her sabah o çorabın içine bakıyorum. Aslında tabii ki uykum çok hafif, her zaman onun bitişiğindeki odada kalıyorum, otellerde süit odada kalıyor ve ara kapıyı kapatmıyoruz. Böylece onun her hareketini duyabiliyorum. O zaman da hemen kalkıp onu yatağına dönmeye ikna ediyorum. Tabii aynı şeyi gemide yapmak bir hayli zor. Bu işi genellikle geceleri yapmıyor. O daha çok etrafta bırakıldığını gördüğü şeyleri alır. Tabii ki inciler onun açısından çok çekiciydi."

Bayan Bowers konuşmasına bir an ara verdi.

Race sordu. "Bu incileri aldığını nasıl keşfettiniz?"

"Bu sabah incileri yine aynı çorabın içinde buldum. Tabii gerdanlığın kimin olduğunu hemen anladım. Bu incileri Bayan Doyle'un boynunda birkaç kez görmüştüm. İncileri Bayan Doyle'un kamarasına geri götürmeye karar verdim. Bayan Doyle'un henüz kalkmamış ve incilerinin kaybolduğunu fark etmemiş olması için dua ediyordum. Kamaranın kapısında bir kamarot bekliyordu. Bana Bayan Doyle'un öldürülmüş olduğunu ve içeri giremeyeceğimi söyledi. Sonrası benim açımdan gerçek anlamda işkenceydi. Yine de bir şekilde içeri girip fark edilmeden incileri yerine koymayı umut ediyordum. Emin olun ne yapacağımı düşünerek ortada dolaşırken çok ama çok sıkıntılı bir sabah geçirdim. Benim açımdan o sabah işkenceden farksızdı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Bakın, Van Schuyler'in ailesi gerçekten çok soylu ve saygın bir aile. Bu olayın gazetelere düşmesini asla kabul edemezler. Buna gerek kalmayacağını umuyorum, öyle değil mi?"

Bayan Bowers gerçekten endişeli görünüyordu.

Race ihtiyatla, "Bu koşullara bağlı," dedi. "Tabii ki sizin için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağız. Bayan Van Schuyler'in kendisi bu konuda ne diyor?"

"Tabii ki inkâr ediyor. Hep öyle yapar zaten. Kötü niyetli birilerinin özellikle oraya koyduklarını söyler. Hiçbir zaman bir şeyi aldığını kabul etmez. Bu yüzden de onu zamanında yakalarsam kuzu kuzu yatağına döner. Yalnızca mehtabı seyretmek için dışarı çıktığını ya da öyle bir şey söyler."

"Bayan Robson onun bu... şey... sorununu biliyor mu?"

"Hayır, bilmiyor. Annesi biliyor. Bayan Cornelia çok saf bir kız, annesi bu yüzden onun hiçbir şey bilmemesinin daha doğru olacağını düşündü." Bayan Bowers bir an sustuktan sonra kendinden emin tavrıyla ekledi. "Ben Bayan Van Schuyler'le ilgilenmeye alışık olduğum için benim için de fark etmiyordu."

Poirot, "Bize gelip anlattığınız için çok teşekkür ederiz," dedi.

Bayan Bowers ayağa kalktı.

"En doğrusunu yaptığımı umarım."

"Yaptığınızdan emin olabilirsiniz."

"Bakın, bir cinayet işlendi, böyle bir durumda..."

Albay Race ciddi, sert bir tavırla sözünü kesti.

"Bayan Bowers, size bir şey sormak istiyorum ve sizden bu soruma açık ve net bir şekilde yanıt vermenizi bekliyorum. Bayan Van Schuyler'in kleptoman olduğu anlaşılıyor. Yani o bir sinir hastası. Onda cinayet işleme eğilimi de var mı?"

Hemşire hemen yanıt verdi.

"Ah, hayır, hayır. Öyle bir şey değil bu. Bana inanın. O bir sineği bile öldüremez."

Yanıt o kadar samimi ve inandırıcıydı ki söylenecek başka bir şey kalmamıştı. Poirot yine de bir şey sorma gereksinimi duydu.

"Bayan Van Schuyler'in kulakları biraz ağır mı işitiyor?"

"Aslına bakarsanız evet, Mösyö Poirot. Ama onunla konuşurken bunu fark edebileceğiniz boyutta değil. Örneğin eğer gürültü yapmazsanız odaya girdiğinizi duymaz. Öyle bir şey işte."

"Örneğin hemen bitişikteki kamarada, Bayan Doyle'un kamarasında biri dolaşsaydı bunu duyabilir miydi?"

"Hayır, sanmıyorum, bence olası değil. Bakın yatağı diğer duvara dayalı, iki kamara arasındaki duvarda bile değil. Hayır, onun bir şey duymuş olabileceğini sanmıyorum."

"Teşekkürler, Bayan Bowers."

Race, "Şimdi yemek salonuna dönerek diğerleriyle birlikte bekler misiniz?" dedi.

Sonra da hemşirenin çıkması için kapıyı açtı. Onun merdivenlerden inip yemek salonuna dönmesini izledi. Ardından kapıyı kapatıp masaya döndü. Poirot incileri almıştı.

Race öfkeyle, "Neyse, beklediğimiz tepkiyi çabuk aldık," diye homurdandı. "Bayan Bowers çok zeki ve soğukkanlı bir kadın, bize yalnızca işine gelen bilgiyi verip gerisini kendine saklayacak kadar da yetenekli. Neyse, Bayan Marie Van Schuyler'e gelelim. Sanırım artık onu olası kuşkulular listesinden silmemiz olanaksız. Bu mücevheri almak için kadını öldürmüş olabilir. Bu konuda hemşirenin sözüne güvenemeyiz. Hemşire, hanımının zararlı olmadığını söylüyor ama onun tek düşüncesi ailenin namını korumak da olabilir."

Poirot aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını salladı. Çok meşguldü, incileri ağır ağır parmaklarının arasından kaydırıyor, dikkatle inceliyordu.

"Aslında yaşlı kadının söylediklerinin bir kısmının doğru olduğunu kabul edebiliriz," dedi. "Kamarasının penceresinden dışarı *bakıyordu* ve Rosalie Otterbourne'u *gördü.* Aslında onun bir şey *duyduğunu* ya da Linnet Doyle'un kamarasında birini *gördüğünü*

sanmıyorum. Bence yalnızca incileri alma fırsatı yaratmak için kamarasının penceresinden bakıyordu."

"Öyleyse genç Otterbourne gerçekten de oradaydı?"

"Evet. Annesinin gizli içki *zulasını* nehre atıyordu."

Albay Race sempatiyle başını salladı.

"İşte bu! Düşünceli bir genç!"

"Evet, kızın yaşamı pek kolay ve hoş geçmemiş, *cette pauvre petite*(*) *Rosalie*!"

"Neyse, bunun da açığa kavuşmuş olmasına sevindim. Peki, *kız* bir şey duymuş ya da görmüş mü?"

"Ona bunu sordum. Yanıt verdi ama yaklaşık yirmi saniyelik bir duraksamanın ardından kimseyi görmediğini söyledi."

"Ah!" Race uyarıyı almış görünüyordu.

"Evet, bu düşündürücü bir durum."

Race ağır ağır, "Eğer Linnet Doyle biri on geçe ya da gemi tam bir sessizliğe büründükten sonra herhangi bir zaman vurulduysa," dedi. "Hiç kimsenin bir şey duymamış olması bana tuhaf görünüyor. Bu kadar küçük bir tabancanın pek ses yapmayacağı konusunda hemfikirim ama yine de gemide tam bir ölüm sessizliği varken her sesin, hatta ufak bir pop sesinin bile duyulacağından eminim. Ancak şimdi her şeyi daha iyi anlamaya başlıyorum. Bayan Doyle'un kamarasının ön tarafındaki kamara boştu çünkü kocası, Doktor Bessner'ın kamarasındaydı. Diğer yanındaki kamarada ise Bayan Van Schuyler kalıyordu ve kadın ağır işitiyor. Bu durumda yalnızca..."

Sözlerine ara verip umutla başını sallayan Poirot'ya baktı.

"Diğer tarafta onun kamarasına bitişik olan kamara... O kamarada Pennington vardı. Bir şekilde dönüp dolaşıp Pennington'a geliyoruz."

(*) Zavallı küçük

"Ona daha ortadan kaldırılan çocuk eldivenleri dolayısıyla da geleceğiz. Ah, evet, bunu büyük zevkle yapacağımdan emin olabilirsiniz."

"Bu arada gemideki araştırmayı sürdürmemizde yarar var. İnciler, her ne kadar bulunmuş olsalar da halen bunun için geçerli bir neden yok, Bayan Bowers'ın bu konuda bir açıklama yapacağını sanmam."

"Ah, bu inciler!" Poirot incileri ışığa doğru tuttu. Dilini çıkararak bunları yaladı. Hatta incilerden birini dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırdı. Sonra içini çekerek gerdanlığı masaya bıraktı.

"Bu konu sandığımızdan da daha karmaşık, dostum," dedi. "Ben değerli taş uzmanı değilim ama zamanında bu gibi çok işim oldu, değerli taşlarla ilgilenmek zorunda kaldım. Dolayısıyla ne söylediğimden eminim. Bu inciler sahte. Ama çok ustaca yapılmış bir imitasyon."

22. BÖLÜM

Albay Race öfkeyle küfretti.

"Bu Tanrı'nın belası olay giderek daha da içinden çıkılmaz bir hal alıyor." İncileri aldı. "Yanılmadığınızı umarım. Bana gerçek gibi görünüyorlar."

"Çok iyi bir imitasyon, evet yanılmıyorum."

"Evet, bu durumda ne düşünmeliyiz. Acaba Linnet Doyle incilerinin imitasyonunu yaptırıp gemiye gelirken güvenlik amacıyla onları yanına almış olabilir mi? Bazı kadınlar bunu yapıyorlar."

"Eğer öyle olsaydı kocasının bundan haberi olurdu."

"Ona söylememiş olabilir."

Poirot bu olasılığı kabul etmediğini belirtir şekilde başını salladı.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Gemide geçirdiğimiz ilk akşam Linnet Doyle'un incileri parlaklığı ve ihtişamıyla gözlerimi kamaştırdı. Bayan Doyle'un o akşam taktığı gerdanlığın gerçek olduğundan eminim."

"Bu durumda dostum, iki olasılıkla karşı karşıyayız. Birincisi: Bayan Van Schuyler gerçek inciler başka biri tarafından çalındıktan sonra imitasyon olanları bulup aldı. İkincisi: Bu kleptomani öyküsü tamamıyla kurgu, ya Bayan Bowers usta bir hırsız, sıkışınca hemen bu öyküyü uydurdu ve imitasyon incileri teslim ederek kuş-

kuyu üzerlerinden uzaklaştırdı ya da hepsi bu işin içinde. Başka bir deyişle onlar saygın Amerikalı bir aile görünümünde bir mücevher hırsızı çetesi."

"Evet," diye mırıldandı Poirot. "Tam olarak bir şey söylemek zor. Ancak bir noktaya dikkatinizi çekmek istiyorum, incilerin klipsiyle filan, hatta Bayan Doyle'u bile kandıracak kadar eksiksiz ve kusursuz bir kopyasını yapmak, çok büyük teknik ustalık gerektiren bir şey. Böyle bir gerdanlık aceleyle yapılmış olamaz. Bu kopyayı yapan, asıl incileri incelemek için iyi bir fırsat bulabilmiş olmalı."

Race ayağa kalktı.

"Bunu daha fazla düşünmek bizi bir yere götürmeyecek. Biz asıl işimize bakalım. Gerçek incileri bulmak zorundayız. Bu arada da gözlerimizi açık tutmamız gerekiyor."

Alt güvertedeki kamaraları gezmeye başladılar. Öncelikle Sinyor Richetti'nin kamarasına baktılar. Kamarada çeşitli dillerde yazılmış arkeoloji kitapları, çok sayıda giysi, ağır kokulu saç losyonları ve iki de kişiye özel mektup vardı. Mektuplardan biri Suriye'deki bir arkeolojik kazı grubundan gelmişti. Birisi de Roma'daki kız kardeşinden. Sinyor Richetti'nin tüm mendilleri uçuk pembeydi.

Ferguson'un kamarasına geçtiler. Kamarada tek tük komünizmle ilgili yayın, çok sayıda şipşak resim, Samuel Butler'ın "*Erewhon*" adlı eseri ve Pepys'in *Günlükleri*'nin ucuz bir kopyası vardı. Kişisel eşyası bir hayli azdı. Az sayıdaki giysilerinin çoğu kirli, bakımsız ve eskiydi. Buna karşılık iç giysileri kaliteli, pahalı ve tertemizdi, mendilleri de pahalı, ince ketendendi.

Poirot mırıldandı.

"İlginç bir tutarsızlık."

Race başını salladı.

"Kişisel bir mektup, yazışma filan, hiçbir şey yok. Bu tuhaf."

"Evet, bu insanı düşündürüyor. Mösyö Ferguson tuhaf bir genç adam."

Poirot yerine, yani komodine koymadan önce bulduğu mühür yüzüğüne dikkatle baktı. Sonra bunu aldığı çekmeceye bıraktı.

Daha sonra Louise Bourget'nin kamarasına geçtiler. Hizmetçi kız yemeğini genellikle diğer yolculardan sonra yiyordu. Ama bu kez Race onun da diğerleriyle birlikte yemek salonuna gelmesini emretmişti. Onları kamaranın kapısında bir kamarot karşıladı.

"Bağışlayın efendim. Ancak o genç kadını hiçbir yerde bulamadım. Nereye gittiğini bilemiyorum."

Race kamaraya bir göz attı. İçerisi boştu.

Yukarı gezinti güvertesine çıktılar ve incelemeye sancak tarafından başladılar. İlk kamarada James Fanthorp kalıyordu. Fanthorp'un kamarasında her şey yerli yerinde, büyük bir düzen içindeydi. Bay Fanthorp az ama kaliteli eşyalarla yolculuk ediyordu.

Poirot düşünceli düşünceli, "Mektup yok," dedi. "Bay Fanthorp dikkatli biri, yazışmalarını imha ediyor."

Onun hemen yanındaki kamarada Tim Allerton kalıyordu. Genç adamın Anglo-Katolik olduğunu gösteren kanıtlar vardı. Duvara tahtadan oyma bir haç ve hemen altına da gösterişli bir tespih asmıştı. İçerde kişisel giysilerinden başka üzerinde çok miktarda düzeltme ve değişiklik yapılmış yarım kalmış bir roman taslağı ve çoğu yeni basılmış çok sayıda roman vardı. Rastgele çekmeceye atılmış bir sürü de mektup vardı. Başkalarının mektuplarını okumaktan hiç çekinmeyen Poirot bunları gözden geçirdi. Aralarında Joanna Southwood'dan gelen tek bir mektup bile olmaması dikkatini çekti. Bir tüp yapıştırıcıyı alıp bir iki dakika kadar parmaklarının arasında tuttuktan sonra, "Haydi gidelim," dedi.

O sırada hızla bir çekmeceyi yerleştirmekte olan Race, "Ucuz süpermarket mendili yok," diye mırıldandı.

Sıra Bayan Allerton'un kamarasındaydı. Burası son derece derli topluydu ve mis gibi lavanta kokuyordu. İki adamın araştırmaları kısa sürdü. Dışarı çıkarlarken Race, "İyi bir kadın o," dedi.

Bunun yanında Simon Doyle'un giyinme odası olarak kullandığı kamara vardı. Pijama, tuvalet malzemesi gibi gerekli malzemeleri Doktor Bessner'ın kamarasına götürülmüşlerdi ama kalan giysileri halen buradaydı. İki orta büyüklükte deri valizi ve bir sırt çantası vardı. Gardıropta da birkaç takım elbise asılıydı.

Poirot, "Burayı iyi arayalım," dedi. "Hırsız fırsattan yararlanarak incileri buraya saklamış olabilir."

"Sizce bu olası mı?"

"Evet kesinlikle. Düşünsenize! Kadın ya da erkek, her neyse, hırsız er geç bir araştırma yapılacağını biliyordu ve dolayısıyla incileri kendi kamarasında bir yere saklaması son derece mantıksız ve tedbirsiz bir davranış olurdu. Herkesin kullanımına açık yerlerde ise başka sorunlar vardı. Sahibinin gelmeyeceğinin bilindiği ve ayrıca inciler bulunduğu takdirde hiçbir sorun olmayacağı kesin olan boş bir kamara varsa oraya saklaması akıllıca olmaz mıydı?"

Ne var ki çok geçmeden bu umutları da söndü, kayıp incilerin izine rastlanmadı.

Dışarı çıkarlarken Poirot, "*Ah, ah*!" diye homurdandı.

Linnet Doyle'un kamarası ceset çıkarıldıktan sonra kilitlenmişti ama Race'de anahtar vardı. Kapıyı açtı ve iki adam içeri girdiler.

Cesedin götürülmesinden sonra kamara o sabah nasılsa öyle bırakılmıştı.

Race, "Poirot," dedi. "Burada bulunacak bir şey varsa, Tanrı aşkına bulun onu. Bu işi ancak siz yapabilirsiniz."

"Sanırım bu defa incileri kastetmiyorsunuz, *mon ami*."

"Hayır. Önemli olan cinayet. Bu sabah gözümden kaçmış bir şey olabilir."

Poirot sakin ancak ustalıkla araştırmasına başladı. Dizlerinin üzerine çöküp zemini milim milim araştırdı. Yatağı inceledi. Sonra hızla gardıroba, tuvalet masasına ve komodinlere baktı. İki pahalı valizi inceledi. Pahalı altın kaplamalı makyaj çantasını gözden geçirdi. Sonunda sıra lavabonun yukarısındaki rafa geldi. Burada çeşitli krem, pudra ve losyonlar vardı. Poirot'nun asıl dikkatini çeken ise iki küçük oje şişesi oldu. Bunları alarak tuvalet masasına götürdü. Üzerinde "Nailex Rose" yazan şişe boştu ama dibinde bir iki damla kırmızı sıvı vardı. Aynı büyüklükteki, üzerinde "Nailex Cardinal" yazan ise yarı yarıya doluydu. Poirot önce boş olanı, sonra dolu olanı açıp dikkatle kokladı.

Kamarayı ağır bir aseton kokusu kapladı. Poirot yüzünü ekşiterek şişeleri kapattı.

Race, "Bir şey mi buldunuz?" diye sordu.

Poirot omzunu silkti ve Fransızca bir özdeyişle yanıt verdi.

"*On no prend pas les mouches avec le vinaigre.*"(*) Sonra da iç çekerek ekledi. "Dostum, şansımız yaver gitmedi. Katil yardımsever değilmiş. Bizim için kol düğmesi, izmarit ya da puro külü ya da kadınsa mendil, ruj ya da saç tokası gibi bir ipucu bırakmamış."

"Yalnızca bir şişe oje mi?"

Poirot omuzlarını silkti.

"Oda hizmetçisiyle konuşmam gerekiyor. Bir şey... evet bir şey dikkatimi çekti... Tuhaf..."

Race, "Acaba kız nereye kayboldu?" diye homurdandı.

Kamaradan çıktılar. Race kapıyı yeniden kilitledi. Bu kez de Bayan Van Schuyler'in kamarasına girdiler.

Yaşlı kadının eşyaları da Linnet Doyle'unki gibi kadının zenginliği gösteren pahalı parçalardı. Her tür pahalı tuvalet malzemesi,

(*) Hiçbir şey sirke kokusunu gidermez.

şık ve kaliteli valizler, çok sayıda özel mektup ve özenle düzenlenmiş belgeler.

Daha sonraki iki kamara sırasıyla Poirot'ya ve Race'a aitti.

Race, "Hırsız incileri bunlardan birine gizleyecek kadar küstah olmaz, değil mi?" diye sordu.

Poirot, "Olabilir," dedi. "Bir defasında Doğu Ekspresi'nde bir katili arıyordum. Önemli ipuçlarından biri de kırmızı bir kimonoydu. Ortadan kaybolmuştu ama trende bir yerlerde olmalıydı. Sonunda bulduk, ama nerede biliyor musunuz? Kendi valizimde. Ne küstahlık, değil mi?"

"O zaman bu kez birinin size ya da bana küstahlık yapmaya cesaret edip etmediğini araştıralım."

Ama incileri çalan hırsız Hercule Poirot'ya ya da Albay Race'a karşı küstahça davranmamıştı.

Geminin kıç kısmından dönüp Bayan Bowers'ın kamarasını da araştırdılar ama kayda değer bir şey bulamadılar. Kadının mendilleri amblemli, ince düz ketendendi.

Bir sonraki kamara Otterbourne'larındı. Burayı da dikkatle araştırdılar ama kuşku uyandıracak bir şey yoktu.

Sıradaki kamara Doktor Bessner'ınkiydi. Simon Doyle oradaydı. Genç adam yatağın yanına konulan tepsideki yemeklere dokunmamıştı bile.

Simon özür diler gibi, "İştahım yok," diye mırıldandı.

Ateşi çıkmıştı ve durumu sabahtan daha kötüydü. Poirot, Bessner'ın onu bir an önce hastaneye götürmek konusundaki ısrarına hak verdi. Küçük Belçikalı ne yaptıklarını açıkladı. Simon başıyla onayladı.

İncilerin Bayan Bowers tarafından iade edildiklerini ancak imitasyon olduklarının ortaya çıktığını öğrenince de ciddi anlamda şaşırdı.

Race, "Bay Doyle, karınızın sahte bir inci gerdanlığı olmadığından emin misiniz?" diye sordu. "Ve tabii gemiye gerçek incilerinin yerine bunu getirmiş olmadığından?"

Simon kararlılıkla başını salladı.

"Hayır, olamaz. Bundan kesinlikle eminim. Linnet o incileri çok seviyordu ve her yerde takıyordu. Olası risklere karşı sigortalatmıştı, dolayısıyla da biraz rahat, hatta özensiz davranıyordu."

"Öyleyse araştırmamıza devam etmeliyiz."

Poirot bir çekmeceyi açtı. Race valize yöneldi.

Simon şaşkınlıkla onları izliyordu. Merakla sordu. "Yoksa Doktor Bessner'ın onları çalmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

Poirot omuzlarını silkti.

"Böyle şeyler belli olmaz. Sonuçta Doktor Bessner hakkında ne biliyoruz ki? Yalnızca kendi söylediklerini."

"Buraya bir şey saklamış olsa ben görürdüm."

"*Bugün* siz görmeden bir şey saklaması olanaksızdı, bu doğru. Ancak incilerin tam olarak ne zaman değiştirildiklerini bilmiyoruz. Belki de değişim birkaç gün önce gerçekleşti."

"Bunu düşünmemiştim."

Ancak araştırmalar bir sonuç vermedi. İnciler o kamarada da değildi.

Bir sonraki kamara Pennington'ındı. İki adam bir süre kamarayı araştırdılar. Sonra da birlikte yasal belgeler ve iş evraklarıyla dolu bir çantada bulunan kâğıtları incelemeye koyuldular. Bunların birçoğuna Linnet Doyle için imza açılmıştı.

Poirot hışımla başını salladı.

"Bütün bunlar doğru ve düzgün görünüyorlar. Benimle hemfikirsiniz değil mi, Race?"

"Kesinlikle. Ancak Pennington asla aptal biri değil. Aleyhinde delil olacak bir belge olsa bile, örneğin bir vekâletname ya da öyle bir şey, ilk iş onu ortadan kaldırmıştır."

"Evet, doğru."

Poirot komodinin en üst çekmecesinden ağır bir Colt tabancayı çıkardı. Bunu dikkatle inceledikten sonra yeniden yerine koydu.

Bu arada, "Anlaşılan hâlâ bazı insanlar yolculuğa yanlarında tabanca ile çıkıyorlar," diye mırıldandı.

"Evet, kuşkulu bir durum. Bunun üzerinde durmamız gerekebilir. Ancak Linnet Doyle bu kalibrede bir tabancayla vurulmadı." Race sözlerine kısa bir ara verdikten sonra ekledi. "Biliyor musunuz, sizin tabancanın güverteden nehre atılmış olmayabileceği görüşünüze karşı olası bir varsayım geliştirdim. Diyelim ki katil gerçekten de tabancayı kamarada bırakıp çıktı ve başka biri, ikinci bir kişi alıp nehre attı. Olamaz mı?"

"Evet, bu olabilir. Bunu ben de düşündüm. Bu bizi yeni bir sorular çıkmazının içine sürüklüyor. Bu ikinci kişi kimdi? Tabancayı oradan uzaklaştırarak Jacqueline de Bellefort'u korumaya çalışmasının amacı neydi? Kamaraya girdiğini bildiğimiz tek kişi Matmazel Van Schuyler. Onu Matmazel Van Schuyler almış olabilir mi? Jacqueline de Bellefort'u niçin korumak istemiş olsun ki? Ayrıca tabancanın oradan uzaklaştırılmasının başka nasıl bir nedeni olabilirdi?"

Race düşündü.

"Orada kendi şalını görmüş olabilir, ödü patlamış ve bu nedenle hepsini toplayıp kurtulmak istemiştir."

"Şaldan kurtulmak istemesi anlaşılabilir ama niçin tabancadan da kurtulmak istesin ki? Evet, bunu yapmış olabileceğini kabul ediyorum. Bu yine de *Mon Dieu*, çok zayıf bir olasılık. Ayrıca sizin hâlâ şal konusunda kuşkularınız var..."

Pennington'ın kamarasından çıkarlarken Poirot, Race'a, "Siz Jacqueline'le Cornelia'nın kamaralarını ve onlardan sonraki iki boş kamarayı arayın," dedi. "Benim Simon Doyle'la konuşmak istediğim bir şey var."

Sonra dönüp yeniden Bessner'ın kamarasına girdi.

Simon onu görür görmez, "Bakın," dedi. "O konuyu çok düşündüm. Ben dün akşamkilerin gerçek inciler olduğundan eminim."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz, Mösyö Doyle?"

"Çünkü Linnet..." Karısının adını söyleyince hafifçe ürperdi. "Yemekten önce ellerinin arasında onlarla oynuyor ve o inci gerdanlıktan söz ediyordu. O inciden anlardı. Eğer sahte olsaydı hemen fark ederdi."

"Ama kusursuz denilecek kadar iyi bir imitasyondu. Söyler misiniz bana, Madam Linnet'in incilerini arkadaşlarına ödünç vermek gibi bir alışkanlığı var mıydı?"

Simon hafif bir utançla kızardı.

"Bu soruyu yanıtlamam çok zor. Çünkü... şey... Linnet'i tanıyalı çok fazla bir zaman olmadı."

"Evet, sizinki bir anlamda ilk görüşte aşktı."

Simon devam etti. "İnanın, böyle bir şey yapar mıydı, bunu bilemiyorum. Ama bir yandan da Linnet son derece cömert bir insandı. Sanırım vermiş olabilir."

Poirot bir an durdu.

"Acaba Madam Linnet incilerini hiç Jacqueline de Bellefort'a ödünç vermedi mi?"

"Ne demek istiyorsunuz?" Simon kıpkırmızı kesildi, doğrulmaya çalıştı ama titreyerek yeniden yastığına devrildi. "Nereye varmak istiyorsunuz? Yani incileri Jackie mi çaldı? Hayır, o böyle bir şey yapmaz! Yapmadığından eminim. Jackie çok dürüsttür. Onun hırsız olabileceğini düşünmek bile saçma... çok saçma!"

Poirot onu parlayan gözlerle süzdü.

"Ah! La! la!" dedi hiç beklenmedik bir şekilde. "Bu durumda bu varsayımım arı kovanına çomak sokmaktan başka bir şey değil."

Simon, Poirot'nun sözlerine aldırmadan yineledi.

"O yapmış olamaz. Jackie çok dürüsttür."

Poirot, Assuan'da nehir kıyısında bir kızın, "Simon'u seviyorum, o da beni seviyor..." dediğini anımsıyordu.

O akşam duyduğu üç iddiadan hangisinin doğru olduğunu merak ediyordu. Ona doğruyu söyleyen Jacqueline'miş gibi geliyordu.

Kapı açıldı ve Race içeri girdi.

"Hiçbir şey yok! Zaten olmasını da beklemiyorduk. Kamarotun yolcuların üstlerinin aranmasıyla ilgili raporunu getirdiğini gördüm."

Eşikte bir kamarot belirdi. Yanında da bir kadın kamarot vardı.

Erkek kamarot, "Hiçbir şey bulamadık, efendim," dedi.

"Erkeklerden sorun çıkaran oldu mu?"

"Yalnızca İtalyan olan beyefendi. Kızıp söylendi, efendim. Bunun onur kırıcı olduğunu ya da o bağlamda bir şeyler söyledi. Zaten yanında tabancası da vardı."

"Nasıl bir tabanca?"

"Yirmi beşlik bir otomatik Mauser efendim."

Simon söze karıştı.

"İtalyanlar çok çabuk öfkelenen insanlardır. Halfa Vadisi'nde de bir telgraf yüzünden fena halde tepesi attı. Linnet'e karşı çok kaba davranmıştı."

Race kadın kamarota döndü. İriyarı fakat güzel bir kadındı.

"Hanımların üstünden de bir şey çıkmadı, efendim. Hemen hepsi itiraz ettiler, Bayan Allerton dışında. O son derece nazik ve anlayışlıydı. İncilerin izine bile rastlayamadık. Bu arada, genç bir bayanın, Bayan Rosalie Otterbourne'un çantasında küçük bir tabanca vardı."

"Ne cins?"

"Çok küçük bir tabanca, efendim. Sedef kabzalı. Oyuncak gibi bir şey."

Race şaşkınlıktan kalakaldı.

"Tanrım! Bu nasıl bir olay! Tam *onu* temize çıkardığımızı düşünüyorduk ki şimdi de... Bu gemide her genç kızın tabancası mı var Tanrı aşkına?"

Kadın kamarota döndü.

"Kız tabancayı bulduğunuzda tepki verdi mi?"

Kadın kamarot başını salladı.

"Farkına bile vardığını sanmıyorum. Çantasını araştırırken arkamı dönmüştüm."

"Yine de tabancayı bulduğunuzu anlamış olmalı. Ah, bu iş iyice içinden çıkılmaz hal aldı. Peki ya hizmetçi ne oldu?"

"Bütün gemiyi aradık, efendim. Ama onu bulamadık."

Simon sordu. "Ne oldu, bu da ne demek?"

"Bayan Doyle'un hizmetçisi Louise Bourget ortadan kayboldu."

"Ortadan mı *kayboldu*?"

Race düşünceli düşünceli mırıldandı.

"İncileri o çalmış olabilir. İncileri değiştirmek için sahtelerini yaptırma olanağı olan tek kişi o."

"Öyleyse," dedi Simon. "Araştırma yapılacağını anlayınca güverteden atlamıştır."

Race öfkeyle, "Saçma!" dedi. "Gün ışığında onun gibi bir kadının böyle bir geminin güvertesinden hiç kimse fark etmeden nehre atlaması olanaksız. Gemide bir yerlerde olmalı." Yeniden kamarota döndü. "En son nerede görülmüş?"

"Zilden yaklaşık yarım saat önce öğlen yemeğine gitmiş."

"Onun kamarasını aramamız gerekiyor zaten. Belki bir ipucu bulabiliriz."

Aşağı güverteye indiler. Poirot da onları izledi. Kamaranın kapısını açtılar ve içeri girdiler.

İşi başkalarının eşyalarını, odalarını toplamak olan Louise Bourget kendininkiler söz konusu olunca tatil vermiş olmalıydı. Odası karmakarışıktı. Çekmeceler darmadağınık bir halde konulmuş ıvır zıvırla doluydu, dolabın kapağını kapatmamış, çamaşırlarını bir iskemlenin üstüne atmıştı. Valizi içinden sarkan eşyalar nedeniyle kapanmıyordu. Poirot tuvalet masasının çekmecelerini araştırırken Race de valizi inceliyordu.

Louise ayakkabılarını yatağın yanına yere dizmişti. Bunlardan siyah olanı tuhaf bir şekilde duruyordu. Bu Race'in dikkatini çekti. Valizi kapatıp ayakkabıların yanına gitti. Eğilip baktı. Ve bir çığlık attı.

Poirot çabucak döndü.

"Ne var? *Qu'est–ce qu'ily a?*"(*)

Race öfkeyle, "Louise ortadan kaybolmadı," dedi. "O burada. Yatağın altında."

(*) Bir şey mi var?

23. BÖLÜM

Louise Bourget adlı kadının ölü bedeni kamarasının zemininde yatıyordu. İki adam ölünün üzerine eğildiler.

Önce Race doğruldu.

"Öleli bir saat kadar olmuş sanırım. Bessner'ı çağıralım. Kalbinden bıçaklanmış. O anda ölmüş, ani ve çabuk bir ölüm. Hiç hoş görünmüyor, değil mi?"

Poirot hafifçe titredi. "Hayır."

Kadının esmer yüzü sanki öfke ve hayretle çarpılmıştı. Dudakları gerilerek dişleri ortaya çıkmıştı.

Poirot yeniden eğilerek Louise Bourget'nin sağ elini tuttu. Kadının parmaklarının arasında bir şey vardı. Poirot bunu çekerek Race'a gösterdi. Uçuk lila-pembe bir kâğıt parçasıydı bu.

"Ne olduğunu anladınız değil mi?"

Race, "Para," dedi.

"Bin frangın köşesi."

Race iç çekti.

"Burada ne olduğu anlaşılıyor. Kadın bir şey biliyordu, katile şantaj yapmaya kalkıştı. Bu sabah onun samimi ve dürüst konuştuğunu düşünmüştük."

Poirot bağırdı. "Aptallık ettik! Budala gibi davrandık! Bunu bilmeliydik, tahmin etmemiz gerekirdi. Ne demişti: 'Ne duymuş ya

da görmüş olabilirim ki? Ben aşağıdaki güvertedeydim. Eğer uyuyamasaydım, uykum kaçsaydı, merdivenlerden çıksaydım *o zaman* belki de katili, bu canavarı madamın kamarasına girerken ya da çıkarken görürdüm, ama ben..." Aslında kız bunları söylerken gerçekte olanları anlatıyordu. Yukarı çıktı. Birinin gizlice Linnet Doyle'un kamarasına girdiğini gördü, tabii çıktığını da görmüş olabilir... Açgözlülükten, mantıksız para hırsı yüzünden yalan söyledi ve..."

"Sonuç olarak biz de katilin kim olduğunu öğrenmekte bir adım bile mesafe alamadık," diye tamamladı Race, Poirot'nun cümlesini.

Poirot başını salladı.

"Hayır, hayır. Şimdi çok daha fazla şey biliyoruz. Biliyoruz, hemen her şeyi biliyoruz. Ancak bildiğimiz pek inanılır, akıl alır gibi değil... Aslında böyle olması gerekiyor. Yalnızca ben görememişim. Hıh, bu sabah ne büyük aptallık etmişim. Ben de... siz de... onun bir şey gizlediğini sezdik ama bunun mantıklı açıklamasını yani şantajı anlayamadık."

Race, "Hemen nakit paraya sahip olmak istemiş," dedi. "Şantaj yapıp para istemiş olmalı. Katil bu isteği kabul etmiş gibi görünüp parayı frank olarak ödemiş. Bu noktaya kadar tamam, değil mi?"

Poirot düşünceli düşünceli başını salladı.

"Pek sanmıyorum. Birçok insan yolculuğa çıkarken yanına fazladan para alır, çoğunlukla da beş sterlinlik banknotlar, biraz dolar ve bir miktar frank. Büyük olasılıkla katil bu paraların hepsinden bir miktar vererek istenilen miktarı tamamladı. Neyse, kurgulamayı sürdürelim."

"Katil kamaraya geldi, kıza parayı verdi ve..."

"Ve sonra," dedi Poirot. "Kız saymaya başladı."

"Ah, evet, bu sınıfı çok iyi tanırım. Gafil avlanıp parayı saymaya başladı ve bu arada da tamamen savunmasız kaldı. Katil de onun dalgınlığından yararlanıp onu bıçakladı. Sonra da paraları topladığı

gibi kaçtı, tabii bu arada kızın parmaklarının arasına sıkışan parçacığı fark edemedi."

Race kuşkuyla, "Onu belki bu şekilde yakalayabiliriz," dedi.

"Bundan şüphem var. Paraları kontrol etmiş ve bu arada bir tanesinin ucunun yırtıldığını fark etmiştir. Tabii yaradılış itibarıyla cimri biriyse binlik bir banknotu imha etmeyi kendine yedirememiş olabilir ama korkarım adamın mizacı bunun tam tersidir."

"Bunu nereden anladınız?"

"Bu cinayet de Bayan Doyle'un öldürülmesi de belirli nitelikler gerektiriyordu; cesaret, ataklık, yüreklilik, gözüpeklik, cüretkârlık. Bu nitelikler tutumlu, sağduyulu bir karakterle bağdaşmıyor."

Race üzüntüyle başını salladı.

"Bessner'ı çağırsam iyi olacak."

Şişman doktorun cesedi muayenesi uzun sürmedi. Ahlar ve oflamalar arasında işe koyuldu.

"Öleli ancak bir saat olmuş. Hemen can vermiş."

"Nasıl bir silah kullanılmış?"

"Ah, işte bu çok ilginç. Çok keskin, çok sivri, ince bir şey. Size benzer bir şey gösterebilirim."

Doktor Bessner, Poirot'yla Race'ı kamarasına götürerek çantasını açtı. Uzun bir ameliyat neşteri çıkararak, "İşte böyle bir şey," diye açıkladı. "Kadın sıradan bir bıçakla öldürülmemiş."

Race yumuşak bir tonda, "Umarım neşterlerinizden biri eksik değildir, doktor?" diye mırıldandı.

Bessner onu hışımla süzdü, ardından öfkeden mosmor kesildi.

"Siz ne dediğinizin farkında mısınız? Yoksa benim, Avusturya'nın en tanınmış doktorunun, Carl Bessner'ın, bu iğrenç küçük *femme de chambre'yi*(*) öldürmüş olabileceğimi mi düşünüyorsunuz? Bu ne küstah bir itham ve de saçma! İşte burada, neşterlerimin hepsi

(*) Oda hizmetçisi

de yerli yerinde, kayıp olan filan yok. Kendiniz kontrol edebilirsiniz. Mesleğime yapılan bu hakareti asla unutmayacak ve bağışlamayacağım."

Doktor Bessner hışımla çantasını kapattı, albayın önüne doğru fırlattı ve güverteye çıktı.

Simon, "Vay canına!" dedi. "İhtiyarı çok kötü kızdırdınız."

Poirot başını salladı.

"Maalesef!"

"Yanlış yoldasınız. İhtiyar Bessner mesleğinin en iyilerinden, ayrıca o bir Alman!"

Doktor Bessner birden kamaraya döndü.

"Şimdi lütfen kamaramdan çıkar mısınız? Hastamın bacağına pansuman yapmam gerekiyor."

Onunla birlikte Bayan Bowers'ta gelmişti. Sabırla, mesleğine yakışır bir vakarla diğerlerinin gitmesini bekliyordu.

Race'le Poirot istemeyerek de olsa kamaradan çıktılar. Albay bir şeyler mırıldanarak uzaklaştı. Poirot ise sola döndü. Otterbourne'ların kamarasından mırıltılar, gülüşme sesleri geliyordu. Rosalie'yle Jacqueline oradaydılar.

Kapı açıktı ve iki kız kapının yakınında duruyorlardı. Poirot'nun gölgesini fark edince başlarını kaldırdılar. Rosalie Otterbourne belki de ilk kez Poirot'ya gülümsedi; ürkek, çekingen bir hoş geldiniz gülümsemesiydi bu, sanki bilmediği bir şeyi ilk kez denermiş gibi kararsız.

Poirot onları suçlayarak, "Skandaldan mı bahsediyordunuz, matmazeller?" diye sordu.

Rosalie hemen, "Ah, hayır," dedi. "Aslına bakarsanız dudak boyalarımızı inceliyorduk."

Poirot gülümsedi ve, "*Les chiffons d'aujourd'hui,*"(*) diye mırıldandı.

Ancak zorlama bir gülümsemeydi bu. Rosalie'den daha dikkatli ve pratik olan Jacqueline bunu hemen fark etti. Elindeki ruju düşürdü ve güverteye çıktı.

"Yine mi... bir şey mi oldu?"

"Aynen tahmin ettiğiniz gibi matmazel, bir şey oldu."

"Ne?" Rosalie de kamaradan çıktı.

Poirot, "Bir ölüm daha," dedi.

Rosalie bir an soluk alamadı. Poirot onu dikkatle izliyordu. Bir an için onun gözlerinde panik hatta biraz daha fazlasını 'dehşet' gördü.

Poirot, "Madam Linnet'in oda hizmetçisi öldürüldü," diye açıkladı.

"Öldürüldü?" Jacqueline bağırdı. "*Öldürüldü* mü dediniz?"

"Evet, aynen öyle dedim." Poirot, Jacqueline'in sorusuna yanıt vermişti ama gözleri Rosalie'deydi. Konuşurken de doğrudan Rosalie'ye hitap eder gibiydi. "Anlayacağınız hizmetçi bir şey görmüş ya da gördüğünü düşünmüş. Onu konuşmaması için susturdular."

"Peki, ne görmüş?"

Soran yine Jacqueline'di ama Poirot'nun yanıtı Rosaline'den yanaydı. İlginç bir üçlü konuşma sahnesiydi bu.

"Ne gördüğünde hiç kuşku yok," dedi. "Cinayet gecesi birinin Linnet Doyle'un kamarasına girdiğini ya da çıktığını gördü."

Rosalie soluğunu tuttu. Gözlerini kırpıştırdı. Sonra da yavaşça, "Gördüğünün kim olduğunu açıkladı mı?" diye mırıldandı.

Rosalie Otterbourne tam olarak Poirot'nun beklediği şekilde tepki vermişti.

(*) Günümüz kadınları

Poirot adeta üzüntüyle başını salladı.

Güvertede bir ayak sesi duyuldu. Gelen Cornelia Robson'dı. Gözleri kocaman açılmıştı. Şaşkındı.

"Ah, Jacqueline!" diye haykırdı. "Korkunç bir şey oldu. Yine feci bir olay!"

Jacqueline ona doğru döndü. İki kadın ileri doğru birkaç adım attılar. Poirot'yla Rosalie ise tam ters yönde birkaç adım uzaklaştılar.

Rosalie birden, "Neden bana öyle bakıyorsunuz?" dedi. "Kafanızdan geçen ne?"

"Baba iki soru sormuştunuz. Bunun karşılığında ben size yalnızca bir tek şey soracağım. Neden bana tüm gerçeği anlatmadınız, matmazel?"

"Neyi kastettiğinizi anlamıyorum. Size bu sabah her şeyi anlattım."

"Hayır, bana anlatmadığınız şeyler vardı. Örneğin bana çantanızdaki küçük, kabzası sedefli tabancadan söz etmediniz. Dün akşam gördüklerinizi de tam olarak anlatmadınız."

Kız kızardı. Sonra sert bir şekilde, "Bu doğru değil," dedi. "Silahım yok."

"Silah demedim. Çantanızda taşıdığınız küçük, oyuncağa benzeyen bir tabancadan söz ettim."

Rosalie hışımla dönerek kamaraya girdi. Yeniden dışarı çıktığında elinde gri bir çanta vardı. Çantayı Poirot'ya uzattı.

"Saçmalıyorsunuz. İsterseniz kendiniz de bakabilirsiniz."

Poirot çantayı açtı. İçinde tabanca yoktu.

"Doğru yok."

Çantayı kendisine alayla bakan Rosalie'ye geri verdi.

"Gördüğünüz gibi her zaman haklı olmayabiliyorsunuz, Mösyö Poirot. Bu konuda kesinlikle yanıldınız."

"Öyle olduğunu hiç sanmıyorum."

"İnsanı çileden çıkarabiliyorsunuz, Mösyö Poirot." Rosalie ayağını hırsla yere vurdu. "Kafanıza bir şey takıyor ve onun üzerine gidiyor, gidiyorsunuz."

"Çünkü bana gerçeği anlatmanızı istiyorum."

"Gerçek ne ki? Gerçeği benden çok daha iyi biliyor gibisiniz."

Poirot, "Size ne gördüğünüzü söylememi ister misiniz?" dedi. "Eğer haklıysam haklı olduğumu söyleyecek misiniz? Bence geminin kıç tarafından döndüğünüzde ister istemez durdunuz, çünkü güvertenin yaklaşık olarak orta kısmında birinin bir kamaradan çıktığını gördünüz. Ertesi sabah bunun Linnet Doyle'un kamarası olduğunu öğrendiniz. Bu her kimse onun kamaradan çıktığını, kapıyı arkasından kapadığını ve güvertede sizden uzaklaştığını belki de en dipteki iki kamaradan birine girdiğini görmüştünüz. Evet madam, şimdi söyleyin, haklı mıyım?"

Rosalie yanıt vermedi.

Poirot, "Belki konuşmamanın daha akıllıca olacağını düşünüyorsunuz," dedi. "Belki de konuşursanız öldürüleceğinizden korkuyorsunuz."

Poirot bir an için kızın cesaretine laf söylemenin diğer unsurların önüne geçeceğini düşündü.

Rosalie'nin dudakları aralandı, titredi ve ardından, "Hiç kimseyi görmedim," dedi.

24. BÖLÜM

Bayan Bowers, Bessner'ın kamarasından çıkarak elbisesinin kollarını düzeltti.

Jacqueline hemen Cornelia'nın yanından ayrılarak ona doğru gitti.

"Simon nasıl?" diye sordu.

Poirot da yanıtı duymak için onlara yaklaştı. Bayan Bowers endişeli görünüyordu.

"Pek iyiye gittiğini söyleyemem."

Jacqueline haykırdı.

"Yani kötü mü?"

"Şey, diyebilirim ki ancak bir an önce röntgen çekilip yara anestezi altında temizlenir ve kurşun çıkarılırsa rahatlayacağım. Sizce Shellal'a ne zaman varırız, Mösyö Poirot?"

"Yarın sabah."

Bayan Bowers dudaklarını büzerek başını salladı.

"Çok şükür! Elimizden geleni yapıyoruz ama yine de her an için septisemi olasılığı var."

Jacqueline hemşirenin kolunu tutarak sarstı.

"O ölecek mi? Ölecek mi?"

"Hayır, ne münasebet, Bayan Jacqueline de Bellefort. Yani öyle bir şey olmayacağını umuyorum. Eminim bundan. Aslına bakarsa-

nız yaranın kendisi tehlikeli değil, ama bir an önce röntgen çekilmesinde yarar var. Zavallı Bay Doyle'un bugün sakin sakin yatması gerekiyordu. Ama çok sarsıldı, üzüldü, heyecanlandı. Dolayısıyla ateşinin çıkması hiç şaşırtıcı değil. Karısının ölümünün şoku, sonra diğer olaylar..."

Jacqueline kadının kolunu bırakarak döndü. Diğerlerine arkasını dönerek küpeşteden nehri seyretmeye başladı.

Bayan Bowers, "Söylemek istediğim yalnızca her zaman en iyiyi ummamız gerektiği," dedi. "Bay Doyle'un çok güçlü bir bünyesi olduğu kesin, bu görülüyor, herhalde yaşamı boyunca ciddi hiçbir hastalık geçirmemiştir. Bu onun lehinde bir durum. Gerçi ateşinin çıkmasının rahatsız edici bir belirti de sayılabileceğini gözden uzak tutamayız ve..."

Bir kez daha elbisesinin kollarını düzeltti ve başını sallayarak hızla uzaklaştı.

Jacqueline döndü, yalpalayarak kamarasına gitti, gözyaşlarından önünü göremiyordu. Bir el onu usulca dirseğinden tutarak eşlik etti. Kız yaşlı gözlerle Poirot'ya baktı ve ona yaslandı. İkisi birlikte genç kızın kamarasına girdiler.

Jacqueline yatağa çökerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"O ölecek! Ölecek! Bunu biliyorum, o ölecek... Onu ben öldürmüş olacağım. Evet, onu ben öldürmüş olacağım..."

Poirot kederle başını salladı ve kızı omuzlarından sarstı.

"Matmazel olan oldu. Zamanı geri almak olanaksız, olan olmuştur. Pişmanlık için de çok geç."

Jacqueline haykırdı.

"Onu ben öldürmüş olacağım! Onu çok seviyorum! Çok seviyorum!"

Poirot iç çekti.

"Aşırı derecede seviyorsunuz."

Çok önce Mösyö Blondin'in lokantasında da böyle düşünmüştü. Şimdi de aynı şekilde düşünüyordu.

Duraksadı, neden sonra, "Bayan Bowers'ın söylediklerini o kadar ciddiye almayın. Bana sorarsanız ben hemşireleri her zaman fazlasıyla iç karartıcı bulmuşumdur. Gece hemşireleri genellikle akşam gelip hastalarını sağ bulduklarında şaşırırlar, gündüz hemşireleri de sabah. Komplikasyonlar konusunda çok fazla bilgi sahibidirler. Bu şekilde bakarsanız motor kullanan biri de rahatça, 'Ya yan sokaktan birden bir araba çıkarsa ya bir kamyon önümde birden dursa, ya yanımdan geçen bir arabanın tekeri fırlarsa ya da bitişikteki çitten bir köpek üzerime fırlarsa – *eh bien*, kurtulamam, ölürüm' diye düşünebilir. Sonra bunların hiçbirinin olmayacağını düşünürsünüz, bunda haklısınızdır da ve yolculuğunuzu sonuçlandırırsınız. Eğer bir kaza geçirdiyseniz ya da çok kazaya tanık olduysanız, farklı düşünme eğiliminiz ağır basabilir."

Jacqueline gözyaşlarının arasından hafifçe gülümsedi.

"Beni teselli etmeye mi çalışıyorsunuz, Mösyö Poirot?"

"Ne yaptığımı bir *bon Dieu* bilir. Bu yolculuğa hiç çıkmamalıydınız."

"Evet, keşke çıkmasaydım. Her şey çok kötü. Umarım bütün bunlar yakında biter."

"*Mais oui. Mais oui.*"

"Simon da hastaneye yatacak, gereken tedaviyi görecek ve her şey yoluna girecek."

"Küçük bir çocuk gibi konuşuyorsunuz. Aynen masallardaki gibi. 'Ve sonra ömürlerinin sonuna kadar mutluluk içinde yaşadılar.' Aynen öyle, değil mi?"

Jacqueline birden kıpkırmızı kesildi.

"Mösyö Poirot, ben asla... asla..."

"Böyle bir şeyi düşünmek için henüz çok erken. Bunu söylemek tam anlamıyla ikiyüzlülük, öyle değil mi? Ama sizin bir parçanız Latin, sizde Latin ruhu var, Matmazel Jacqueline. Eğer kulağa uygun gelmese bile gerçekleri kabul edebilirsiniz. *Le roi est mort, vive le roi!*(*) Güneş battı ve ay çıkıyor. Aynen öyle, değil mi?"

"Hiç anlamıyorsunuz. O yalnızca benim için üzülüyor, çok üzülüyor çünkü onu böylesine incitmiş olmanın benim için ne kadar korkunç olduğunu biliyor."

"Ah, neyse," dedi Poirot iç geçirerek. "Acıma duygusu, çok yüce bir duygu!"

Yarı alaycı yarı başka bir duyguyla kızı süzdü.

Sonra ağzının içinde Fransızca bir melodi mırıldandı.

"La vie est vaine,	*Hayat boştur*
Un peu d'amour,	*Biraz aşk*
Un peu de haine,	*Biraz kin*
Et puis bonjour	*Derken merhaba.*
La vie est bréve.	*Hayat kısadır*
Un peu d'espoir,	*Biraz umut*
Un peu de réve,	*Biraz hayal*
Et puis bonsoir.	*Derken iyi akşamlar*

Poirot yeniden güverteye çıktı. Onu gören Albay Race hemen yanına geldi.

"Poirot! Adamım! Sizi arıyordum. Aklıma bir fikir geldi."

Poirot'nun koluna girdi ve birlikte güvertede yürümeye başladılar.

(*) Kral öldü, yaşasın kral!

"Yalnızca Doyle'un söylediği bir söz. O sırada bunu fark edememiştim. Bir telgrafla ilgili."

"*Tiens. C'est vrai.*"(*)

"Belki bundan hiçbir şey çıkmaz ama sonuçta hiçbir şeye incelemeden boş vermemeliyiz, öyle değil mi? Kahretsin, iki cinayet işlendi ve elimizde halen hiçbir şey yok. Karanlıkta el yordamıyla ilerlemeye çalışıyoruz."

Poirot başını salladı.

"Hayır, karanlıkta değiliz. Aydınlığa çıktık."

Race ona merakla baktı.

"Bir fikriniz mi var?"

"Fikirden çok daha öte. *Bundan eminim.*"

"Yani ne zamandan beri?"

"Hizmetçi kızın yani Louise Bourget'nin öldürüldüğünü saptadığımızdan beri."

"Kahretsin, ben de bilebilsem!"

"Dostum, her şey ortada, apaçık ortada! Ancak bazı güçlükler var; sıkıntılar, engeller. Bakın Linnet Doyle gibi bir insanın etrafının ondan çeşitli nedenlerle nefret edenlerle, kıskananlarla, kin duyanlarla ve türlü çeşitli rezillikle sarılmış olmasından daha doğal bir şey olamaz. Bunlar vızıldaya vızıldaya yeme üşüşen bir sinek sürüsü gibi..."

"Siz yine de bildiğinizi düşünüyorsunuz, öyle mi?" Race merak içinde Poirot'yu süzüyordu. "Ama emin olmadıkça söylemeyeceksiniz. Doğrusunu isterseniz ben bir ışık göremiyorum. Elbette kuşkularım var..."

Poirot durdu. Elini destek vermek istercesine albayın elinin üstüne koydu.

(*) Evet. Hey.

"Siz çok büyük bir adamsınız, *mon colonel*... 'Ne düşündüğünü bana söyle,' diye ısrar etmiyorsunuz. Eğer şu anda konuşabilecek durumda olsaydım konuşacağımı biliyorsunuz. Öncelikle açıklanması gereken çok şey var. Yine de şu anda size işaret edeceğim noktalar üzerinde biraz düşünmenizi isteyeceğim. Bazı ilginç noktalar var... Örneğin, Matmazel de Bellefort'un Assuan'daki otelin bahçesinde gece yaptığımız konuşmaya birinin kulak misafiri olduğunu söylemesi. Tim Allerton'un cinayet gecesi duyduğunu ve gördüğünü söylediği şeyler. Louise Bourget'nin bu sabahki sorularımıza verdiği ilginç yanıtlar. Sonra Madam Allerton'un su, oğlunun viski soda ve benim şarap içmem gerçeği. Buna iki şişe oje ve benim tırnak içinde belirttiğim atasözünü ekleyin. Son olarak da en can alıcı noktaya, tabancanın ucuz bir mendile ve kadife bir şala sarılıp güverteden atılmış olmasına gelin..."

Race bir iki dakika kadar durup düşündü, sonra başını salladı.

"Hayır," dedi. "Anlayamıyorum. Gerçi nereye varmak istediğinize ilişkin ufak da olsa bir fikrim var ama bir sonuç çıkmıyor."

"Ama evet... ama evet. Gerçeğin yalnızca yarısını görüyorsunuz. Şunu unutmayın. Yeniden her şeye en başından başlamalıyız, çünkü ilk varsayımımız temelinden yanlış."

Race suratını ekşitti.

"Buna alışığım. Bazen dedektifliğin yanlış başlangıçları silip yeniden başlamaktan ibaret olduğu gibi bir hisse kapılıyorum."

"Evet, bu doğru. Bazı insanlar bunu yapmak istemiyorlar. Bir varsayıma takılıp kalıyorlar ve her şeyin buna uymasını bekliyorlar. Sonra da ufak bir nokta buna uymazsa kaldırıp atıyorlar. Aslında asıl önemli olan bütüne uymayan gerçeklerdir. Tabancanın olay yerinden uzaklaştırılmasının önemli bir nokta olduğu en başından beri

dikkatimi çekmişti. Bunun gerçekten bir anlamı olduğundan artık eminim ve bunu ancak yarım saat kadar önce anladım."

"Ben hâlâ anlayamıyorum."

"Anlayacaksınız. Yalnızca size işaret ettiğim şeylerin satır aralarına bakın. Neyse şimdi şu telgraf konusunu açığa kavuşturalım. Tabii doktor izin verirse."

Doktor Bessner'ın kamarasına gittiler. Doktor hâlâ sinirliydi. Onlara kapıyı asık bir suratla açtı.

"Yine ne var?" diye bağırdı. "Yine mi hastamı görmek istiyorsunuz? Bu doğru olmaz. Ateşi var. Bugünkü heyecan ona yeter."

Race, "Ona yalnızca bir tek soru soracağım," dedi. "Bundan emin olabilirsiniz."

Doktor Bessner istemeye istemeye kapıdan çekildi ve iki adam kamaraya girdiler.

Doktor Bessner yanlarından geçerken, "Üç dakika sonra döneceğim. O zaman çıkıp gideceksiniz," diye homurdandı. Sonra da öfkeyle uzaklaştı.

Onun güvertedeki sert ayak seslerini duydular.

Simon Doyle merakla bir Race'a bir Poirot'ya baktı.

"Evet," dedi. "Ne vardı?"

Race, "Çok ufak bir noktayı aydınlatmanızı isteyeceğim," dedi. "Kamarotlar bana verdikleri raporda Sinyor Richetti'nin bir hayli sıkıntı çıkardığını belirtmişlerdi. Bunun üzerine siz, bunun sizi hiç şaşırtmadığını, onun çok sinirli olduğunu hatta bu yüzden de bir telgraf konusunda karınıza çok kaba davrandığını söylediniz. Şimdi bana bu olayı anlatabilir misiniz?"

Simon, Race'in sorusunu, "Hiç sorun değil," diyerek yanıtladı. "Olay Halfa Vadisi'nde oldu. İkinci Çağlayan'dan henüz dönmüştük. Tahtaya bir telgraf asılmıştı. Linnet, telgrafın üzerindeki kötü elyazı-

sından yanlışlıkla Richetti adını Ridgeway olarak okuyarak telgrafı açtı ama okuduklarına da hiçbir anlam veremedi. Tam bunun şaşkınlığı içindeyken Sinyor Richetti geldi ve kâğıdı karımın elinden hışımla kaparcasına aldı. Öfkeden gözü dönmüş gibiydi. Linnet peşinden gidip özür dilemeye çalıştıysa da son derece kaba davrandı.

Race derin bir soluk aldı.

"Telgrafta ne yazıyordu? Bunu biliyor musunuz?"

"Evet. Linnet telgrafın bir kısmını yüksek sesle okudu. Bunda..." Sonra durakladı.

Dışarda bir gürültü kopmuştu. Yüksek tonda tiz bir ses giderek yaklaşıyordu.

"Mösyö Poirot'yla Albay Race nerede? Onları hemen *acilen* görmem gerekiyor. Bu çok önemli. Hayati bir açıklamada bulunacağım. Ben... Bay Doyle'un yanındalar mı?"

Bessner kapıyı kapatmamıştı. Açık kapının önünde yalnızca bir perde vardı. Bayan Otterbourne perdeyi yana çekerek fırtına gibi içeri daldı. Yüzü kızarmış, dili peltekleşmişti. Söylediği sözcüklere tam hâkim olamadığı görülüyordu. Hafifçe yalpalıyordu.

Dramatik bir tavırla, "Bay Doyle," dedi. "Karınızı kimin öldürdüğünü biliyorum."

"Ne?" Simon kadına hayretle bakakaldı. Tabii Poirot'yla Race de.

Kadın onlara zaferle gülümsedi. Çok mutluydu.

"Teorilerimde haklıymışım. Derin, ilkel, temel dürtüler. Bu olanaksız gibi görünebilir belki de fantastik ama gerçek bu!"

Race hemen, "Bayan Doyle'u kimin öldürdüğüne ilişkin bir kanıtınız mı var, Bayan Otterbourne?" diye sordu.

Bir sandalyeye oturdu, öne doğru eğildi ve başını kararlılıkla salladı.

"Aslına bakarsanız var. Linnet Doyle'un katilinin Louise Bourget'yi de öldürdüğü konusunda hemfikirsiniz, değil mi? İki cinayet arasında inkâr edilemez bir bağlantı olduğunu kabul ediyorsunuz."

Simon sabırsızca, "Evet, evet," dedi. "Tabii. Öyle olması gerekir. Devam edin."

"O zaman ben haklıyım. Louise Bourget'yi kimin öldürdüğünü biliyorum. Dolayısıyla Linnet Doyle'un katilini de biliyorum."

Race kuşkuyla sordu.

"Yani Louise Bourget'yi kimin öldürdüğü konusunda bir fikriniz olduğunu mu iddia ediyorsunuz?"

Bayan Otterbourne vahşi bir kaplan gibi hışımla ona döndü.

"Hayır, fikir değil, biliyorum. O kişiyi kendi gözlerimle *gördüm*."

Ateş içinde kıvranan Simon haykırdı.

"Lütfen en başından başlayın! Demek Louise Bourget'yi kimin öldürdüğünü biliyorsunuz?"

Bayan Otterbourne başını salladı.

"Evet. Size olanları anlatacağım."

Evet, Bayan Otterbourne mutluydu, bunda hiç kuşku yoktu! Bu onun günüydü, onun zaferiydi. Kitaplarının satışlarının düşmüş olmasının, bir zamanlar kitaplarını çılgıncasına alıp yalayıp yutan toplumun yeni yazarlara yönelmiş olmasının ne önemi vardı ki? Salome Otterbourne bir kez daha ünlü olacaktı, herkes onu konuşacaktı. Adı tüm gazetelerde geçecekti. Büyük bir olasılıkla bu cinayet davasına da tanık olarak katılacaktı.

Bayan Otterbourne derin bir soluk alıp konuşmaya başladı.

"Her şey ben öğle yemeğine gittiğim sırada oldu. Aslında içimden bir şey yemek gelmiyordu, yaşanan trajedinin dehşeti iştah filan

bırakmamıştı bende. Neyse bunu uzatmaya gerek yok. Yarı yolda ben şey... kamaramda bir şey unuttuğumu anımsadım. Rosalie'ye salona yalnız gitmesini söyledim. O da öyle yaptı."

Bir an durdu.

Kapıdaki perde sanki rüzgârla uçuşmuş gibi hafifçe dalgalandı ama üç adam da bunu fark etmediler.

"Ben... şey..." Bayan Otterbourne tereddütle bir an sustu. Çok nazik ve zor bir durumdaydı ama bunu yapması gerekiyordu. "Ben... şey... Gemiden biriyle bir anlaşmam vardı... *Personelden* biriyle. O bana bir şey... ihtiyacım olan bir şeyi getirecekti. Ama kızımın bunu bilmesini istemiyordum. Bazı konularda çok takıntılı olabiliyor..."

Belki hoş değildi ama Bayan Otterbourne mahkemede tanıklık yapmadan önce söylemesinin daha doğru olacağını düşünüyordu.

Race, Poirot'ya dönerek soru sorarmış gibi kaşlarını kaldırdı.

Poirot yavaşça başını sallayarak sessizce, "İçki," dedi.

O sırada aralık kapıdaki perde yeniden hafifçe kıpırdadı. Çelik gibi parlayan bir şey belirdi. Ama kimse bunu fark etmedi.

Bayan Otterbourne sözlerini sürdürdü.

"Şöyle anlaşmıştık. Aşağıdaki güvertenin kıç kısmına gidecektim ve adam beni orada bekliyor olacaktı. Güverte boyunca yürüdüğüm sırada bir kamaranın kapısı açıldı ve biri dışarı baktı. Bu o hizmetçi kızdı, Louise Bourget ya da adı her neyse. Birini bekler gibiydi. Beni görünce şaşırdı ve hemen kamarasına döndü. Tabii o an aklıma hiçbir şey gelmedi. Aklımda yalnızca buluşma yerine gidip adamdan... şey... o nesneyi almak vardı. Adama parayı verdim... ve şey... onunla konuştum. Sonra geri döndüm. Tam köşeyi döndüğüm anda birinin hizmetçi kızın kamarasının kapısına vurduğunu ve içeri girdiğini gördüm."

Race, "Ve o kimse..." dedi.

Güm!

Bir patlama sesi kamarayı doldurdu. Gürültüyle birlikte bir duman kokusu yayıldı. Bayan Otterbourne sanki bir şey sormak istiyormuş gibi ağır ağır yana döndü. Sonra da öne doğru yalpaladı ve yere yığıldı. Kulağının arkasındaki küçük delikten kanlar akıyordu.

Kamaradakiler bir an kalakaldılar. Derin bir sessizlik oldu. Ardından Poirot'yla Race ileri doğru fırladılar. Kadının cesedi onları engelliyordu. Race cesedin üzerine eğilirken, Poirot bir kedi çevikliğiyle Bayan Otterbourne'un üstünden atladı. Kapıya koştu ve güverteye çıktı.

Güverte boştu. Kapının önünde büyük bir Colt tabanca duruyordu.

Poirot her iki yana da baktı ama kimse görünmüyordu. Sonra kıç tarafa doğru koştu. Tam köşeyi döndüğü anda ters yönden gelmekte olan Tim Allerton'la çarpıştı.

Genç adam soluk soluğa, "Bu da neydi?" diye bağırdı.

Poirot telaşla, "Birini gördünüz mü?" diye sordu.

"Hayır."

"Öyleyse benimle gelin." Poirot, Tim'i kolundan tuttu ve adımlarını sıklaştırdı. Bessner'ın kamarasına gittiler. Kamarada küçük bir kalabalık toplanmıştı. Rosalie, Jacqueline ve Cornelia kamaralarından fırlamış oraya gelmişlerdi. Diğerleri ise salondan gelmişlerdi; Ferguson, Jim Fanthorp ve Bayan Allerton.

Race tabancanın başında duruyordu. Poirot, Tim Allerton'a dönerek, "Cebinizde eldiven var mı?" diye sordu.

"Evet, var."

Poirot, Tim'den aldığı eldivenleri giydi ve tabancayı incelemek üzere eğildi. Race de aynı şeyi yaptı. Diğerleri soluklarını tutmuş, onları izliyorlardı.

Race, "Katil diğer taraftan kaçamazdı," dedi. "Ferguson'la Fanthorp güvertede oturuyorlardı. Onu görürlerdi."

Poirot, "Öbür tarafa gitseydi de Bay Allerton'la karşılaşırdı," dedi.

Albay tabancayı işaret ederek, "Bunu kısa bir süre önce gördüğümüzü sanıyorum. Ama emin olmalıyız."

Pennington'ın kamarasının kapısını tıklattı. Yanıt veren olmadı. Kamara boştu. Race doğruca gidip çekmeceyi açtı. Tabanca yoktu.

Race, "Tamam," dedi. "Hiç olmazsa bu kesin. Pennington nerede acaba?"

Yeniden güverteye çıktılar. Bayan Allerton da gruba katılmıştı. Poirot hemen Bayan Allerton'un yanına gitti.

"Madam, lütfen Rosalie ile ilgilenin. Annesi..." Race ile göz göze geldiler, albay başıyla onayladı. "Öldürüldü."

Doktor Bessner koşarak geldi.

"Tanrım! Yine ne oldu?"

Ona yol açtılar. Race kamarayı işaret etti. Doktor hızla içeri girdi.

Race, "Pennington'ı bulalım," dedi. "Tabancanın kabzasında parmak izi var mı?"

Poirot, "En ufak bir iz bile yok," dedi.

Pennington'ı aşağıdaki güvertenin küçük salonunda mektup yazarken buldular. Adam yakışıklı, tertemiz tıraşlı yüzünü kaldırarak merakla baktı.

"Yeni bir şey var mı?"

"Silah sesini duymadınız mı?"

"Ah, şimdi siz söyleyince anımsadım. Sanırım bir gürültü duydum. Ama bir şey düşünmedim. Kim vuruldu?"

"Bayan Otterbourne?"

"*Bayan Otterbourne* mu?" Pennington'ın afallamış gibi bir hali vardı. "Hayret, buna çok şaşırdım işte. Bayan Otterbourne ha?" Ba-

şını salladı. "Hiçbir şey anlamıyorum." Sonra sesini iyice alçalttı. "Sanırım bu gemide adam öldürmeye eğilimli bir manyak var. Bir savunma sistemi geliştirmeliyiz."

Race, "Bay Pennington," dedi. "Ne zamandan beri bu salondasınız?"

"Durun, bir düşüneyim." Adam çenesini ovuşturdu. "Yaklaşık yirmi dakikadır burada olmalıyım."

"Buradan hiç ayrılmadınız mı?"

"Hayır. Kesinlikle hayır."

Pennington merakla iki adama baktı.

Race, "Bakın Bay Pennington," dedi. "Bayan Otterbourne sizin tabancanızla öldürüldü."

25. BÖLÜM

Bay Pennington şoktaydı. Duyduğuna inanamıyordu.

"Beyler... bu çok ciddi bir durum. Çok ciddi."

"Özellikle de sizin için Bay Pennington."

"Benim için mi?" Pennington kaşlarını hayretle kaldırdı. "Ama silah patladığı zaman ben burada oturmuş mektup yazıyordum."

"Bunun için tanığınız var mı?"

Pennington başını salladı.

"Yok, nasıl olsun ki hem buna ne gerek var ki? Hiç kimse görmeden yukarı güverteye çıkıp o zavallı kadını vurup (hem zaten neden vurayım ki?) sonra tekrar buraya dönmem mantıken olanaksız. Günün bu saatinde gezinti güvertesinde her zaman bir sürü insan olur."

"Peki, katilin tabancanızı kullanmış olmasına ne diyorsunuz?"

"Şey, korkarım bunda benim suçum var. Gemiye bindiğimiz ilk akşam salonda sohbet ediyorduk. Silahlardan söz ediliyordu. Ben de yolculuğa çıktığım zaman yanıma daima tabancamı aldığımı söyledim. Bunu herkes duydu."

"O sırada kimler vardı?"

"Tam olarak anımsamıyorum. Birçok kişi. Sanırım herkes. Çok kalabalıktı."

Ağır ağır başını salladı.

"Evet, bu konuda suçluyum."

Pennington bir an durdu. Sonra devam etti.

"Önce Linnet. Sonra onun oda hizmetçisi. Şimdi de Bayan Otterbourne. Bu cinayetlerin hiçbir nedeni yok gibi."

Race, "Bir neden *vardı*," dedi.

"Var mıydı?"

"Evet. Bayan Otterbourne bize birini Louise Bourget'nin kamarasına girerken gördüğünü anlatıyordu. Ancak bu kişinin adını açıklayamadan vuruldu."

Andrew Pennington tiril tiril ipek mendiliyle alnını sildi.

"Korkunç!"

Poirot, "Mösyö Pennington," dedi. "Sizinle bu olayın bazı ayrıntılarını görüşmek istiyorum. Yarım saat sonra kamarama gelir misiniz?"

"Memnuniyetle."

Pennington hiç de memnun olmuş gibi görünmüyordu. Zaten pek mutlu bir havası yoktu...

Race'le Poirot bakıştılar. Sonra da hızla dışarı çıktılar.

Race mırıldandı. "Kurnaz tilki... Ama korkuyor. Öyle değil mi?"

Poirot başını salladı.

"Bizim Mösyö Pennington hiç mutlu değil."

Yeniden gezinti güvertesine çıktıklarında tam o sırada kamarasından çıkan Bayan Allerton ile karşılaştılar. Kadın, Poirot'yu görünce parmak işaretiyle onu yanına çağırdı.

"Madam?"

"Zavallı kızcağız! Mösyö Poirot, acaba bu gemide onunla paylaşabileceğim iki kişilik boş bir kamara var mı? Annesiyle kaldığı kamaraya dönemez. Benimki ise tek kişilik."

"Bu ayarlanabilir, madam. Çok iyisiniz."

"Nezaket bunu gerektirir. Ayrıca kızı çok seviyorum. Zaten hep sevdim."

"Çok üzgün mü?"

"Evet, çok. Perişan. O iğrenç kadını aslında çok seviyormuş, ona çok bağlıymış. İşin acı tarafı da bu. Tim, Bayan Otterbourne'un gizli gizli içtiğini söyledi. Doğru mu bu?"

Poirot başını salladı. "Evet."

"Ah, neyse, zavallı kadın. Sanırım onu bunun için yargılamamalı. Kızcağızın çok kötü bir yaşamı olmuş."

"Öyle, madam. O gururlu ve çok sadık bir kız."

"Evet, bu hoşuma gidiyor. Sadık olması yani. Tuhaf ama günümüzde bu sıklıkla rastlanan bir şey değil. Tuhaf bir karakteri var; gururlu, içine kapanık, inatçı ama sanırım kalbi sevgi dolu, son derece sıcakkanlı bir insan."

"Onu emin ellere teslim ettiğime eminim madam."

"Evet, hiç endişelenmeyin. Onunla ilgileniyorum. İçe dokunacak bir şekilde bana sokuluyor."

Bayan Allerton kamarasına döndü.

Poirot da trajik olay yerine gitti.

Cornelia hâlâ güvertedeydi. Gözleri kocaman açılmıştı.

"Hiç anlayamıyorum, Mösyö Poirot. Onu vuran katil bize gözükmeden nasıl kaçabildi?"

Jacqueline de başını salladı. "Evet, nasıl?"

Poirot mırıldandı. "Sizin düşündüğünüz şekilde gizemli bir biçimde ortadan yok olmadığı kesin, matmazel. Katilin gidebileceği üç yön vardı."

Jacqueline şaşırmıştı.

"Üç mü?"

Cornelia, "Sağa ya da sola gitmiş olabilir, ben üçüncü bir yön görmüyorum," dedi.

Jacqueline de kaşlarını çatmış düşünüyordu. Sonra birden yüzü aydınlandı.

"Tabii ya," dedi. "Yatay anlamda ancak iki yöne gitmiş olabilirdi ama dikey anlamda *aşağı* inmiş olabilir. *Yukarı* çıkması ise pratik anlamda olanaksız."

Poirot gülümsedi.

"Çok zekisiniz, matmazel."

Cornelia şaşkınlık içinde, "Belki aptal olduğumu düşüneceksiniz ama ben hâlâ anlayamadım," dedi.

Jacqueline açıkladı.

"Tatlım, Mösyö Poirot katilin küpeşteye tutunarak kendini aşağı güverteye bırakmış olabileceğini kastediyor."

"Tanrım!" Cornelia yutkundu. "Bu asla aklıma gelmezdi. Bunun için çok çabuk olması gerekirdi. Yeterince zaman olduğunu sanmıyorum. Bence yapmış olamaz."

Tim Allerton da söze karıştı.

"Bence rahatlıkla yapabilirdi. Düşünün, bu gibi olaylardan sonra daima insanların şokta olduğu bir süre vardır. Silah sesi duyan kişi bir iki dakika süreyle paralize olup kalır."

"Bunu denemiş gibisiniz, Bay Allerton?"

"Evet öyle. Silah sesini duyunca bir an kalakaldım. Fakat sonra kendimi toplayıp güverteye koştum."

O sırada Albay Race, Doktor Bessner'ın kamarasından çıkarak otoriter bir tavırla, "Açılın," dedi. "Ölüyü çıkaracağız."

Hepsi uzaklaştılar. Poirot da onlarla birlikte geri çekildi. Cornelia iç çekerek, içten bir hüzünle mırıldandı.

"Bu yolculuğu yaşadığım sürece hiç unutmayacağım. Üç ölüm... Bu kâbustan farksız."

Ferguson onu duymazdan geldi.

"Bütün bunların nedeni sizin çok fazla uygar olmanız. Ölümü doğulular gibi görmelisiniz. Bir olay... Tanrı'nın takdiri... fazla önemsenecek bir şey değil."

Cornelia, "İyi güzel de," dedi. "Bahsettikleriniz eğitimleri pek fazla olmayan insanlar."

"Bir anlamda evet, ama bu iyi bir şey. Eğitim beyaz ırkın şevkini yok etti. Amerika'ya bakın. Medya'nın esiri olmuş, kültür şoku yaşıyorlar."

Cornelia kızardı.

"Saçmalıyorsunuz. Her kış Yunan Sanatı ve Rönesans konusunda derslere katılıyorum, bir de Tarihteki Ünlü Kadınlarla ilgili bir kursa gidiyorum."

Bay Ferguson öfkeyle homurdandı.

"Sanat tarihi, Rönesans, tarihteki ünlü kadınlar... Bunları duymak bile beni deli ediyor. Önemli olan *gelecek* hanımefendi, geçmiş değil. Bu gemide üç kadın öldü. İyi de ne olmuş ki? Bu bir kayıp değil. Linnet Doyle ve parası! Fransız kız ise domestik bir parazit! Bayan Otterbourne'a gelince o tamamen gereksiz, yararsız bir kadın! Sizce gerçekten de onların yaşayıp yaşamadıklarını umursayan var mıdır? Benim umurumda değil. Hatta iyi olduğunu bile düşünüyorum. Temizlik!"

"Çok yanılıyorsunuz." Cornelia ona öfkeyle baktı. "Sizin böyle herkesi küçümseyen, *kendiniz* dışında hiç kimseyi önemsemeyen konuşmalarınız da beni deli ediyor. Bayan Otterbourne'dan hoşlanmıyordum ama kızı onu çok seviyordu ve onun ölümü yüzünden çok sarsıldı. Fransız kızı pek tanımıyorum ama bir yerlerde bir seveni vardır muhakkak. Linnet Doyle ise her şeyin ötesinde çok güzeldi. Onu ilk gördüğümde güzelliği karşısında bir an soluğum kesildi. Ben çirkin bir kızım, belki bu yüzden de güzelliğe hayranım. O

olağanüstü güzel bir kadındı. Antik Yunan heykellerine benziyordu. Böyle bir güzelliğin ölümü dünya için büyük kayıp. İşte böyle!"

Bay Ferguson geriye doğru bir adım attı, iki elini saçına götürdü ve şiddetle çekiştirdi.

"Teslim oluyorum," dedi. "Sen inanılmaz bir kızsın. Kadınlara özgü o haset ve kıskançlığın zerresi yok sende!" Poirot'ya döndü. "Biliyor musunuz, Mösyö Poirot, Linnet'in büyükbabası Cornelia'nın babasını iflasa sürüklemiş. Buna inanabiliyor musunuz? Buna rağmen o Linnet Doyle'u, o milyoner kadını, Paris'in ünlü modacılarından alınmış tuvaletleri ve incileri içinde gördüğü zaman dişlerini gıcırdatıyor muydu? Hayır! Yalnızca, 'Ah, ne güzel,' diye inliyordu. Ona karşı en ufak bir öfke bile duymuyordu."

Cornelia kızardı.

"Bir an öfke duydum aslında. Babam bütün umudunu yitirdiği için öldü, bilirsiniz işte başaramadığı için."

"Ah, bir an kızmış. Olacak şey mi bu, Mösyö Poirot?"

Cornelia hiddetle genç adama döndü.

"Sen daima geçmişin değil geleceğin önemli olduğundan söz etmiyor musun? Bütün olanlar geçmişte kaldı. Geçti gitti."

Ferguson, "Doğru ya, beni gafil avladın," dedi. "Cornelia Robson sen karşılaştığım tek iyi kızsın. Benimle evlenir misin?"

"Saçmalama."

"Çok ciddiyim. Bu da çok ciddi bir evlilik teklifi. Mösyö Poirot da tanık buna! Bilerek ve isteyerek, aslında iki cins arasındaki birlikteliğin yazılı yasal bir sözleşmeye bağlanmasına karşı olmama, bunu prensiplerime aykırı bulmama rağmen evlilik teklif ediyorum. Çünkü Cornelia'nın evlilik dışı bir birlikteliği asla kabul etmeyeceğini biliyorum. Haydi Cornelia, 'Evet' de, bu iş bitsin."

Kız kızardı.

"Gülünç şeyler söylüyorsun."

"Neden evlenmiyorsun benimle?"

"Çünkü ciddi değilsin."

"Evlilik teklifimde mi ciddi değilim yoksa karakter olarak mı ciddi değilim?"

"Her ikisi de. Asıl karakter olarak ciddi olduğuna inanmıyorum. En ciddi şeylerle bile alay ediyorsun. Eğitim, kültür, hatta ölüm bile! Sana inanmıyorum. *Güvenilir* biri değilsin."

Cornelia yine kızardı. Birden dönerek telaşla kamarasına gitti.

Ferguson onun arkasından bakakaldı.

"Kahretsin! Sözlerinde ciddiydi. O karşısındaki erkeğin güvenilir bir insan olmasını istiyor. *Güvenilir*! Tanrım!" Sustu ve sonra birden merakla sordu. "Sizin neyiniz var Mösyö Poirot? Çok derin düşüncelere dalmış gibisiniz."

Poirot birden ayağa kalktı.

"Düşünüyorum, hepsi bu. Düşünüyorum."

"Ölüm meditasyonu. Ölüm, Hercule Poirot için düzenli olarak tekrarlayan bir olgu. En tanınan monografisi."

Poirot, "Mösyö Ferguson," dedi. "Siz çok küstah bir gençsiniz."

"Bağışlayın. Ben her tür kurulu düzene karşıyım."

"Beni kurulu bir düzen gibi mi görüyorsunuz?"

"Kesinlikle. Neyse, bu kız hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Bayan Robson hakkında mı?"

"Evet."

"Çok sağlam karakterli, iyi bir kız."

"Çok haklısınız. Özü iyi. Uysal görünüyor ama değil. Çok cesur ve kişilikli. O... ah Tanrım, o kızı istiyorum. Onunla evlenmeye kararlıyım. Belki o ihtiyar cadıyı ele geçirmek doğru bir hamle olur. O benim tarafımı tutarsa o zaman Cornelia'yı ikna edebilirim."

Döndü ve seyir salonuna gitti. Bayan Van Schuyler her zamanki köşesinde oturmuş yün örüyordu. Her zamandan daha da azametli

bir havadaydı. Ferguson ona doğru gitti. Genç adamın peşinden usulca içeri süzülen Poirot da onlardan uzakta bir yere oturarak önündeki dergiye dalmış gibi bir tavır takındı.

Ferguson, "Tünaydın, Bayan Van Schuyler," dedi.

Bayan Van Schuyler ona şöyle bir baktıktan sonra soğuk soğuk, "Şey," dedi. "Tünaydın..."

"Bakın, Bayan Van Schuyler, sizinle çok önemli bir konuda konuşmak istiyorum. Konu kısaca şu: Kuzininizle, yani Cornelia'yla evlenmek istiyorum."

Bayan Van Schuyler'in yün yumağı yere düştü ve açılarak salon boyunca yuvarlandı.

Kadın nefret dolu bir ses tonuyla, "Siz çıldırmış olmalısınız," dedi.

"Kesinlikle hayır. Cornelia'yla evlenmeye kararlıyım. Ona teklifte de bulundum."

Yaşlı kadın Ferguson'u uzun uzun süzdü. Sanki karşısında değişik türde bir böcek varmış gibi... "Öyle mi? Sanırım o da sizi kovdu."

"Beni reddetti."

"Tabii."

"Hiç de tabii değil. Cornelia'ya, 'Evet,' deyinceye kadar teklifimi yineleyeceğim."

Bayan Van Schuyler iğneleyici bir ses tonuyla "Ve siz de şundan emin olun ki genç adam, genç kuzinimin böyle bir yanlışa düşmemesi için ben de elimden geleni yapacağım."

"Niçin bana bu kadar karşısınız?"

Bayan Van Schuyler kaşlarını çattı ve düşen yün yumağını şiddetle çekti. Böylece yeniden işine dönmek ve konuşmayı noktalamak istediğini belirtmişti.

Bay Ferguson, "Haydi ama..." diye ısrar etti. "Niye bana bu kadar karşısınız?"

"Bu çok açık değil mi Bay... Bay... daha isminizi bile bilmiyorum."

"Ferguson."

"Bay Ferguson. "Bayan Van Schuyler ismi belirgin bir nefretle yineledi. "Böyle bir şey düşünülemez bile."

"Yani beni onun için yeterince iyi bulmuyor musunuz?"

"Bunun söylememe gerek bile kalmayacak kadar açık, ortada olduğunu düşünüyorum."

"Hangi anlamda yeterince iyi değilim?"

Bayan Van Schuyler bu kez yanıt vermedi.

"İki kolum, iki bacağım var. Sağlığım da yerinde. Zekiyim de. Daha ne olsun?"

"Sosyal pozisyon diye de bir şey vardır, Bay Ferguson."

"Sosyal pozisyon denilen şey saçmalıktan başka bir şey değil."

Kapı açıldı ve Cornelia içeri girdi. Saygın kuzini Marie'nin sözde talibiyle konuştuğunu görünce donup kaldı.

Küstah Bay Ferguson başını çevirdi, sinsi sinsi sırıttı ve seslendi.

"Gelsene Cornelia. En geleneksel şekilde seni kuzininden istiyordum."

Bayan Van Schuyler ürkütücü bir sesle, "Cornelia!" diye gürledi. "*Bu genç adama umut verdin mi*?"

"Hayır... tabii ki hayır... kesinlikle... yani..."

Bay Ferguson, "Kesinlikle bana umut vermedi," dedi. "İnat eden benim. Yüzüme karşı kötü bir şey de söylemedi çünkü o bunu yapamayacak kadar iyi kalpli. Cornelia, kuzininiz benim sizin için yeterince iyi olmadığımı iddia ediyor. Bu aslında doğru ama onun kastettiği bu değil. Görüşlerimin sizinle tam uyuşmadığı doğru ama kuzininiz konuya sosyal statü açısından yaklaşıyor."

Bayan Van Schuyler, "Cornelia'nın da aynı şekilde düşündüğünden eminim, bu çok açık değil mi?" dedi.

"Öyle mi?" Bay Ferguson umut dolu gözlerle Cornelia'ya baktı. "Benimle evlenmek istememenizin nedeni bu mu?"

"Hayır, değil." Cornelia kızardı. "Eğer... eğer sizi sevseydim, kim olduğunuza hiç bakmadan sizinle evlenirdim."

"Peki, beni sevmiyor musunuz?"

"Ben... ben çok küstah ve taşkın olduğunuzu düşünüyorum. Düşüncelerinizi açıklama şekliniz... söylediklerinizi... Ben... ben... size benzeyen birine hiç rastlamadım. Ben..."

Gözünden yaşlar boşandı. Salondan dışarı koştu.

Bay Ferguson, "Düşünürsek... başlangıç olarak hiç fena değil," dedi. Oturduğu koltukta arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve tavana bakarak ıslık çalmaya başladı. "Çok yakında sizi, 'Kuzin Marie' diye çağırmaya başlayacağımdan eminim."

Bayan Van Schuyler öfkeyle titremeye başladı.

"Hemen çıkın buradan. Yoksa kamarotu çağırırım."

"Ben bu gemide yolculuk için bilet aldım. Topluma açık yerlerden beni çıkaramazlar. Ama istediğiniz gibi olsun." Ayağa kalktı. Arkasını dönerek ağır ağır kapıya doğru gitti. Bir taraftan da, *'Ho ho ho, bir şişe rom*,' diye şarkı söylüyordu. Kayıtsız bir tavırla dışarı çıktı.

Öfkesinden köpüren Bayan Van Schuyler de ayağa kalktı. Poirot usulca dergisini bırakarak yerinden fırladı. Yaşlı kadının yumağını yerden aldı.

"Teşekkür ederim, Mösyö Poirot. Bana lütfen Bayan Bowers'ı gönderir misiniz? Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. O küstah genç adam..."

Poirot, "Korkarım o biraz eksantrik," dedi. "Bütün ailesi öyledir. Şımarık. Ve yel değirmenleriyle savaşmaya da hazır." Kayıtsızca ekledi. "Onu hemen tanıdınız tabii."

"Tanımak mı?"

"Özellikle adının Ferguson olduğunu söylüyor. Devrimci fikirlerinden dolayı da asalet unvanını kullanmıyor."

"*Asalet unvanı* mı?" Bayan Van Schuyler'in sesi tizleşmişti.

"Evet, genç Lort Dawlish o. Para içinde yüzüyor. Oxford'da okurken komünist olmuş."

Bayan Van Schuyler'in yüzünde türlü duygular birbiriyle savaşıyordu.

"Bunu ne zamandan beri biliyorsunuz, Mösyö Poirot?"

Poirot omuz silkti.

"Gazetelerde fotoğrafı çıkmıştı, benzerlik dikkatimi çekti. Sonra üzerinde aile arması olan bir mühür yüzüğü buldum. Emin olun, bunda hiç kuşku yok, o Lort Dawlish."

Yaşlı kadının yüzündeki çelişkili ifadeleri seyretmek Poirot'nun çok hoşuna gitmişti.

Sonunda yaşlı kadın zarif bir tavırla ona selam vererek, "Size minnettarım, Mösyö Poirot," dedi ve ayağa kalktı.

Bayan Van Schuyler salondan çıkarken Poirot onun arkasından bakıp bıyık altından güldü. Sonra yeniden koltuğuna oturdu. Yüz ifadesi yeniden ciddileşti. Kafasında türlü düşünceler birbirini izliyor, zaman zaman başını sallayarak bunları onaylıyordu.

Sonunda, "*Mais oui*," diye mırıldandı. "Her şey yerli yerine oturuyor, hepsi birbiriyle uyum içinde."

26. BÖLÜM

Race, Poirot'yu orada otururken buldu.

"Evet, Poirot, ne haber, dostum? Pennington on dakika sonra gelecek. Onu sizin güvenli ellerinize bırakıyorum."

Poirot hemen ayağa kalktı.

"Ama önce genç Fanthorp'u bulmalıyız."

Race şaşırdı.

"Fanthorp'u mu?"

"Evet, onu benim kamarama getirin."

Race başını sallayarak dışarı çıktı.

Poirot kamarasına gitti. Race de bir iki dakika sonra genç avukatla geldi.

Poirot'a onlara oturmaları için koltukları işaret ederek, sigara ikram etti.

"Şimdi, Mösyö Fanthorp, asıl konuya gelelim. Arkadaşım Hastings'le aynı kravatı taktığınızı görüyorum."

Fanthorp şaşkınlıkla kravatına baktı.

"Bu eski bir okul kravatı, Oxford," dedi.

"Kesinlikle. Bakın, aslen yabancı olmama rağmen İngiliz yaşamı ve bakış açısı konusunda oldukça bilgiliyim. Kravatınıza bakar bakmaz arkadaşımla aynı okuldan olduğunuzu anladım. Sizleri iyi

tanıdığımı söyleyebilirim. Örneğin bir centilmen için 'yapılacak' ve 'yapılamayacak' şeyler olduğunu bilecek kadar."

Jim Fanthorp sinsi sinsi gülümsedi.

"Günümüzde artık o gibi şeylere o kadar da bakılmıyor."

"Belki öyledir ama alışkanlıklar değişmez, kalır. Örneğin aynı okulun mezunları arasındaki dayanışma her zaman devam eder, okul etkisi değişmez. Bunu deneyimlerimden biliyorum. Aynı okul mezunlarının asla yapmadıkları şeyler vardır, örneğin kendilerine soru sorulmadıkça tanımadıkları insanların arasındaki konuşmalara karışmamak gibi."

Fanthorp şaşırmıştı.

Poirot sözlerini sürdürdü.

"Mösyö Fanthorp siz geçen gün tam olarak bunu yaptınız. Seyir salonunda bir grup sessizce özel konularını tartışıyorlardı. Onların konuşmalarını duyabilmek için yanlarına yaklaştınız. Sonra da dönerek oradaki hanımı, yani Madam Simon Doyle'u iyi bir işkadını olduğu için kutladınız."

Genç avukatın yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Evet, bu kesinlikle dostum Hastings ile aynı kravatı takan birinin yapacağı bir davranış değildi. Hastings son derece ince ve duyarlı bir insandır böyle bir şey yapmadan önce bile utancından ölür. Dolayısıyla bu davranışınızı dikkate alınca gençliğinize rağmen böylesine pahalı bir yolculuğu finanse edebilmeniz bana bir avukatlık firmasının çalışanı olabileceğinizi düşündürdü. Bu durumda büyük olasılıkla çalışmanız gereken bir dönemde yalnızca zevk için seyahat ediyor olamazsınız. Göründüğü kadarıyla yurtdışında uzun bir seyahati gerektirecek bir hastalığınız da yok. Şimdi Mösyö Fanthorp, bunu kendi kendime çok sordum, bir kez de size soracağım: Bu gemide bulunmanızın nedeni ne?"

Jim Fanthorp başını geriye attı.

"Size herhangi bir bilgi vermek zorunda değilim," dedi. "Aslına bakarsanız delirmiş olduğunuzu düşünüyorum."

Poirot, "Hayır, deli filan değilim. Akıl sağlığım tamamen yerinde. Çalıştığınız firma nerede? Northampton'da değil mi? Orası Wode Hall'dan pek uzak değil. Duymaya çalıştığınız konuşma neydi? Resmi belgelerle ilgili bir konuşma. Peki, konuşmaya müdahalenizin amacı neydi, belirgin bir utanç ve çekingenlikle söylediğinizin? Amacınız Bayan Doyle'un okumadan herhangi bir belgeyi imzalamasını engellemekti, öyle değil mi?"

Poirot bir an için sözlerine ara verdi. Sonra ekledi. "Bu gemide bir cinayet işlendi. Bunu kısa sürede iki cinayet daha izledi. Sanırım size Madam Otterbourne'un Mösyö Andrew Pennington'ın tabancasıyla öldürüldüğü bilgisini de verirsem tüm bildiklerinizi bize anlatmanız gerektiğini anlayacaksınız."

Jim Fanthorp bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Olaylara yaklaşımınız biraz tuhaf Mösyö Poirot ama belirttiğiniz noktaların önemini anlıyorum," dedi. "Ne yazık ki size verebileceğim kesin bir bilgim yok."

"Yani yalnızca bazı kuşkularınız var, öyle mi?"

"Evet."

"Bunun için de açıkça düşündüklerinizi söylemenin doğru olmayacağı kanısındasınız. Bu doğru olabilir, tabii yasal anlamda! Ama düşünün ki şimdi mahkemede değilsiniz. Albay Race'le ben bir katili yakalamaya çalışıyoruz. Bize yardımcı olabilecek her şeyin değeri var."

Jim Fanthorp yeniden düşündü.

"Peki... Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Bu yolculuğa neden çıktınız?"

"Beni bu yolculuğa dayım Bay Carmichael, yani Bayan Linnet Doyle'un İngiltere'deki avukatı yolladı. Onun birçok işini dayım ta

kip ediyordu. Bu yüzden sık sık Bayan Doyle'un Amerika'daki vasisi Bay Andrew Pennington'la mektuplaşıyordu. Birkaç ufak olay, bunları şu anda saymam olanaksız, dayımın bazı şeylerin olması gerektiği gibi olmadığına inanmasına ve kuşku duymaya başlamasına neden oldu."

Race, "Yani daha açık bir ifadeyle," dedi. "Dayınız, Pennington'ın dolandırıcı olduğundan kuşkulandı."

Genç adam hafifçe gülümseyerek başını salladı.

"Bunu benim yapabileceğimden çok daha dobra bir biçimde ifade ettiniz, ama fikir doğru. Evet. Pennington'ın bazı gerekçeleri, paraların harcanması konusundaki açıklamaları dayımın iyice kuşkulanmasına yol açtı. Sonra birden o henüz bu kuşkularından emin olamamışken Bayan Ridgeway hiç beklenmedik bir şekilde birden evlendi ve Mısır'da balayına çıktı. Onun evlenmesi dayımın rahatlamasını sağladı. En azından artık Bayan Linnet Ridgeway ya da Bayan Doyle İngiltere'ye döndüğü zaman her şeyin resmen ona devredilmesi gerçekleşecekti.

Ne var ki Bayan Linnet Kahire'den yazdığı mektupta laf arasında Andrew Pennington'a rastladığından söz ediyordu. Dayım büsbütün kuşkulandı. Pennington'ın çaresiz durumda kaldığını ve zimmetine geçirdiği paraların üstünü kapatmak için Bayan Linnet'e bazı belgeleri imzalatmaya çalışacağını düşünüyordu. Tabii elinde kanıt yoktu ve dolayısıyla zor durumdaydı. Sonuçta tek düşünebildiği beni havayı koklamak için uçakla buraya göndermek oldu. Gözlerimi açık tutacak, gerekirse hızla müdahale edecektim. Emin olun bu çok zor ve can sıkıcı bir görev. Sözünü ettiğiniz o olayda hiç de hoş olmayan bir şekilde davrandım. Çirkin bir davranıştı ama sonuç tatmin ediciydi."

Race sordu. "Yani Bayan Doyle'un tedbirli davranmasını mı sağladınız?"

"Sanırım daha çok Pennington'ı korkuttum. Bir süre aynı oyunlara kalkışmaktan çekinecekti. Böylece zaman kazanmış oluyordum. Bu arada Bay ve Bayan Doyle'la dost olup onları uyarmayı deneyecektim. Aslına bakarsanız bunu Bay Doyle kanalıyla yapmayı planlıyordum. Bayan Doyle Bay Pennington'a öylesine bağlıydı ki kendisine onunla ilgili uyarılarda bulunmak biraz çirkin kaçabilirdi. Benim için kocasına yanaşmak çok daha kolaydı."

Race başını salladı.

Poirot, "Bana samimi olarak bir konudaki görüşünüzü açıklar mısınız, Mösyö Fanthorp?" dedi. "Bir dolandırıcılığa kalkışacak olsaydınız kurban olarak kimi seçerdiniz? Bayan Doyle'u mu, yoksa kocasını mı?"

Genç adam hafifçe gülümsedi.

"Bayan Doyle'u. Linnet Doyle zeki, kurnaz bir işkadınıydı. Kocası işten anlamayan, karşısındakine hemen inanıveren ve belgenin altındaki 'noktalı yere' hemen sorup soruşturmadan imza atan tiplerden."

"Ben de aynı fikirdeyim," diyen Poirot, Race'a baktı. "İşte size güçlü bir neden."

Jim Fanthorp, "Ama bütün bunlar yalnızca varsayım," dedi. "*Kanıtı* yok."

Poirot sakin sakin, "Ah," diye yanıt verdi. "Kanıtı buluruz."

"Nasıl?"

"Büyük olasılıkla Bay Pennington'ın kendisinden."

Fanthorp şaşırmış görünüyordu.

"Acaba? Bunda kuşkuluyum."

Race saatine baktı. "O da gelmek üzeredir."

Race'in ne demek istediğini anlayan Jim Fanthorp hemen iki arkadaşın yanından ayrıldı.

Tam iki dakika sonra ise Pennington geldi. Nazikçe gülümsüyordu ama gerilmiş çene kaslarından ve gözlerindeki ifadeden savunmaya geçmiş bir savaşçı olduğu anlaşılıyordu.

"Evet, beyler, buradayım işte."

Bir koltuğa oturdu ve sorgulayan gözlerle Poirot ve Race'a baktı.

Söze başlayan Poirot oldu.

"Sizi buraya çağırmamızın nedeni Mösyö Pennington bu olaya karşı çok özel ve yakın bir ilgi duyduğunuzun açıkça belli olması."

Pennington'ın kaşları hafifçe çatıldı. "Bu doğru mu?"

"Elbette. Anladığım kadarıyla Linnet Ridgeway'i çocukluğundan beri tanıdığınızı söylemiştiniz, değil mi?"

"Ah, evet." Pennington'ın yüz ifadesi değişti, rahatladı. "Pardon ama sizi tam anlayamadım. Daha bu sabah size Linnet'i küçük şirin bir bebek olduğu zamandan beri tanıdığımı söylemiştim."

"Babasıyla özel bir tanışıklığınız var mıydı?"

"Evet. Babası Melhuish Ridgeway en yakın dostlarımdandı."

"Dolayısıyla da sizden vasiyetnamesinde öldüğü zaman kızının iş konusundaki vasisi olmanızı ve büyük servetini kızı Linnet'e geçene dek yediemin olarak yönetmenizi istedi, öyle değil mi?"

"Ah, evet, kabaca söylenecek olursa öyle." Gözlerindeki ihtiyatlı ifade geri dönmüştü. "Tabii ben bu konuda yalnız değildim. Birkaç kişi daha vardı."

"Ve onlar öldüler, öyle mi?"

"İkisi öldü. Bay Sterndale Rockford hâlâ sağ."

"Yani ortağınız."

"Evet."

"Bildiğime göre Matmazel Linnet evlendiği sırada reşit değildi.

"Gelecek temmuzda yirmi birine basacaktı."

"O zaman da servetinin kontrolü ona geçecekti."

"Evet."

"Ama evliliği bunu hızlandırdı. Öyle değil mi?"

Pennington'ın çene kasları gerildi. Hışımla sordu. "Affedersiniz ama beyler, bütün bunlar sizi niçin ilgilendiriyor?"

"Eğer bu soruyu cevaplandırmak istemiyorsanız..."

"İstememekle ilgisi yok. Bu sorunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamadım da."

"Tabii ki var Mösyö Pennington." Poirot öne doğru eğildi. Gözleri saldırmaya hazır bir kedi gibi yemyeşil parlıyordu. "Araştırdığımız cinayet nedeni. Ve soru bu olunca finansal etmenlerin her zaman dikkate alınması gerekir."

Pennington asık bir suratla, "Ridgeway'in vasiyetnamesine göre yirmi bir yaşına bastığı ya da evlendiği takdirde servetinin kontrolü Linnet'e geçecekti," dedi.

"Koşulsuz şartsız?"

"Koşulsuz şartsız."

"Sanırım söz konusu olan milyonluk bir servet."

"Milyonlar."

"Gerek siz gerekse ortağınız çok büyük bir sorumluluk altına girmişsiniz, Mösyö Pennington."

"Sorumluluk bizim işimiz. Bu bizi herhangi bir şekilde endişelendirmez ve zorlamaz."

"Acaba?"

Poirot'nun ses tonundaki bir şey Pennington'ı can evinden vurmuştu. Öfkeyle sordu. "Ne demek istiyorsunuz?"

Poirot dürüstçe yanıt verdi.

"Şey, Bay Pennington... Bayan Linnet Ridgeway'in aniden evlenmesinin dehşete kapılmanıza neden olup olmadığını merak etmiştim de."

"Dehşet mi?"

"Evet, aynen o sözcüğü kullandım."

"Nereye varmak istiyorsunuz, Tanrı aşkına!"

"Çok basit. Linnet Doyle adına yaptığınız işlemler olması gerektiği gibi miydi?"

Pennington ayağa kalktı.

"Bu kadarı yeter artık. Fazla ileri gittiniz." Kapıya doğru ilerledi.

"Önce soruma yanıt verir misiniz?"

"Hepsi düzgün, kusursuz."

"Peki, o zaman niçin onun evlendiği haberini alır almaz bulduğunuz ilk gemiyle Avrupa'ya geldiniz ve onunla Mısır'da tesadüfen karşılaşmış gibi davranmaya gerek duydunuz?"

Pennington yeniden yanlarına döndü. Sinirlerini kontrol altına almayı başarmıştı.

"Bu söylediklerniz kesinlikle saçma. Linnet'le Kahire'de karşılaşana dek onun evlendiğini bilmiyordum. Hatta bu yüzden çok şaşırdım. Bana New York'a yazdığı mektubu bir günle kaçırmış olmalıyım. Arkamdan göndermişler. Bir hafta sonra elime geçti."

"Avrupa'ya *Carmanic* adlı gemiyle geldiğinizi söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet, bu doğru."

"Söz konusu mektup New York'a siz *Carmanic* ile yola çıktıktan sonra ulaştı, öyle değil mi?"

"Bunu daha kaç defa yineleyeceğim?"

Poirot mırıldandı. "Tuhaf."

"Tuhaf olan ne?"

"Bavulunuzun üzerinde *Carmanic* adlı gemiye ait tek bir etiket bile yok. Olan tek gemi etiketi *Normandie* gemisine ait. Ve *Normandie* de anımsadığıma göre Carmanic'ten iki gün sonra yola çıkmıştı."

Pennington bir an şaşaladı. Gözlerindeki ifade değişti.

Race hemen saldırıya geçti.

"Haydi, itiraf edin Bay Pennington. Sizin söylediğiniz gibi *Carmanic* değil, *Normandie* transatlantiğiyle geldinizi biliyoruz, bunun için elimizde sağlam kanıtlar var. Bu durumda New York'tan ayrılmadan önce Bayan Linnet Doyle'un mektubunu almış olmalısınız. İnkâr etmenizde hiçbir yarar yok, bizim için gemi firmalarından yolcu listesi almaktan daha kolay bir şey olamaz."

Pennington dalgın dalgın hemen yakınındaki bir koltuğa çöktü. Yüzü ifadesizleşmişti. Tam bir poker yüzüydü bu! Bu maskenin altında kıvrak beyni bir sonraki hamle için hazırlanıyor olmalıydı.

"Evet, kabul ediyorum," dedi neden sonra. "Bana karşı çok ustaca davrandınız. Haklısınız ama bunu yapmamın nedenleri vardı."

"Onda hiç kuşkum yok." Race'in ses tonu sertti.

"Size bunu açıklayacağım ama bütün bunlar aramızda kalmalı."

"Uygun şekilde davranacağımızdan emin olabilirsiniz. Ancak körlemesine size söz vermemizi beklemeyin bizden."

"Şey..." Pennington iç geçirdi. "Her şeyi açıklayacağım. İngiltere'de bir üçkâğıt dönüyordu. Bu beni endişelendirdi. Dolayısıyla hemen buraya gelerek işin aslını kendi gözlerimle görmeye karar verdim."

"Üçkâğıt derken neyi kastediyorsunuz?"

"Linnet'in bir şekilde dolandırıldığına inanmak için nedenlerim vardı."

"Kimin tarafından?"

"İngiliz avukatları. Bu tam emin olmadan yapabilecek bir suçlama değildi. Dolayısıyla kendi gözlerimle görüp incelemek istedim."

"Bu uyanık davranmış olma adına sizin açınızdan büyük bir avantaj. İyi ama neden mektubu almamış gibi davranmaya gerek duydunuz?"

"Sorarım size..." Pennington ellerini iki yana açtı. "Balayındaki bir çiftin yanına bir şekilde belirli bir neden belirtmeden nasıl yaklaşabilirsiniz? Asıl konudan bahsetmemin olanaksız olduğunu siz de takdir edersiniz. Dolayısıyla en iyi çözümün rastlantıyla karşılaşmış gibi davranmak olduğu sonucuna vardım. Ayrıca kocası hakkında da hiçbir bilgim yoktu. Onun da bu üçkâğıda karışmış olması olasıydı."

"Yani tüm bu davranışlarınız konuya önyargısız, tarafsız yanaşma çabanızdan kaynaklanıyordu, öyle mi?"

"Aynen söylediğiniz gibi, albay."

Kısa bir sessizlik oldu. Race, Poirot'ya baktı. Küçük adam öne doğru eğildi.

"Mösyö Pennington, korkarım anlattıklarınızın tek bir kelimesine bile inanmıyoruz."

"Kahretsin? Ya neye inanıyorsunuz?"

"Linnet'in birden evlenmesinin sizi finansal anlamda batağa sürüklediğine. Telaşla buraya gelmenizin tek nedeni içine düştüğünüz bu felaketten kurtulmanın bir yolunu aramak, hiç değilse zaman kazanmak. Sonuçta Bayan Doyle'a bazı belgeleri imzalatmaya kalkıştınız ve bunda başarısız oldunuz. Sonra, Nil gezisinde Abu Simbel'de tepeden aşağıya o iri kayayı yuvarladınız ve Bayan Doyle ölümden kılpayı kurtuldu..."

"Siz çıldırmışsınız!"

"Dönüş yolculuğunda da elinize aynı şekilde bir fırsat geçti. Linnet'i öldürdüğünüz takdirde suçun başka birine yükleneceğini anladınız. Bayan Otterbourne'u kadın tam Linnet'in ve Louise'in katilini açıklayacağı sırada öldüren tabancanın yalnızca size ait olduğunu bilmiyoruz, bundan eminiz de. Yani..."

"Lanet olsun!" Pennington birden patladı ve Poirot'nun açıklamaları da yarıda kalmış oldu. "Neyin peşindesiniz? Çıldırdınız mı? Linnet'i niçin öldürmek isteyeyim ki? Öldürmekle elime ne

geçecekti? Sonuçta onun serveti bana kalmayacaktı. Tüm serveti kocasının olacaktı.

Neden onu sıkıştırmıyorsunuz? Bu işten kârlı çıkan o, ben değilim."

Race soğuk bir ses tonuyla, "Simon Doyle cinayetin işlendiği gece vurulup bacağından yaralanana dek bir an bile salondan ayrılmadı. Bunun birçok tanığı var. Vurulduktan sonra tek bir adım bile atamayacağı bir doktor ve bir hemşire tarafından özellikle belirtildi. Her ikisi de bağımsız ve inanılır tanıklar. Simon Doyle karısını öldürmüş olamaz. Louise Bourget'yi bıçaklaması olanaksızdı. Aynı şekilde Bayan Otterbourne'u öldürmesi de. Bunu siz de bizim kadar biliyorsunuz." Race'in sesi buz gibiydi.

"Evet, onun öldürmediğini biliyorum." Pennington biraz sakinleşmişti. "Yine de benimle uğraşmanızın nedenini anlamış değilim. Linnet'in ölümünün bana bir yararı yoktu ki."

"Aziz dostum, bu bakış açısına göre değişebilir." Poirot'nun sesi kedi mırıltısından farksızdı. "Madam Doyle iyi bir işkadınıydı, kendi işi konusunda bilgiliydi ve bir tersliği hemen fark edebilecek yetenekteydi. İngiltere'ye dönünce, bütün işlerini kendisi yönetmeye başlayacak, hesaplarda bir aksaklık varsa bunu hemen fark edecek ve kuşkulanmaya başlayacaktı. Şimdi o öldü. Sizin de söylediğiniz gibi bütün serveti kocasına kaldı. Yani durum değişti. Simon'un karısının işleri hakkında onun çok zengin olması dışında hiçbir fikri yok. Ayrıca o basit, karşısındakine hemen inanıveren bir insan. Karmaşık raporları onun önüne koyup gerçekleri muhasebe oyunlarıyla gizlemek, işlemlerdeki ve devirdeki gecikmeleri yasal mevzuat ya da ekonomik durumdaki çalkantılarla açıklamak sizin için hiç zor olmasa gerek. Bence karşınızda kimin olduğu, kocanın mı karısının mı olduğu, sizin açınızdan çok önemli bir fark yaratıyor."

Pennington omzunu silkti.

"Saçma, fantastik düşünceler bunlar!"

"Bunu zaman gösterecek."

"Ne dediniz?"

"Zaman gösterecek, dedim. Üç cinayet vakasıyla karşı karşıyayız, üç ölüm. Üç cinayetle. Yasalar Madam Doyle'un servetinin didik didik incelenmesini gerektirecektir."

Poirot, Pennington'ın omuzlarının düştüğünü gördü ve kazandığını anladı. Jim Fanthorp şüphelerinde haklıydı.

"Siz bir kumar oynadınız ve kaybettiniz, Bay Pennington. Daha fazla blöfe gerek yok."

"Anlamıyorsunuz." Pennington mırıldandı. "Hiç anlayamıyorsunuz. Her şey yoluna girecek. Bütün bunlara Wall Street'teki kargaşa yol açtı. Ama durum düzelmeye başladı. Şansım yardım ederse haziranın ortasına kadar her şey yoluna girecek."

Titreyen elleriyle sigarasını yakmaya çalıştı ama başaramadı.

Poirot düşünceli düşünceli mırıldandı. "Herhalde o kayayı görünce birden kendinizi kaybettiniz. Kimsenin sizi görmediğini sandınız."

"O bir kazaydı. Yemin ederim, bir kazaydı." Pennington öne doğru eğildi. Yüz kasları seğiriyordu. Gözleri dehşet doluydu. "Ayağım takıldı ve kayanın üstüne düştüm. Yemin ederim bu bir kazaydı..."

İki adam hiçbir şey söylemediler.

Pennington birden kendini topladı. Yine insan enkazıydı ama savaşçı ruhu geri dönmüştü. Kapıya doğru gitti.

"Bunu benim üzerime yıkamazsınız beyler. Bu bir kazaydı. Ayrıca onu vuran da ben değilim. Duyuyor musunuz? Bunu benim üzerime yıkmayı başaramayacaksınız, asla başaramayacaksınız."

27. BÖLÜM

Kapı Pennington'ın arkasından kapanırken, Race derin bir soluk aldı.

"Umduğumuzdan daha fazla bilgi sahibi olduk. Dolandırıcılık itirafı. Cinayet girişimi itirafı. Bundan daha fazlası olanaksız. Bir insan öyle ya da böyle cinayet girişimini itiraf edebilir ama onun cinayeti itiraf etmesini beklemek çok fazla olur."

"Bu bazen yapılabilir." Poirot'nun bakışları dalgındı. Gözleri kedi gözüne benziyordu.

Race ona merakla baktı. "Bir planınız mı var?"

Poirot başını salladı. Sonra da parmaklarıyla saymaya başladı.

"Assuan'daki bahçe. Bay Allerton'un ifadesi. İki şişe tırnak cilası. Benim şarap şişem. Kadife şal. Lekeli mendil. Cinayet yerinde bırakılan tabanca. Louise'in ölümü. Madam Otterbourne'un vurulması. Her şey apaçık ortada. Pennington yapmadı, Race, o katil değil."

Albay şaşırdı.

"Nasıl?"

"Katil Pennington değil, o yapmadı. Evet, onun Linnet'i öldürmeyi istemek için nedeni vardı. Bunu yapma *isteği* de vardı. Hatta bunu yapmaya da *kalkıştı. Mais c'est tout.*(*) Ama hepsi bu. Bu cina-

(*) Ama o kadar

yette Pennington'da olmayan bazı şeylerin olması gerekiyordu. Bu cinayet cüret, ataklık, yüreklilik, çabuk ve kusursuz harekete geçebilme becerisi, cesaret, tehlikeyi umursamamak, saat gibi işleyen kıvrak bir beyin gerektiriyordu. Pennington'da bunlar yok. O kendini güvende hissetmedikçe böyle bir cinayet işleyemezdi. Bu cinayet güvenli değildi! Bu bıçak sırtında bir cinayetti. Her şey pamuk ipliğine bağlıydı. Katilin yürekli biri olması gerekiyordu. Pennington yürekli değil. Yalnızca açıkgöz."

Race ona büyük bir saygıyla baktı.

"Her şeyi gayet iyi çözümlemişsiniz."

"Öyle olduğunu düşünüyorum, evet. Bir iki şey var, örneğin Linnet'in okuduğu o telgraf. O konuyu açığa kavuşturmak isterdim."

"Tanrım, bunu Simon Doyle'a sormayı unuttuk. O tam bunu bize anlattığı sırada zavallı Bayan Otterbourne geldi. Simon'a tekrar sorarız."

"Sonra. Daha önce konuşmak istediğim biri var."

"Kim?"

"Öncelikle Tim Allerton'la konuşmak istiyorum."

Race kaşlarını çattı.

"Allerton'la mı? İyi öyleyse, onu çağıralım."

Zile bastı ve gelen kamarota genç Allerton'u çağırmasını söyledi.

Tim Allerton az sonra merak içinde içeri girdi.

"Kamarot beni görmek istediğinizi söyledi."

"Evet, Mösyö Allerton. Lütfen oturun."

Tim oturdu. Yüz ifadesi dikkatli, ama sıkıntılıydı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Ses tonu kibar ama hevesliydi.

Poirot, "Bir anlamda evet," dedi. "Sizden asıl isteğim beni dinlemeniz."

Tim'in kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Kesinlikle. Ben dünyanın en iyi dinleyicisiyim."

Poirot, "*Eh bien.* Şimdi biraz işimizi yapalım. Size ve annenize Assuan'da rastladığımda Mösyö Allerton, sizlerle birlikte yolculuk edecek olmaktan fazlasıyla mutlu olmuştum. Özellikle de anneniz rastladığım en hoş kadınlardan biri..."

Tim'in yorgun yüzünün kasları hafifçe seyirdi, bir ifade belirip kayboldu.

"Evet, o benzersiz biridir. Bir tanedir."

"İlgimi çeken ikinci bir konu da sizin belirli bir hanımefendiden sıklıkla bahsetmeniz oldu."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Matmazel Joanna Southwood'dan. Bakın, bu ismi daha önce de duyduğumu anımsıyordum."

Poirot kısa bir ara verdikten sonra konuşmasını sürdürdü.

"Üç yıldan beri bazı mücevher hırsızlıkları Scotland Yard'ı belirgin şekilde endişelendiriyordu. Bunlar 'Sosyete hırsızlıkları' diye tanımlanabilir. Yöntem hemen hep aynıydı: İmitasyon bir mücevherin sahtesiyle değiştirilmesi. Dostum Başmüfettiş Japp sonunda bu hırsızlıkların birlikte çalışan çok zeki iki kişinin işi olduğu sonucuna vardı. Ayrıca hırsızların bu konuda içeriden bu denli iyi bilgi alabiliyor olmaları onların sosyetede iyi bir yeri olan kimseler olduklarını gösteriyordu. Japp'ın kuşkuları sonuçta Lady Joanna Southwood'un üzerinde yoğunlaştı.

"Mücevherleri çalınan hanımların yani kurbanların hepsi onun ya dostu ya da tanıdığıydılar. Lady Joanna hemen her defasında bir şekilde çalınan mücevheri ya eline alıp bakmış ya da bunu ödünç almıştı. Bunun dışında gelirine uymayan bir yaşantısı vardı. Ancak bir yandan da asıl soygunun daha doğrusu gerçek mücevherin çalınarak yerine kopyasının konulması işleminin *onun* tarafından *yapılmadığı*

da kesindi. Hatta bazı soygunlarda mücevherin değiştirilmiş olması gerektiği tarihlerde kendisi yurtdışındaydı.

"Böylece Başmüfettiş Japp'in kafasında yavaş yavaş bir resim tam olarak belirmeye başladı. Matmazel Joanna Southwood'un bir ara Modern Mücevherciler Derneği'yle bir bağlantısı olmuş, orada bulunmuştu. Başmüfettiş Japp kızın çalınacak mücevherleri belirleyip onların resmini çizdiğini, sonra da bunların taklitlerini usta ama dürüst olmayan bir mücevherciye yaptırdığından kuşkulandı. Operasyonun üçüncü aşaması yani mücevherin değiştirilmesi ise başka biri tarafından yapılıyordu; mücevherlerle hiçbir şekilde ilişkisi olmamış, değerli taşların gerçekleriyle ya da imitasyonlarıyla hiçbir bağlantısı olmayan biri tarafından. Japp bu ortağın kim olduğunu bilmiyordu.

"Siz ve annenizle yaptığım konuşmalar sırasında bazı şeyler ilgimi çekti. Örneğin siz Majorca'dayken bir yüzük kaybolmuştu, yine siz bir ev partisindeyken gerçek mücevherin sahtesiyle değiştirilmesi işlemi gerçekleşmişti, ayrıca Joanna Southwood ile çok yakın bir ilişki içindeydiniz. Ayrıca annenizin benimle dost olması hoşunuza gitmiyor, buna şiddetle karşı çıkıyordunuz. Tabii bu kişisel bir hoşlanmamadan da kaynaklanabilir, ama öyle olduğunu sanmıyorum. Aslında hoşnutsuzluklarınızı cana yakın, neşeli tavırlarla gizlemeye çalışıyorsunuz.

"Neyse, konumuza gelelim, Linnet Doyle'un ölümünden sonra genç kadının incilerinin kaybolduğu anlaşıldı. Şunu bilmelisiniz ki aklıma ilk siz geldiniz. Sizin yapmış olabileceğinizi düşündüm. Ama bu düşünce beni tatmin etmedi. Çünkü eğer siz kuşkulandığım gibi Joanna Southwood ile birlikte çalışıyor olsaydınız (ki Joanna Southwood Bayan Doyle'un da yakın arkadaşıydı) uygulanan yöntem mücevherin değiştirilmesi olmalıydı, çalınması değil. Sonra in-

ciler hiç beklenmedik bir şekilde ortaya çıktı. Bunların gerçek değil imitasyon olduklarını keşfettim ve...

"O zaman gerçek hırsızın kim olduğunu anladım. Çalınan ve geri verilen inciler taklitti, siz bu sahte incileri çok daha önceden asıl gerdanlığın yerine bırakmıştınız."

Poirot hemen önündeki genç adama dikkatle baktı. Tim bembeyaz kesilmişti. Pennigton kadar iyi bir savaşçı değildi, direnci zayıftı. Alaycı havasını sürdürmek amacıyla son bir gayretle, "Sahi mi?" dedi. "Eğer bu doğruysa, gerçek incileri ne yaptım?"

"Onu da biliyorum."

Genç adamın yüzü değişti, dağıldı.

Poirot ağır ağır konuşmayı sürdürdü.

"Onların olabileceği yalnızca tek bir yer var. Bunu çok düşündüm ve mantığım bana vardığım sonucun doğru olduğunu gösterdi, Mösyö Allerton. İnciler kamaranızda duvarda asılı olan gösterişli tespihin içinde gizli. Tespihin boncukları fazlasıyla süslü ve oymalı. O boncukların teker teker açıldığını sanıyorum, tabii hiç kimsenin aklına onları bu şekilde incelemek gelmez. Tespihin her boncuğunun içinde yapıştırıcıyla tutturulmuş bir inci var. Bu tespihi özel olarak yaptırdınız herhalde. Polis memurları yaptıkları incelemelerde kendilerine çok ters gelmediği sürece dini sembollere saygı gösterirler. Bunu düşünmüş olmalısınız. Matmazel Joanna Southwood'un size imitasyon inciyi nasıl gönderdiğini öğrenmek için çok uğraştım. Siz de Linnet Doyle'un balayını Mısır'da geçireceğini öğrendiğiniz için Majorca'dan kalkıp Mısır'a geldiniz. Bence inciler size orta kısmı boşaltılmış bir kitabın içinde geldi, bu benim varsayımım. Haklı olduğumu sanıyorum çünkü kitap kargoları postada hemen hemen hiçbir zaman açılıp incelenmezler."

Uzun süren bir sessizlik oldu.

Neden sonra Tim yavaşça, "Siz kazandınız," dedi. "Bu güzel bir oyundu. Ama sona erdi. Artık acı ilacı içmekten, cezama razı olmaktan başka yapabileceğim bir şey de yok."

Poirot ağır ağır başını salladı.

"Sizi o gece gördüklerini biliyor muydunuz?"

"Gördüklerini mi?" Tim irkildi.

"Evet, Linnet Doyle'un öldürüldüğü gece biri sizi saat birde onun kamarasından çıktığınızı gördü."

Tim, "Bakın," dedi. "Bunu düşünüyor olamazsınız... Onu öldüren ben değilim! Yemin ederim, ben değilim! Zaten çok feci durumdayım, endişe içinde kıvranıyorum. Bunca akşam dururken tutup o geceyi seçmem... Tanrım, bu korkunç!"

Poirot, "Herhalde çok huzursuz dakikalar geçirdiniz," dedi. "Şimdi, gerçek ortaya çıktığına göre artık bize yardım edebilirsiniz. İncileri çaldığınız sırada Madam Doyle sağ mıydı, ölmüş müydü?"

Tim boğuk bir sesle, "Bilmiyorum," dedi. "Tanrı şahidim, bilmiyorum, Mösyö Poirot. Onun incileri geceleri karyolasının yanındaki komodinin üstüne koyduğunu öğrenmiştim. Yavaşça içeri süzülüp incileri aldım. Sahte incileri bırakarak dışarı çıktım. Doğal olarak Linnet Doyle'un uyuduğunu varsaydım..."

"Peki, nefes sesini de duymadınız mı? Buna kulak kesilmiş olmalısınız."

Tim ciddi ciddi düşündü.

"Çok sessizdi, gerçekten çok sessizdi. Hayır, nefes sesini duyduğumu anımsamıyorum."

"Peki, biraz önce ateş edilmiş olduğunu varsayarsak, ortamda hafif bir duman kokusu var mıydı?"

"Sanmıyorum. Öyle bir şey anımsamıyorum."

Poirot iç çekti. "Yine bir ilerleme sağlayamadık."

Tim merakla sordu. "Beni kim görmüş?"

"Rosalie Otterbourne. Geminin öbür tarafından dönüp gelmiş ve sizin Linnet Doyle'un kamarasından çıkıp kendinizinkine girdiğinizi görmüş."

"Demek bunu size o söyledi?"

Poirot yavaşça, "Hayır," dedi. "Söylemedi."

"Öyleyse nereden biliyorsunuz?"

"Ben Hercule Poirot'yum. Bana bir şeyin söylenmesine gerek yoktur. Matmazel Otterbourne'un üzerine gittiğimde bile bana yalan söyledi. "Kimseyi görmedim..." dedi.

"Ama neden?"

Poirot tarafsız bir sesle, "Belki de gördüğü adamın katil olduğunu sanıyordu," diye yanıt verdi. "Aslında görünen de buydu."

"O zaman bunu size açıklaması için daha güçlü bir nedeni vardı."

Poirot omzunu silkti.

"Öyle düşünmediği anlaşılıyor."

Tim tuhaf bir sesle, "O çok farklı bir kız," dedi. "Annesi yüzünden bir hayli kötü günler geçirdiği anlaşılıyor."

"Evet, yaşam onun için hiç kolay olmamış."

Tim, "Zavallı çocuk," diye mırıldandı. Sonra Race'a döndü.

"Evet, efendim, şimdi... nerde kalmıştık? Linnet'in kamarasından incileri aldığımı kabul ediyorum, onları tam olarak söylediğiniz yerde bulacaksınız. Suçluyum. Joanna Soutwood'a gelince, hiçbir ithamı kabul etmiyorum. Onun aleyhine elinizde hiçbir kanıt yok. Sahte gerdanlığı nasıl ele geçirdiğim ise tamamen benim konum."

Poirot mırıldandı.

"Çok doğru bir tutum!"

Tim birden ani bir neşeyle, "Her zaman centilmen!" dedi. "Anlemin size o denli kanının kaynamasının benim için ne kadar sinir bozucu olduğunu tahmin ediyorsunuzdur. Ben çok riskli bir eylem

girişmeden önce başarılı bir dedektifle kadeh tokuşturmaktan zevk alacak kadar kaşarlanmış bir suçlu değilim. Bazıları bundan zevk alabilirler. Ama ben değil! Doğrusunu söylemek gerekirse bu beni çok korkuttu."

"Yine de sizi bu girişimden alıkoymadı?"

Tim omuzlarını silkti.

"Korkup geri çekilecek noktada değildim. Değiştokuş bazen yapılmalıdır ve bu gemide bunun için önüme ele geçmez bir fırsat çıkmıştı, yalnızca iki kamara ötemde Linnet kendi sorunlarıyla öylesine meşguldü ki değişimi büyük olasılıkla fark bile etmeyecekti."

"Acaba gerçekten öyle miydi..."

Tim sert bakışlarla Poirot'yu süzdü.

"Ne demek istiyorsunuz?"

Poirot zile bastı.

"Matmazel Otterbourne'u çağırmak istiyorum. Bir dakikalığına buraya gelmesini isteyeceğim?"

Tim kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Bir kamarot geldi, emri aldı ve yerine getirmeye gitti.

Rosalie birkaç dakika sonra geldi. Gözleri ağlamaktan iyice kızarmıştı. Tim'i görünce gözleri kocaman açıldı ama o kuşkulu ve adeta meydan okuyan tavırları değişmişti. Oturdu, yumuşak başlı bir hali vardı. Sakin bakışlarla Poirot ve Race'ı süzdü.

Race çekinerek, "Sizi rahatsız ettiğimiz için çok üzgünüz, Bayan Otterbourne," dedi. Poirot'ya kızgındı.

"Sorun değil," dedi kız alçak bir sesle.

Poirot, "Aydınlatılması gereken çok ufak bir iki nokta vardı da," dedi. "Size o sabah biri on geçe güvertede birini görüp görmediğimi sorduğumda bize kimseyi görmediğinizi söylediniz. Neyse ki sizin yardımınız olmadan da gerçeği bulabildim. Mösyö Allerton dün gece Linnet Doyle'un kamarasına girdiğini kabul etti."

Rosalie genç adama bir göz attı. Tim yüzünde sert, karanlık bir ifadeyle başını salladı.

"Zaman doğru, değil mi Mösyö Allerton?"

Allerton, "Kesinlikle doğru," dedi.

Rosalie ona bakıyordu. Dudakları titremeye başladı, sonra aralandı...

"Tim... sen... sen onu..."

Genç adam hemen, "Hayır, onu ben öldürmedim," dedi. "Ben hırsızım ama katil değilim. Nasıl olsa her şey ortaya çıkacak bunu şimdiden bilmen daha iyi. Ben incilerin peşindeydim."

Poirot araya girerek açıkladı.

"Mösyö Allerton dün gece Bayan Linnet'in kamarasına girdiğini ve inci gerdanlığı alarak yerine sahtesini koyduğunu söylüyor."

"Bunu gerçekten yaptın mı?" Rosalie çocuksu, kederli, üzgün ve sorgulayan gözlerle genç adama baktı.

Tim, "Evet," dedi.

Bir sessizlik oldu. Race sıkıntılı sıkıntılı kımıldandı.

Poirot tuhaf bir sesle, "Evet, dediğim gibi Mösyö Allerton'un öyküsü bu ve bu öykü kısmen sizin ifadenizle de doğrulanmış oluyor. Demek istediğim kendisinin dün akşam Bayan Doyle'un kamarasına girdiği tanık ifadeleriyle de saptanmış durumda, ancak bunu niçin yapmış olduğunun tanığı ya da kanıtı yok."

Tim gözlerini Poirot'ya dikti. "Bunu biliyorsunuz zaten."

"Neyi biliyorum?"

"Şey... incileri aldığımı."

"Mais qui. Mais oui. İncileri aldığınızı biliyorum ama ne zaman aldığınızı bilmiyorum. Dün geceden önce de olabilir... Daha biraz önce Linnet Doyle'un bu değişikliği fark etmeyecek durumda olduğunu siz kendiniz söylediniz. Bundan o kadar da emin değilim. Diyelim ki *fark etti*... ve yine diyelim ki bunu kimin yaptığını da bi-

liyordu. Dün gece sizi her şeyi açıklamakla tehdit etti ve siz de bunu yapacağını biliyordunuz. Sonra salonda Jacqueline de Bellefort ve Simon Doyle arasındaki tartışmaya kulak misafiri oldunuz ve salon boşalınca içeri girip tabancayı aldınız. Bir saat kadar sonra da gemi tamamen sessizliğe bürününce de gizlice Linnet Doyle'un kamarasına girip açıklama yapmasını sonsuza dek engellediniz..."

"Tanrım!" Genç adamın kül rengi yüzünden iki ıstırap dolu şaşkın göz Poirot'ya dikildi.

Poirot buna aldırmadan sözlerine devam etti.

"Ama biri daha sizi gördü, Louise denilen o hizmetçi kız. Hemen ertesi gün de size gelip şantaj yaptı. Ona istediği parayı ödeyecektiniz ya da bildiği her şeyi anlatacaktı. Şantaja teslim olmanın sonun başlangıcı olacağının bilincindeydiniz. Kabul etmiş gibi davrandınız, onunla öğlen yemeğinden önce kamarasında buluşup parayı vermek konusunda anlaştınız. Sonra da kadın paraları sayarken onu bıçakladınız.

"Ama şans yine sizden yana değildi. Biri hizmetçinin kamarasına girdiğinizi görmüştü..." Poirot hafifçe Rosalie'ye döndü. "Annenizdi bu. Neyse, bir kez daha eyleme geçmeniz gerekiyordu. Tehlikeliydi, çılgınlıktı ama yapmak zorundaydınız, bu tek şansınızdı. Pennington'ın tabancasından bahsettiğini duymuştunuz. Gizlice onun kamarasına girdiniz, tabancayı aldınız, Doktor Bessner'ın kamarasının önünde içerde konuşulanları dinlediniz ve Bayan Otterbourne'u adınızı açıklama fırsatı bulamadan vurdunuz."

"Ha... hayır!" diye haykırdı Rosalie o anda. "Bunu o yapmadı. Yapmadı!"

"Bunu yaptıktan sonra da yapabileceğiniz tek şeyi yaptınız, geminin kıç tarafından hızla döndünüz. Sizinle çarpıştığımda tekrar dönmüştünüz, *ters yönden* geliyormuş gibi davrandınız. Tabancayı

eldivenle kullanmıştınız, eldivenler cebinizdeydi ve sizden eldiven istediğimde..."

Tim, "Tanrı şahidim, bu söylediklerinizi doğru değil, tek bir kelimesi bile." Ancak titrek, özgüvensiz sesi hiç de inandırıcı değildi.

O anda Rosalie'nin söyledikleri herkes için sürprizdi.

"Tabii ki doğru değil Tim. Mösyö Poirot da bunu biliyor. Böyle söylemesinin kendine göre bir nedeni var."

Poirot ona baktı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Poirot teslim olmuş gibi iki elini kaldırdı.

"Matmazel çok zekisiniz... Siz de kabul ediyorsunuz değil mi, çok iyi ve tutarlı bir iddianame olabilirdi."

"Kahretsin!" Tim çok büyük bir öfkeyle konuşmaya başladıysa da Poirot onu engelledi.

"Rahatlıkla böyle bir iddianameyle yargıç önüne çıkarılabileceğiniz göstermek istedim size, Bay Allerton. Sizin bunu anlamanızı istedim. Kanıtlar aleyhinize kullanılabilirdi. Şimdi size hoşunuza gidecek bir şey söyleyeceğim, Mösyö Allerton. Henüz odanızdaki tespihi inceleme olanağı bulamadım. Belki de tespihin boncuklarını açtığım zaman içlerinde hiçbir şey bulamayacağım. Matmazel Otterbourne ise dün gece hiçbir şey görmediğinde ısrar ediyor. Bu durumda aleyhinizde bir suçlama söz konusu değil. Sahte incileri bir kleptoman çalmıştı ve geri getirdi. Gelen inciler şu kapının yanındaki masada duran karton kutuda. Belki onu matmazelle birlikte incelemek istersiniz."

Tim ayağa kalktı. Konuşacak durumda değildi. Sonra kekeleyerek, "Teşekkür ederim..." dedi. "Bana bir şans daha vermek gereğini duymayacaksınız..." Sesi hâlâ titrese de bu kez inandırıcıydı.

Kızın çıkması için kapıyı açtı. Kız dışarı çıktı. Tim de karton kutuyu alarak onu izledi.

Yan yana küpeşteye doğru ilerlediler. Tim kutudan sahte incileri çıkararak Nil'e attı.

"İşte!" dedi. "Artık yoklar. Poirot'ya kutuyu geri verdiğim zaman içinde hakiki inciler olacak. Ne kadar aptalmışım!"

Rosalie kısık bir sesle, "Böyle bir şeyi niye yaptın?" diye sordu.

"Yani bu işe nasıl başladığımı mı öğrenmek istiyorsun? Bilmem ki... İç sıkıntısı... tembellik... heyecan tutkusu. Hayatını kazanmak için bir işte azimle çalışmaktan çok daha basit ve çekici bir yöntem olması. Bu sana aşağılık, çıkarcı bir tutum gibi görünebilir, ama çekici bir yanı olduğu da inkâr edilemez yani yaşanan heyecan ve riski kastediyorum."

"Sanırım seni anlıyorum."

"Sen böyle bir şeyi asla yapmazdın, öyle değil mi?"

Rosalie bir iki dakika kadar düşündü, sonra hüzünlü yüzüyle Tim'e baktı.

"Hayır, yapmazdım."

Tim, "Ah, yavrum..." diye mırıldandı. "O kadar güzelsin ki... ve de bir o kadar da iyi... Şahanesin... Beni dün gece gördüğünü neden söylemedin?"

"Senden kuşkulanacaklarını düşündüm."

"Peki ya sen... sen benden kuşkulandın mı?"

"Hayır, senin hiç kimseyi öldürebileceğini sanmıyorum."

"Haklısın, ben cinayet işleyebilecek güçte ve katılıkta bir insan değilim. Ben yalnızca aşağılık bir hırsızım."

Rosalie çekinerek elini onun koluna koydu.

"Böyle söyleme."

Tim onun elini tuttu.

"Rosalie benimle... şey... ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Yoksa beni daima aşağılayacak ve bunu başıma mı kakacaksın?"

Rosalie hafifçe gülümsedi.

"Senin de benim başıma kakabileceğin şeyler var..."

"Rosalie sevgilim..."

Rosalie bir adım geri çekildi.

"O... yani Joanna?"

Tim birden bağırdı.

"Joanna mı? Sen de annem gibisin. Joanna umurumda bile değil. Yüzü ata benziyor ve gözleri pörtlek. O tanıdığım en itici dişi."

Genç kız biraz düşündükten sonra, "Annenin bu olayı bilmesi gerekmez," dedi.

Tim düşünceli bir tavırla, "Bundan emin değilim..." dedi. "Bence doğrusu ona her şeyi anlatmam. Dayanma gücü yüksek, anlayışlı bir kadındır. Gerçi bir anne olarak onu düş kırıklığına uğratacağım ama Joanna ile ilişkimin iş ilişkisinden ibaret olduğunu öğrenmek onu öylesine rahatlatacak ki beni bağışlamakta zorlanmayacaktır."

Bayan Allerton'un kamarasına gittiler. Tim kararlılıkla kapıyı tıklattı. Kapı açıldı, Bayan Allerton göründü.

Tim, "Rosalie'yle ben..." diye başladı. Sonra da durakladı.

Bayan Allerton, "Ah, sevgili yavrularım," diye bağırarak Rosalie'ye sarıldı. "Sevgili, sevgili kızım. Hep umut ettim ama Tim çok sıkıcı bir şekilde davranıyor sanki senden hoşlanmıyormuş gibi rol yapıyordu. Tabii beni kandıramıyordu, *gerçeği* görüyordum..."

Rosalie titrek bir sesle, "Bana daima çok iyi davrandınız..." dedi. "Hep... hep diledim ki..." Sözlerini tamamlayamadı, mutluluktan Bayan Allerton'un göğsüne yaslanıp ağlamaya başladı.

28. BÖLÜM

Kapı Tim ve Rosalie'nin arkasından kapanırken Poirot özür dilercesine Race'a baktı. Albay oldukça canı sıkılmış görünüyordu.

"Umarım bu ufak ayarlamama bir itirazınız yoktur? Kurallara aykırı, bunun farkındayım. Ama insanların mutluluğu da benim için çok önemli, mutluluğa saygım büyük."

"Benden çok farklısınız."

"Bu *jeune fille*.(*) Ona karşı sempati duyuyorum ve kız da ona âşık. Kusursuz bir uyum. Kız adamın ihtiyaç duyduğu desteği verebilecek güçte; adamın annesi kızı seviyor, her şey uygun."

"Aslına bakılırsa bu Tanrı'nın isteği ve Poirot'nun desteğiyle ayarlanan bir evlilik. Benden beklenense ağır bir suçu yok saymak, davadan vazgeçmek."

"Fakat dostum, sana söyledim bazı tahminlerimin olduğunu."

Race birden güldü.

"Bakın *mon ami*. Bence sorun yok. Tanrı'ya şükür, ben polis değilim. O genç budalanın bundan sonra dürüst davranacağını sanıyorum. Kız zaten dürüst ve aklı başında. Benim asıl anlamadığım ve yakındığım sizin *bana* karşı davranışınız. Ben sabırlı bir adamım ama sabrın da bir sınırı var. Bu gemideki üç cinayeti kimin işlediğini biliyor musunuz yoksa *bilmiyor musunuz?"*

(*) Kız çocuk

"Biliyorum."

"Peki, ama o zaman bin dereden su getirmenin anlamı ne?"

"Ayrıntıların üzerinde durarak eğlendiğimi mi düşünüyorsunuz? Ve sizi kızdırmaya çalıştığımı? Eğer öyleyse kesinlikle yanılıyorsunuz. Bir defasında mesleğim gereği arkeolojik bir kazıya katılmıştım, orada bir şey öğrendim. Bir kazı sırasında topraktan bir şey çıkarıldığı takdirde o nesneyle ilgili bulguların adım adım dikkatle ortaya çıkarılması gerekir. Önce nesneyi saran toprağı temizlersiniz, sonra çakıyla orasına burasına yapışmış katmanları çıkarırsınız, incelemeleri yaparsınız ve sonunda tarihi eser hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde fotoğrafı çekilmeye hazır bir halde ortaya çıkar. Benim de yapmaya çalıştığım bu işte; konu dışı unsurları mümkün olduğunca temizleyerek gerçeği ortaya çıkarmak–tartışmasız, çıplak gerçeği!"

Race, "İyi o zaman!" dedi. "Şu çıplak gerçeği artık ortaya çıkaralım. Katil Pennington değil. Genç Allerton da değil. Bence Fleetwood da değil. Peki, ama kim?"

"Sevgili dostum ben de tam size bunu açıklayacaktım."

Kapıya hızla vuruldu. Race içinden küfretti. Gelen Doktor Bessner'la Cornelia'ydı. Kız çok üzgündü.

"Ah, Albay Race," diye bağırdı. "Bayan Bowers bana kuzin Marie'nin hastalığını açıkladı. Bu benim için çok büyük bir şok oldu. Korkunç bir şey. Artık sorumluluğu tek başına daha fazla taşıyamayacağını ve aileden biri olarak benim bunu bilmem gerektiğini söyledi. Önce inanmadım ama Doktor Bessner bana çok yardımcı oldu."

Doktor alçakgönüllükle itiraz etti.

"Hayır, hayır."

"Doktor Bessner çok iyi bir insan. Bana durumu tüm çıplaklığıyla açıkladı ve kleptomanların hırsızlık konusunda kendilerini

engelleyemediklerini açıkladı. Onun kliniğinde de kleptomanlar varmış. Bu rahatsızlığın gerisinde de çoğunlukla yerleşik bir sinir bozukluğu bulunuyormuş."

Cornelia doktorun anlattıklarını saygıyla aktardı.

"Bu rahatsızlığın kaynağı bilinçaltının çok derinlerine yerleşmiş bir olay olabiliyormuş, hatta çocuklukta yaşanmış küçük bir şey. Bu yüzden de doktor hastalarını geçmişlerine götürüp bu küçük şeyin ne olduğunu ortaya çıkararak iyileştiriyormuş."

Cornelia sözlerine ara verdi, derin bir soluk aldı ve yeniden konuşmaya başladı.

"Bu durumun ortaya çıkma olasılığı beni çok endişelendiriyor. Bu çok ama çok kötü olur, özellikle de New York'ta. Bütün magazin gazeteleri bundan bahsederler. O zaman ne yaparız hiç bilemiyorum. Utancımızdan bir daha kimsenin yüzüne bakamayız. Kuzin Marie, annem, ben... Bir daha hiçbirimiz başımız dik dolaşamayız."

Race içini çekti.

"Merak etmeyin. Biz sır küpüyüz. Olayları hasıraltı etmeye alıştık."

"Pardon, sizi anlayamadım Albay Race."

"Demek istediğim cinayet dışında her şeyi örtbas edebildiğimizdi."

"Ah!" Cornelia ellerini birbirine kenetledi. "Çok rahatladım. O kadar endişeliydim ki."

Doktor Bessner onun omzuna vurdu.

"Siz çok yumuşak kalplisiniz." Sonra diğerlerine dönerek ekledi. "O çok duygusal ve iyi bir kız."

"Hayır, hayır, asıl iyi olan sizlersiniz."

Poirot mırıldanarak, "Bay Ferguson'u daha sonra gördünüz mü?" diye sordu.

Cornelia kızardı.

"Hayır, ama kuzin Marie onunla konuştu."

Doktor Bessner araya girdi.

"Genç adam sözde soyluymuş. İtiraf etmeliyim ki hiç asile benzemiyor. Giysileri korkunç. İnsanda asla iyi eğitim almış, soylu bir insan izlenimi bırakmıyor."

"Peki ya siz ne düşünüyorsunuz, matmazel?"

Cornelia, "Bence çılgının biri," dedi.

Poirot doktora döndü. "Hastanız nasıl?"

"Ah, durumu belirgin şekilde iyiye gidiyor. Biraz önce Bayan de Bellefort'a da durumu açıkladım ve onu rahatlattım. İnanır mısınız, onu büyük bir umutsuzluk içinde buldum. Hem de niçin, hastamızın bugün öğleden sonra biraz ateşi çıktığı için! Bundan doğal ne olabilir? Şu anda ateşinin çok fazla yükselmemiş olması bile mucize. Onun bünyesi de bazı köylü hastalarımız gibi sağlam, muhteşem bir vücut yapısı ve dayanıklılığı var. Bahsettiğim köylüler çok derin yaralarını, hastalıklarını fark bile etmeden ayakta geçirirler. Aynı şey Bay Doyle için de söz konusu. Nabzı düzgün, ateşi yalnızca normalin biraz üstünde. Küçük bayanın endişelerini biraz olsun gidermeyi başardığımı sanıyorum. Ne tuhaf bir durum değil mi? Önce adamı vuruyorsunuz, öldürmek istiyorsunuz, sonra onun sağlığı yerine gelmeyecek diye büyük endişelere kapılıyorsunuz."

Cornelia, "O adama âşıktı, bunu anlamalısınız," dedi.

"Ah, ama bu hiç akılcı değil. Eğer bir adamı *seviyorsanız* onu vurup öldürmeye kalkışmazsınız. Bu hiç akıl alır bir davranış değil."

Cornelia, "Ben aşkın bir silahın ateş almasıyla biteceğine inanmıyorum," dedi.

Tabii ki inanmazsınız. Siz kadınsınız."

Race bu karşılıklı iltifatlara son vermek amacıyla araya girerek, "Simon Doyle iyi durumdaysa onunla bu öğleden sonra yarım kalan konuşmamızı tamamlamak istiyoruz," dedi. "Bana bir telgraftan söz ediyordu."

Doktor Bessner gülmeye başladı.

"Ha, ha, ha. Çok komik bir şey o! Telgraf sebzelerle ilgiliymiş; patatesler, enginarlar, pırasalar! Ah... pardon?"

Race haykırarak koltuğundan kalktı.

"Tanrım! Demek o! Richetti?"

Diğerlerinin yüzlerinden hiçbir şey anlamadıkları belliydi. Race onların şaşkın yüzlerine baktı ve açıkladı.

"Yeni şifre," dedi. "Güney Afrika devriminde geliştirildi. "Patates makinesi tüfek anlamına geliyor. Enginar, patlayıcı maddeler. Diğer sebzelerin de karşılığı var. Richetti arkeologsa, ben neyim bilmem. Çok tehlikeli bir gizli provokatör o. Çok insan öldürdü! Yine öldürdü, bundan eminim. Bayan Doyle ona gelen telgrafı yanlışlıkla açtı. Eğer o telgrafta yazanları bana daha önce söylemiş olsaydı, onun hakkından gelmiş olurdum. Belki Bayan Doyle da şimdi hayatta olurdu."

Poirot'ya döndü. "Haklıyım değil mi? Adamımız Richetti?"

Poirot, "*Sizin* peşinde olduğunuz kişi olduğu kesin," dedi. "Onda bir terslik olduğunu hep düşündüm. Rolünde fazlasıyla başarılıydı. Yalnızca arkeologdu. İnsanlıktan uzaktı."

Bir an durdu ve sonra ekledi. "Linnet Doyle'u Richetti öldürmedi. Bir süreden beri cinayetin 'ilk yarısı' diye tanımlayabileceğim bir şeyi biliyordum. Artık 'ikinci yarısını' da öğrendim. Resim tamamlandı. Ancak ne olduğunu tam olarak bilmeme rağmen ne yazık ki elimde hiçbir kanıt yok. Bir olayı kafanda çözmüş olmak tatmin edici ama bir o kadar da yetersiz. Çünkü artık tek umudun katile suçunu itiraf ettirmek olduğunu biliyorum."

Doktor Bessner kuşkuyla omuz silkti. "Ah, bunun için bir mucize gerek."

"Sanmıyorum, bu koşullarda değil."

Cornelia bağırdı. "Katil kim? Bunu bize söylemeyecek misiniz?"

Poirot onları teker teker süzdü. Race alaycı bir havada gülümsüyordu. Bessner hâlâ kuşkuluydu. Ağzı hafifçe aralanmış olan Cornelia ise ona merakla bakıyordu.

Poirot, "*Mais oui*," dedi. "İtiraf etmeliyim ki ben dinleyicim olmasından hoşlanırım. Ben kendini beğenmiş bir insanım. Şu anda da kendimle iftihar ediyorum. Herkese 'Görüyor musunuz, Hercule Poirot ne kadar akıllı?' dedirtmek istiyorum."

Race koltuğunda hafifçe kımıldandı.

"O zaman biz de Hercule Poirot *ne kadar* akıllı onu anlayalım?"

Poirot başını hüzünle ağır ağır iki yana salladı.

"Başlangıçta aptallık ettim, inanılmayacak derecede aptal davrandım. Bana ayak bağı olan, bana hata yaptırtan silah oldu, Jacqueline de Bellefort'un tabancası. Tabanca niçin olay yerinde bırakılmamıştı? Katilin Jacqueline de Bellefort'u suçlamak amacıyla hareket ettiği apaçık ortadaydı. Peki, ama tabancayı neden almıştı? Bunun fantastik nedenlerle olabileceğini düşünecek kadar aptal davrandım. Gerçek neden ise çok basitti. Katil tabancayı yanına almıştı çünkü alması *gerekiyordu*, başka şansı yoktu."

29. BÖLÜM

Poirot, Race'a doğru eğildi. "Siz ve ben, dostum, araştırmaya bir önyargıyla başladık. Cinayetin kasıtsız, yani önceden planlanmadan, anlık bir dürtüyle işlendiğini düşünüyorduk. Biri Linnet Doyle'u ortadan kaldırmayı istiyordu ve cinayetin Jacqueline de Bellefort'un üzerine kalacağını anlayınca bu fırsattan yararlandı. İlk düşüncemiz buydu. Öyleyse bu kimse Jacqueline'le Simon Doyle arasındaki sahneye tanık olmuş ve diğerleri salondan çıktıktan sonra da tabancayı gizlice almıştı.

"Dostlarım, bu önyargımızda yanıldıysak –ki gerçek buydu– olayın görünüşü tamamen değişiyordu. Önyargımız *yanlıştı*! Bu anlık bir dürtüyle işlenmiş bir cinayet değildi. Tam aksine büyük bir dikkatle planlanmış, dakikası dakikasına zamanlanmıştı. Tüm detaylar üzerinde en ince ayrıntısına kadar dikkatle önceden çalışılmıştı, hatta söz konusu akşam Hercule Poirot'nun şarabına uyku ilacı konulmasına kadar her ayrıntının üzerinde durulmuştu.

"Tabii ya! O geceki olayın içinde olma olasılığımı ortadan kaldırmak için beni uyutmuşlardı. Bu yalnızca bir fikir olarak aklıma geldi. Masa arkadaşlarımdan biri viski, diğeri ise maden suyu içiyordu. Bense şarap. Şişeler sabahtan akşama kadar masada duruyordu. Bu durumda benim şişeme zararsız bir uyku ilacı atmaktan kolay ne olabilirdi? Bütün bunlar aklıma geldi ama ben bu fikri bir ke-

nara ittim. Sonuçta sıcak bir gündü, çok yorgundum, bu durumda her zamankinin aksine uykumun erken gelmesi ve derin uyumam olağandışı bir durum sayılamazdı.

"Çünkü hâlâ o önyargının etkisindeydim. Uyutulmuş olmam cinayetin önceden tasarlandığını gösterirdi, yani yemek servisinin başladığı yedi otuzdan önce cinayete karar verilmiş olduğunu. Bu da bana (tamamen önyargılı olmamın sonucu olarak) saçma görünüyordu.

"Önyargım ilk darbeyi tabanca Nil'den çıkarıldığı zaman aldı. Varsayımlarımız doğruysa o tabancanın hiçbir şekilde nehre atılmaması gerekirdi... Bunu başka kanıtlar izledi..."

Poirot, Doktor Bessner'a döndü.

"Siz, Linnet Doyle'un cesedini incelediniz. Yarada yanık izleri olduğunu anımsayacaksınız, bu da tabancanın ateş edilmeden önce Linnet'in başına dayanmış olduğunu gösteriyordu."

Bessner başını salladı.

"Evet. Bu doğru."

"Ancak tabanca bulunduğunda kadife bir şala sarılmıştı. Bunun kıvrımlarının arkasından ateş edildiğine ilişkin belirgin izler vardı, bu da kadifenin sesi boğacağının düşünülmüş olduğu izlenimi yaratıyordu. Oysa şalın içinden ateş edilmiş olsa kurbanın cildinde yanık izleri olmaması gerekirdi. Peki, şal Simon Doyle vurulurken kullanılmış olabilir miydi? Yine hayır, çünkü o anın iki gördü tanığı vardı ve biz onlara dayanarak bunun olmadığını kesin olarak biliyorduk. Şaldaki delik tabancanın üçüncü bir kez daha ateşlenmiş olması gerektiğini gösteriyordu, ancak bizim bu konuda hiçbir bilgimiz yoktu. Üstelik elimizdeki tabancayla yalnızca iki kez ateş edilmişti, üçüncü bir kez ateş edilmiş olması olanaksızdı.

"İşte böyle tuhaf, açıklanamayan bir durumla karşı karşıyaydık. Bir diğer ilgi çekici nokta Linnet Doyle'un kamarasında iki şişe

tırnak cilası bulmamdı. Evet, hanımlar sık sık tırnaklarının rengini değiştirirler ama Linnet son güne kadar hep tırnaklarına 'Cardinal' adı verilen koyu kırmızı rengi sürmüştü. Diğer şişenin üstündeyse "Pembe" yazıyordu, normalde soluk pembe bir renk olması gerekiyordu ama şişenin dibinde kalan birkaç damla pembe değil, parlak kırmızıydı. Meraklandığım için şişeyi açarak kokladım. Şişedeki sıvı alışıldığı şekilde oje ya da aseton değil sirke kokuyordu! Yani şişedeki o bir iki damla kırmızı mürekkepti. Madam Doyle'un yanında kırmızı mürekkep dolu bir şişe olmaması için hiçbir neden yoktu. Hem zaten olsa bile kırmızı mürekkebin yine kırmızı mürekkep şişesinde olması gerekmez miydi? Ben bunu tabancanın üzerine sarılmış olan hafifçe lekeli mendile bağladım. Kırmızı mürekkep yıkandığı zaman kolayca çıkar ama geride daima pembe bir leke bırakır.

"Aslında bu ufak ipuçlarının yardımıyla gerçeği anlamam gerekirdi, belki görür gibi oldum da ama sonra bütün kuşkularımı ortadan kaldıran bir olay oldu. Louise Bourget öldürüldü. Kadının katile şantaj yaptığında hiç kuşku yoktu. Elinde bir bin frangın parçası bulunmuştu, ayrıca ben Louise'in o sabah söylediği bazı kuşkulu sözleri de anımsıyordum.

"Beni dikkatle dinleyin. Çünkü meselenin can alıcı noktasına geldik. Ben Louise'e bir gece önce önemli bir şey görüp görmediğini sorduğum zaman kadın çok tuhaf bir yanıt verdi. Aynen şöyle dedi: 'Eğer o gece uyumamış olsaydım ve merdivenlerden yukarı çıksaydım, belki de katili, madamın canına kasteden o canavarı kamaraya girerken ya da çıkarken görürdüm.' Şimdi bir düşünelim, Louise bu sözleriyle tam olarak ne demek istiyor olabilirdi?"

Bessner hemen burun kıvırarak yanıt verdi.

"Kadın size merdivenden yukarı çıktığını söylüyordu..."

"Hayır, hayır, asıl önemli noktayı göremiyorsunuz. Kadının bunu *bize* söylemesi için ne gibi bir neden vardı?"

"Bunu ima etmek istiyordu."

"İyi de neden bize bunu *ima* etmek istiyordu? Diyelim ki kadın katilin kim olduğunu biliyordu. Bu durumda yapabileceği iki şey vardı. Ya bize gerçeği hemen açıklayacaktı ya da dilini tutacak ve sonraki bir zamanda bunun karşılığında katilden para isteyecekti. Ama o ikisini de yapmadı. 'Ben kimseyi görmedim, çünkü uyuyordum,' demedi. 'Evet, birini gördüm, şöyleydi, böyleydi...' de demedi. Peki, Louise niçin o anlamlı, üstü kapalı sözleri söyledi? *Parbleu.* Bunun yalnızca bir tek açıklaması olabilirdi! Kadın katili uyarıyordu, ona gözdağı veriyordu. İyi de bunun için de katilin o sırada yanımızda olması gerekirdi. O sırada ben ve Albay Race'den başka yanımızda bir de Doktor Bessner'la Simon Doyle vardı."

Doktor ayağa fırlayarak kükredi.

"Ah! Ne demek istiyorsunuz? Beni mi suçluyorsunuz? Yine mi? Bu çok saçma, iğrenç bir suçlama bu, sizi menederim."

Poirot sert bir tonda, "Sakin olun," dedi. "Ben size o sırada ne düşündüğümü anlatıyorum. Olayı kişiselleştirmeyin."

Cornelia da doktoru yatıştırmaya çalıştı.

"Mösyö Poirot katilin siz olduğunuzu düşünmüyor."

Poirot hızla sözlerini sürdürdü.

"Louise'in uyarabileceği iki kişi vardı: Doktor Bessner ve Simon Doyle. Doktorun Madam Doyle'u öldürmek için ne gibi bir nedeni olabilirdi? Bildiğim kadarıyla hiçbir nedeni yoktu. Peki ya Simon Doyle'un? Onun nedeni vardı ama onun da katil olması olanaksızdı. Simon'un o gece kavgaya kadar salondan çıkmadığına ilişkin yeminli ifade verebilecek çok sayıda tanığı vardı. Kavga sonrasındaysa yaralanmıştı ve fiziksel anlamda karısını öldürmesi olanaksızdı. Bu bunun için de tanıklarım var mıydı? Elbette. Öncelikle Matmazel Robson, Jim Fanthorp ve Jacqueline'in kendisi bu olaya tanıktılar. Diğer yandan Doktor Bessner'la Bayan Bowers da onun

yürüyemeyecek durumda olduğunun, yaralandığının tanığıydılar. Kuşku götürmeyecek bir durumdu bu.

"Öyleyse katilin Doktor Bessner olması *gerekiyordu.* Bu varsayımı destekleyen bir kanıt da vardı. Oda hizmetçisi bir neşterle öldürülmüştü. Diğer yandan bu noktaya da dikkatimizi çeken de Doktor Bessner'ın kendisiydi.

"Daha sonra dostlarım, tartışma götürmeyecek, ikinci bir gerçeği fark ettim. Louise Bourget o imalı sözleri Doktor Bessner'a söylememişti. Çünkü kadın doktora bir şey söylemek istese onu bir kenara çeker ve söylerdi. Louise'in kolayca ulaşamayacağı biri, *tek bir kişi* vardı. Simon Doyle! Çünkü Simon Doyle yaralıydı, sürekli doktor kontrolündeydi, doktorun kamarasında kalıyordu. İşte bu yüzden kadın tehlikeyi göze alarak o üstü kapalı sözleri bizim önümüzde söyledi. Eline başka bir fırsat geçmeyebilirdi. Sonra Louise'in kapıdan çıkmadan önce Simon Doyle'a dönerek, 'Mösyö, sizden rica ediyorum. Durumu anlıyorsunuz değil mi?' dediğini anımsadım. Simon'un yanıtı ise şu oldu: 'Kızım, saçmalama, aptallık etme. Hiç kimse senin bir şey gördüğünü ya da duyduğunu düşünmüyor. Korkma ben seni gözetirim. Kimsenin seni suçladığı yok.' Böylece Louise, Simon'dan istediği garantiyi almış oluyordu."

Bessner yine burun kıvırdı.

"Saçma sapan iddialar bunlar! Bacağı kırık, askıda bir adamın gemide dolaşarak şunu bunu bıçaklayabileceğini mi sanıyorsunuz? Simon Doyle'un kamaradan ayrılması *olanaksızdı*!'

Poirot nazikçe, "Biliyorum," dedi. "Bu doğru. Düşündüğüm olanaksızdı. Olanaksızdı ama doğruydu da. Louise Bourget'nin sözlerinin mantıklı bir tek anlamı olabilirdi."

"Sonuç olarak başa dönerek cinayeti bir de bu yeni bilgilerin ışığında inceledim. Acaba Simon Doyle kavgadan önce salondan çıkmış ve diğerleri de bunu unutmuş ya da fark etmemiş olabilirler miy-

di? Hayır, bu olası değildi. Doktor Bessner ve Matmazel Bowers'ın teknik tanıklıkları ihmal edilebilir miydi? Bir kez daha bunun olanaksız olduğu sonucuna vardım. Ancak sonra ikisi arasında bir boşluk olduğunu fark ettim. Simon Doyle olayın ardından salonda beş dakika gibi bir süre yalnız kalmıştı ve Doktor Bessner ile Bayan Bowers'ın tanıklıkları bu süreyi kapsamıyordu. Bu süre için yalnızca görgü tanıklarının ifadeleri vardı ve bu tanıklıklar aslında kusursuz görünseler de olmayabilirlerdi de. *Görülen* neydi, her tür varsayımı kuşku dışı bırakacak şekilde görülen neydi?

"Matmazel Robson, Matmazel de Bellefort'un ateş ettiğini, Simon Doyle'un bir koltuğa yığıldığını, bacağına bir mendil bastırdığını ve bu mendilin yavaş yavaş kırmızıya boyandığını görmüştü. Peki ya Mösyö Fanthorp ise ne görmüş ne duymuştu? Bir silah sesi duymuş, Simon Doyle'u, bacağına kırmızıya boyanmış bir mendili bastırırken görmüştü. Peki ya sonra ne olmuştu? Simon Doyle Jacqueline'i oradan götürmeleri için iyice ısrar etmiş, onu yalnız bırakmalarını da söylemişti. Fanthorp'tan daha sonra da doktoru çağırmasını istemişti.

"Böylece Matmazel Robson ve Mösyö Fanthorp, Matmazel de Bellefort'u alıp götürmüşlerdi ve izleyen beş dakika süreyle de geminin iskele tarafında kamarasında matmazelle uğraşmışlardı. Simon Doyle içinse iki dakika yeterliydi. Kanapenin altına kayan tabancayı aldı. Ayakkabılarını çıkararak sessizce sancak tarafındaki güverteyi geçti. Karısının kamarasına girerek, usulca uyuyan genç kadının yanına sokuldu. Onu başından vurdu. İçinde kırmızı mürekkep bulunan şişeyi lavabonun rafına bıraktı. (Onun üzerinde bulunmamalıydı.) Sonra yeniden koşarak salona döndü. Burada daha önce alarak bir koltuğun yanına sakladığı Bayan Van Schuyler'in kadife şalını çıkardı. Tabancayı buna sararak bacağına ateş etti. Bu kez gerçek

bir ıstırapla çöktüğü koltuk pencerenin yanındaydı. Pencereyi açtı. Gerçeğin kanıtı mendili ve tabancayı sardığı şalı Nil'e attı."

Race bağırdı. "Olanaksız!"

"Hayır, dostum, hiç de *olanaksız* değil. Tim Allerton'un ifadesini anımsayın. O patlamaya benzeyen bir ses ve hemen ardından da bir su şıkırtısı duymuştu. Aslında bir şey daha duymuştu. Yavaşça koşan bir adamın ayak seslerini; kamarasının önünden geçen ayak seslerini. Yani ayakkabılarını çıkararak koşan Simon'un ayak seslerini."

Race, "Bence bu yine de olanaksız," dedi. "Hiç kimse bu kadar şeyi bu kadar kısa bir sürede yapamaz. Özellikle de Simon gibi kafası ağır çalışan bir adam asla."

"Ama fiziksel hareketleri çok seri ve çevik."

"Orası öyle de Simon böyle bir planı tasarlayabilecek kafaya sahip değil."

"Zaten o bu planı kendi başına yapmadı ki, dostum. İşte hepimizin de yanıldığı nokta buydu. Görünüşte bu anlık bir dürtüyle işlenmiş bir cinayete benziyordu. Aslında öyle *değildi.* Daha önce de dediğim gibi üzerinde iyice düşünülmüş, en ufak ayrıntısına kadar planlanmış bir cinayetti. Simon Doyle'un cebinde kırmızı mürekkep dolu bir şişe olması *rastlantı* olamazdı. Cebinde markasız bir mendil bulunması da *rastlantı* değildi. Jacqueline de Bellefort'un tabancayı bir tekmede kanepenin altına atması da *rastlantı* olamazdı. Tabancanın gözden kaybolması ve bir süre sonra anımsanmaması gerekiyordu."

"Jacqueline mi?"

"Kesinlikle. Cinayetin ikincisi yarısı. *Simon'un* katil olmadığının tanığını kim sağlamıştı? Tabancayı ateşleyen Jacqueline. Peki ya *Jacqueline'in* tanığını kim sağlamıştı? Bütün gece bir hemşirenin onun başında beklemesi için ısrar eden Simon. İkisi bir araya geldi

mi gereken tüm nitelikler toparlanmış oluyor. Soğukkanlı, iyi plan yapabilen bir beyin. Jacqueline'in beyni! Ve planı eyleme dönüştürebilecek, hızlı, çevik ve atak bir eylem adamı Simon Doyle.

"Bu olaya doğru bakış açısıyla baktığınızda tüm sorularınız yanıtlanmış oluyor. Simon Doyle'la Jacqueline birbirlerine delicesine âşık iki sevgiliydiler. Onların birbirlerine hâlâ âşık olduğunu kabul ederseniz, o zaman her şey kendiliğinden aydınlanıyor. Simon zengin karısını ortadan kaldırdı, böylece çok büyük bir servetin de sahibi olmuş oldu. Böylece zamanı gelince yeniden eski aşkıyla evlenecekti. Bu çok zekice bir plandı. Jacqueline'in Madam Doyle'un peşini bırakmaması, ona çektirdikleri... Simon'un sözde buna öfkelenmesi... Yine de planda boşluklar vardı. Genç adam zaman zaman ihtiyatı elden bırakıyordu. Örneğin bana bir ara erkeklerinin sahibi olduklarını iddia eden kadınlardan söz etti. Hem de acı acı. O sırada karısını kastediyormuş gibi konuşsa da aslında Jacqueline'i kastettiğini anlamalıydım. Sonra herkesin içinde karısına davranışı. Simon Doyle gibi sıradan, kendini kolayca ifade edemeyen bir İngiliz toplum önünde sevgisini açıklamaktan utanır. Aslında Simon iyi bir aktör değildi. Bu yüzden de karısına âşık koca rolünü oynarken abartıyordu. Sonra Jacqueline'le yaptığım konuşma. Kız birinin konuşmamıza kulak misafiri olduğunu iddia etti ama ben kimseyi *görmedim*. Sonradan bu beni yanıltmak için kullanıldı. Bir gece kamaramda yatarken dışarda Simon'la Linnet'in konuştuklarını sandım. Simon, 'Artık bununla yaşamaya alışmak zorundayız,' diyordu. Evet, konuşan Doyle'du ama karşısındaki Jacqueline'di.

"Son dram da fevkalade bir şekilde planlanmış ve zamanlanmıştı. İşe karışıp her şeyi altüst etmemem için şarabıma uyku ilacı katıldı. Her şey ustaca planlanmış ve gerçekleştirilmişti: Tanık olarak Matmazel Robson'ın seçilmesi... olayın sahnelenişi... Matmazel de Bellefort'un olaydan sonra abartılı pişmanlığı ve isteri krizi... Si-

lah sesinin duyulması olasılığına karşın oldukça fazla gürültü yaptı. *En vérite*,(*) bu gerçekten çok parlak bir fikirdi. Jacqueline, Simon'u vurduğunu söylüyordu. Matmazel Robson ve Fanthorp da. Simon'un bacağı muayene edildiğinde gerçekten *vurulmuştu*. Bu tartışılamayacak, itiraz edilemeyecek bir durumdu. Simon'la Jacqueline'den kimse kuşkulanmayacaktı. İkisi için de sağlam tanıklar vardı. Evet, Simon bu uğurda biraz tehlikeye atılmış ve canı da yanmıştı ama sonuçta aldığı yaranın yataktan kalkmasını engelleyecek nitelikte olması gerekiyordu.

"Sonra plan altüst oldu. Louise Bourget o gece uyuyamamıştı. Merdivenden yukarı çıktı, Simon'un koşarak karısının kamarasına girdiğini ve sonra yeniden uzaklaştığını gördü. Ertesi gün ne olduğunu hemen anladı. Dilini tutmak için açgözlülükle para istedi ve böylece idam fermanını da imzalamış oldu."

Cornelia itiraz etti.

"Ama *onu* Bay Doyle öldürmüş olamaz."

"Hayır, cinayeti diğer ortak işledi. Simon ilk fırsatta Jacqueline'i görmek istedi. Hatta benden onları yalnız bırakmamı da söyledi. Kıza yeni tehlikeyi haber verdi. Hemen harekete geçilmesi gerekiyordu. Simon, Bessner'ın neşterlerini nereye koyduğunu biliyordu. Cinayetten sonra neşter silinerek yerine konuldu. Yemeğe iyice gecikmiş olan Jacqueline de soluk soluğa öğle yemeğine koştu.

"Ama sorunlar devam ediyordu. Bu kez de Salome Otterbourne Jacqueline'in Louise Bourget'nin kamarasına girdiğini görmüştü. Kadın hemen olayın sıcaklığıyla bunu Simon'a açıklamaya koştu. Katil Jacqueline'di. Simon'un kadına nasıl bağırdığını anımsıyorsunuz, değil mi? Biz bunu adamın sinirlerinin yıpranmış olmasına bağladık. Aslında kapı açıktı ve Simon suç ortağını tehlike konusunda uyarmaya çalışıyordu. Jacqueline bu sözleri duydu ve yıldı-

(*) Gerçekten

rım hızıyla eyleme geçti. Pennington'ın bir tabancadan söz ettiğini anımsıyordu. Bunu alarak usulca kapıya yaklaştı. İçeriyi dinledi ve en tehlikeli anda ateş etti. Bir defasında Jacqueline bana iyi bir nişancı olduğunu söyleyerek övünmüştü. Bu boşuna değildi.

"Üçüncü cinayetten sonra katilin gidebileceği üç yön olduğunu fark ettim. Geminin kıç kısmına gidebilirdi (ki bu durumda katilin Tim Allerton olması gerekirdi), geminin yan tarafından aşağı güverteye atlamış olabilirdi (ki pek olabilecek bir şey değil) ya da kamaralardan birine girebilirdi. Jacqueline'in kamarası Doktor Bessner'ınkinden iki kamara ötede. Yalnızca tabancayı atıp kamarasına dalması, saçını düzelttikten sonra kendini yatağına atması yeterliydi. Bu oldukça riskliydi ama tek akla yatan olasılıktı."

Bir sessizlik oldu.

Sonra Race sordu. "Peki, Jacqueline'in Simon'a ilk ateş ettiği zamanki kurşun nereye gitti?"

"Sanırım bu masaya saplandı. Masada yeni açılmış bir delik olduğu dikkatimi çekti. Bence Doyle'un kurşunu çakısıyla çıkararak camdan dışarı atacak zamanı oldu. Tabii yanında bir şarjör daha vardı. Böylece tabancayla yalnızca iki defa ateş edildiği düşünülecekti."

Cornelia iç çekti. "Her şeyi düşünmüşler, bu... çok korkunç."

Poirot ses çıkarmadı. Bu kesinlikle alçakgönüllülükten kaynaklanan bir sessizlik değildi. Poirot gözleriyle sanki, 'Yanılıyorsunuz,' diyordu. 'Her şeyi düşünmüşler ama Hercule Poirot'yu hesaba katmamışlar.'"

Yüksek sesle, "Ve şimdi de doktor," dedi. "Gidip hastanızla konuşacağız."

30. BÖLÜM

O akşam çok daha geç bir saatte Hercule Poirot bir kamaranın kapısını tıklattı.

İçerden bir ses, "Girin," dedi.

Poirot içeri girdi.

Jacqueline de Bellefort bir koltukta oturuyordu. Karşısındaki koltukta, tam duvarın dibinde ise iriyarı bir kamarot kadın vardı.

Jacqueline dalgın, düşünceli bir tavırla Poirot'yu süzdü. Sonra da kamarot kadını işaret etti.

"Artık gidebilir mi?"

Poirot kadına dönerek başını salladı ve kamarot kadın sessizce dışarı çıktı. Poirot onun koltuğunu çekerek, Jacqueline'in yanına oturdu. Bir süre ikisi de konuşmadılar. Poirot'nun yüzündeki ifade mutsuzdu.

Sonunda ilk konuşan kız oldu.

"Evet," dedi. "Her şey bitti. Siz bize göre çok fazla zekisiniz, Mösyö Poirot."

Poirot iç çekerek ellerini açtı. Sanki dili tutulmuştu.

Jacqueline düşünceli düşünceli mırıldandı.

"Aslında elinizde pek bir kanıt olduğunu sanmıyorum. Tabii ki haklıydınız ama biz de blöfünüzü görerek kurtulabilirdik..."

"Cinayetin başka türlü işlenmiş olması mümkün değildi, matmazel!"

"Mantık açısından bu doğru ve yeterli bir kanıt sayılabilir ama hiçbir jüriyi ikna edemezdiniz. Ah, neyse olan oldu artık. Simon'u gafil avladınız, üzerine gittiniz ve o da çözüldü. Zavallı kuzucuk, bir anda tümüyle kendini kaybederek her şeyi itiraf etti." Başını salladı. "O kötü bir kaybeden."

"Siz matmazel, siz iyi bir kaybedensiniz, öyle mi?"(*)

Jacqueline birden güldü; tuhaf, neşeli, küstah, adeta meydan okuyan bir gülüştü bu.

"Ah evet, ben tam anlamıyla iyi bir kaybedenim."

Sonra da birden, "O kadar umursamayın, Mösyö Poirot," diye ekledi. "Yani benim için... Bu durum sizi üzdü, değil mi?"

"Evet, matmazel!"

"Yine de kaçmama göz yummazdınız, değil mi?"

Poirot yavaşça, "Hayır," dedi.

Jacqueline ona hak verircesine başını salladı.

"Hayır, duygusal davranmanın bir yararı yok. Aynı şeyi yine yaparım... Ben artık güvenilemeyecek bir insanım. Bunu hissediyorum..." Düşüncelerine dalmış bir halde konuşmaya devam etti. "Bu öyle kolay ki... Yani insanları öldürmek. Sonra bunun hiçbir önemi olmadığını düşünmeye başlıyorsunuz... 'Önemli olan yalnızca benim,' diyorsunuz. Bu... tehlikeli bir şey." Bir an için durdu, hafifçe gülümsedi ve ekledi. "Aslında benim için elinizden gelenin en iyisini yaptınız. O gece Assuan'da bana yüreğimi kötülüğe açmamamı söylediniz... O sırada ne düşündüğümü sezmiş miydiniz?"

Poirot başını salladı.

"Hayır," dedi. "Yalnızca söylediğimin doğru olduğunu biliyordum."

(*) Oyunu kaybedince kızmayan kimse.

"Evet, doğruydu. O sırada her şeyden vazgeçebilir, durabilirdim. Neredeyse vazgeçecektim de... Simon'a onunla birlikte hareket etmeyeceğimi söyleyebilirdim... Belki o zaman..."

Konuşmaya ara verdi ve neden sonra sordu. "Olanları en başından anlatmamı ister misiniz?"

"Siz anlatmayı istiyorsanız, matmazel?"

"Evet, sanırım size anlatmak istiyorum. Her şey çok basit aslında. Anlayacağınız Simon'la birbirimizi seviyorduk..."

Bu ciddi, gerçekçi bir açıklamaydı ama kızın yumuşak ses tonunun altında farklı yankılar vardı...

Poirot kısaca, "Ve sevgi sizin için yeterliydi," dedi. "Ama Simon için değildi."

"Evet, bunu böyle yorumlayabilirsiniz. Siz Simon'u tam olarak anlayamamışsınız. Bakın, o her zaman çok parası olmasını istedi. Simon paranın alabileceği her şeyden hoşlanır. Atlar, yatlar, her tür güzel ve pahalı eşya. Bir erkek için tutku olabilecek her şey. Bunları hiç elde edememiş. Simon aslında çok basit, sıradan bir insandır. Bir çocuk gibi ister her şeyi yani tüm kalbiyle, tutkuyla.

"Buna rağmen hiçbir zaman zengin ve çirkin bir kadınla evlenmeye kalkışmamış. Çünkü öyle bir erkek değil aslında. Sonra benimle tanıştı ve yaşamı değişti. Birbirimize âşık olduk. Yalnız ne zaman evlenebileceğimizi bilemiyorduk. Simon'un iyi bir işi vardı ama buna son verdiler, işini kaybetti. Aslında bir bakıma suç Simon'daydı. Yetkisi çerçevesinde para ile bir takım oyunlar çevirmek istemiş ama çok çabuk yakalanmıştı. Simon'un dürüst olmayan bir şekilde davranmak istediğini sanmıyorum. O yalnızca Londra'da herkesin böyle şeyler yaptığını düşünüyordu."

Poirot'nun yüzünde tuhaf bir ifade belirip kayboldu ama bir şey söylemedi.

"Çok zor durumdaydık. O zaman aklıma Linnet ve taşrada yeni aldığı malikâne geldi. Hemen ona koştum. Biliyor musunuz, Mösyö Poirot, onu severdim. Gerçekten severdim. O benim en yakın arkadaşımdı. Aramıza bir şeyin gireceği, aramızın bozulabileceği aklıma bile gelmezdi. Ben yalnızca Linnet'in böylesine zengin olmasının benim açımdan büyük bir şans olduğunu düşünüyordum. Simon'a iş verdiği takdirde her şey değişebilirdi. Linnet bu konuda çok anlayışlı davrandı ve benden nişanlımı hemen kendisiyle tanıştırmamı istedi. Bizi o akşam Chez Ma Tante'da tam da o sırada gördünüz. Aslında paramız yoktu ama bu olayı kutlamak istemiştik." Jacqueline iç çekti.

"Şimdi size anlatacaklarımın hepsi doğru, Mösyö Poirot. Gerçi Linnet öldü ama bu gerçeği değiştirmez. Bundan dolayı şimdi bile pişman değilim. Üzülmüyorum bile. Linnet, Simon'u elimden almak için her yola başvurdu! Bu gerçek! O bir an bile duraksamadı. Ben onun en yakın arkadaşıydım ama bunu da umursamadı. Açıktan açığa Simon'un üstüne düştü...

"Simon ona aldırmadı bile! Size ışıltıdan, parıltıdan söz ettim ama tabii aslında bu doğru değildi. Simon, Linnet'i istemiyordu. Onun güzel ancak çok fazla buyurgan olduğunu düşünüyordu. Simon ukala, buyurgan kadınlardan nefret ediyordu! Bu durum onu fazlasıyla utandırıyordu. Bir yandan da Linnet'in parasının düşüncesi bile hoşuna gidiyordu.

"Tabii ki bunu fark ettim... Sonra Simon'a benden ayrılarak Linnet'le evlenmesinin onun için iyi olacağını söyledim. Ama o beni dinlemek bile istemedi. Bu fikir ona çok ters geliyordu. Linnet evlenmenin paralı da, parasız da cehennemden farksız olacağını düşünüyordu. Onun için insanın parasının olması demek, kendinin parası olması demekti, cüzdanının iplerini elinde tutan bir kadınla birlikte olmak değil. Linnet'le evlenirsem, kraliçenin ona refakat eden ko-

casından başka bir şey olmam, diyordu. 'Ayrıca ben senden başka birini istemiyorum...'

"Bu fikrin aklına ne zaman geldiğini bildiğimi sanıyorum. Bir gün bana, 'Şansım varsa,' dedi. 'Linnet ile evlenirim, bir yıl geçmeden ölür ve tüm serveti de bana kalır,' dedi. Sonra gözlerinde tuhaf, korkulu bir ifade belirdi. Bence bunu ilk kez o zaman düşündü...

"Sonra bundan sık sık bahsetmeye başladı. Şöyle ya da böyle Linnet'in ölmesinin ne kadar iyi olacağından söz ediyordu. Ben bunun korkunç bir fikir olduğunu söyledim. Simon da bir daha bu konuyu açmadı. Sonra bir gün onu arsenikle ilgili bir şeyler okurken yakaladım. Simon'un üzerine gittim, bunu niçin yaptığını bana açıklamasını istedim. Gülerek, 'Çaba harcamayan hiçbir şey elde edemez,' dedi. 'Hayatımda ilk kez çok para kazanmaya bu kadar yakın oldum.'

"Bir süre sonra onun kararını vermiş olduğunu anladım. Ve dehşete kapıldım, gerçekten çok korktum. Çünkü Simon'un bunu asla başaramayacağını biliyordum. O çocuk gibidir. İnce düşünceleri, zekice fikirleri yoktur. Hayal gücü de zayıftır. Büyük olasılıkla Linnet'in yemeğine arsenik karıştıracaktı ve doktorun onun gastritten öldüğünü söylemesini bekleyecekti. Simon daima her şeyin yolunda gideceğine inanır.

"Dolayısıyla bu işe karışmam, Simon'u gözetmem gerekiyordu..."

Poirot, Jacqueline'in doğruyu söylediğini anlamıştı. Onun amacının söylediğinden farklı olmadığından da hiç kuşkusu yoktu. O Linnet Doyle'un servetini istememişti. O yalnızca Simon Doyle'u sevmişti, her şeyin ötesinde sevmişti, tutkuyla, umutsuzca, içtenlikle, hiçbir sınır tanımadan sevmişti. Bu sevgi onda ne akıl bırakmıştı, ne dürüstlük duygusu, ne acıma hissi.

Jacqueline, "Düşündüm, çok düşündüm," dedi. "Sonunda bir plan yaptım. En başından beri planın temelinin iki taraf için de tanık oluşturmak üzerine kurulu olması gerektiğini düşünüyordum. Biliyorsunuz zaten... eğer Simon ya da ben bir şekilde yakalanacak olursak birbirimizin suçsuzluğu konusunda tanıklık edecek ve bu tanıklık bizi her şeyden kurtaracaktı. Simon'dan nefret ediyormuş gibi davranmak benim için zor değildi. Hatta mevcut koşullarda olması gereken de buydu. Linnet öldürüldüğü takdirde benden kuşkulanılacağı kesindi, bu durumda doğrudan suçlanacağım koşulların yaratılması daha iyi olacaktı. Nasıl olsa beni temize çıkaracak tanığım olacaktı. Ayrıntılar üzerinde çok kafa yorup en ince detayına kadar çalıştık. Bir aksilik olduğu takdirde Simon'u değil, beni tutuklamalarını da istiyordum. Simon da benim için endişeleniyordu.

"Beni sevindiren tek nokta *bunu* benim yapmam gerekmemesiydi. Zaten yapamazdım! Soğukkanlılıkla kamaraya girip Linnet'i uyurken öldüremezdim. Aslında onu affetmemiştim. Karşı karşıya geldiğimiz takdirde belki gözünün içine bakarak Linnet'i öldürebilirdim ama öbür türlü... Hayır.

"Her detay üzerinde büyük özenle çalıştık. Simon buna rağmen kanla o J harfini yazmak gibi bir aptallık yaptı. Gülünç, melodramatik! Bu tam onun *düşüneceği* türde bir şeydi. Neyse ki her şey yolunda gitti, planladığımız gibi gelişti."

Poirot başını salladı.

"Evet. Louise Bourget o gece uyuyamadıysa suç sizde değildi... Ya sonra matmazel?"

Kız bakışlarını Poirot'dan kaçırmadı.

"Evet, korkunç değil mi? Bunu yaptığıma hâlâ inanamıyorum! Şimdi, 'Kalbinizi kötülüğe açmayın...' dediğiniz zaman neyi kastettiğinizi anlıyorum. Sonra olanları siz de çok iyi biliyorsunuz. Louise, Simon'a her şey bildiğini ima etti. Simon beni yanına çağırttı. Yalnız

kalır kalmaz da olanları ve ne yapmam gerektiğini anlattı. Dehşete kapılmadım. Çünkü zaten korkuyordum... çok korkuyordum... Cinayetin insanın üzerindeki etkisi bu işte. Simon da ben de kesinlikle güvendeydik, başarmıştık ama o iğrenç Fransız kızın şantajı her şeyi değiştirmişti! Ona bulabildiğimiz bütün parayı götürdüm. Ona boyun eğmiş gibi davrandım. Sonra o parayı sayarken... yaptım bu işi! Bu çok kolay oldu. İşin en korkunç tarafı da bu... İnsan öldürmenin çok kolay olması... İnsanı dehşete düşüren de bu zaten... Bunun bu kadar kolay olması...

"Ama yine de güvende değildik. Bu kez de Bayan Otterbourne beni görmüştü. Zaferle müjdelenmiş gibi birden güvertede belirdi. Sizi ve Albay Race'ı arıyordu. Düşünecek zamanım bile yoktu. Hemen harekete geçtim. Aslında çok heyecan verici bir durumdu bu. Ya yapacak ya teslim olacaktım. Yapmak çok daha iyi göründü bana."

Yeniden sözlerine kısa bir ara verdi. Neden sonra devam etti.

"Daha sonra kamarama geldiğinizi anımsıyorsunuz, değil mi? Neden geldiğinizi bilmediğinizi söylediniz. Çok kötüydüm, dehşet ve ıstırapla kıvranıyordum. Simon'un öleceğini düşünüyordum..."

Poirot, "Bense bunu umut ediyordum..." dedi.

Jacqueline başıyla onayladı.

"Evet, böylesi Simon için daha iyi olurdu."

"Benim düşüncem bu değildi."

Jacqueline, Poirot'nun yüzündeki ciddi ifadeye baktı.

Yavaşça, "Benim için pek fazla üzülmeyin, Mösyö Poirot," diye mırıldandı. "Sonuçta en başından beri yaşam benim için hep zordu. Eğer başarsaydık çok mutlu olacak, hayatın zevkini çıkaracak ve büyük olasılıkla hiç pişmanlık duymayacaktım. Ama olmadı... neyse insan sonuçta başına gelene katlanmayı da bilmeli..."

Sustu, sonra ekledi. "Kadın kamarot herhalde kendimi asmamam ya da romanlarda olduğu gibi mucize eseri elime geçecek bir

prusik asit kapsülünü yutmamam için başımda bekliyor. Hiç korkmayın. Bunu yapacak değilim. Yanında olursam Simon bu duruma daha kolaylıkla katlanır."

Poirot ayağa kalktı, Jacqueline de öyle.

Kız birden gülümseyerek, "Size yıldızımı izlemek zorunda olduğumu söylemiştim. O zaman, 'Bu yanlış bir yıldız olabilir,' demiştiniz. Ben de, 'Çok kötü bir yıldız, gökten aşağı kayıyor,' demiştim."

Poirot güverteye çıkarken kulaklarında genç kızın kahkahası çınlıyordu.

31. BÖLÜM

Shellal'a vardıklarında güneş henüz doğuyordu. İki kıyıda kayalar suya dimdik iniyordu.

Poirot, "*Quel pays sauvage*," diye mırıldandı. "Ne vahşi manzara!"

Race hemen yanında duruyordu.

"Neyse," dedi. "Görevimizi yaptık. Önce Richetti'nin karaya çıkarılmasını ayarladım. Onu yakaladığımız için çok sevinçliyim. Emin ol çok kaypak bir adamdır. Kaç defa avucumuzun içinden kaçıp kurtuldu. Simon Doyle için bir sedye bulmalıyız. Bu kadar çabuk kendini kaybedip dağılması çok ilginç."

Poirot, "Pek öyle değil," dedi. "Onun gibi çocuksu katiller aslında kendilerini çok beğenirler. Ama özgüven balonlarını bir fiske ile patlatabilirsen geride hiçbir şey kalmaz. Küçük çocuklar gibi elleri ayaklarına dolaşır."

Albay Race, "Aslında o asılmayı hak ediyor," dedi. "Soğukkanlı, ahlaksız bir herif o. Kıza acıyorum ama bu konuda da yapılacak bir şey yok."

Poirot başını salladı.

"İnsanlar aşkın her şeyi akladığını söylerler, ama bu doğru değil... Jacqueline'in Simon'u sevdiği kadar erkeğini seven kadınlar her zaman çok tehlikelidirler. Onu ilk gördüğümde de bunu düşündüm. 'Bu küçük kız çok fazla âşık,' dedim kendi kendime."

Cornelia Robson yanlarına geldi.

"Neredeyse varıyoruz. Çok yaklaştık." Bir an durdu sonra ekledi. "Onun yanındaydım."

"Matmazel Jacqueline de Bellefort'un mu?"

"Evet. Kamarot kadınla kamarada kapalı kalmasının onun açısından feci bir şey olduğunu düşündüm. Ama korkarım Kuzin Marie buna çok kızdı."

Bayan Van Schuyler güvertede ağır ağır onlara doğru ilerliyordu. Gözleri ateş saçıyordu.

"Cornelia çok çirkin davrandın! Seni doğruca evine göndereceğim."

Cornelia derin bir soluk aldı.

"Çok üzgünüm, kuzin Marie. Ben eve gitmeyeceğim. Evleneceğim."

Yaşlı kadın homurdandı.

"Demek sonunda aklın başına geldi."

Ferguson köşede göründü. "Cornelia bir şey duydum! Bu da ne demek? Bu doğru olamaz!"

Cornelia, "Kesinlikle doğru," dedi. "Doktor Bessner'la evleneceğim, o dün gece bana evlenme teklif etti."

Ferguson öfkeyle, "Onunla neden evleniyorsun?" diye sordu. "Zengin olduğu için mi?"

Cornelia öfkeyle bağırdı.

"Hayır, asla! Ondan hoşlanıyorum. Çok iyi, nazik, üstelik de çok bilgili. Hastalar, hastaneler beni her zaman ilgilendirmiştir. Onunla birlikte mutlu bir yaşam süreceğim."

Ferguson hayretle, "Yani o iğrenç ihtiyarı bana tercih ettiğini mi söylemek istiyorsun?" diye sordu.

"Evet, öyle. Sen güvenilir bir insan değilsin. Seninle birlikte rahat bir yaşamım olamaz. Ayrıca doktor *yaşlı* değil. Henüz elli bile olmamış."

Ferguson hışımla, "Ama göbeği var," dedi.

Cornelia homurdandı.

"Benim de omuzlarım düşük. Görünüş hiç önemli değil. Bana işinde yardımcı olabileceğimi söyledi. Bana sinir hastalıklarını öğretecek."

Cornelia oradan uzaklaştı.

Ferguson, Poirot'ya döndü. "Sizce ciddi mi?"

"Kesinlikle."

"Yani o şişko ihtiyarı bana yeğliyor mu?"

"Hiç kuşkusuz."

"Bu kız delirmiş," dedi Ferguson öfkeyle.

Poirot'nun gözleri parladı.

"O orijinal düşünceleri olan bir kız," dedi. "Herhalde ilk kez onun gibi birine rastlıyorsunuz."

Gemi iskeleye yanaştı.

Yolcuların önüne bir kordon çekildi. Karaya çıkmadan önce beklemeleri istendi.

İyice somurtmuş olan öfkeli Richetti iki gemicinin arasında karaya çıkarıldı.

Bir süre sonra, gecikmeyle de olsa bir sedye geldi. Simon Doyle'u sedyeyle güverteden geçirerek iskeleye götürdüler.

İyice değişmişti, bambaşka biri olmuştu... Çocuksu kayıtsızlığı kaybolmuş, o neşeli gencin yerini korkudan sinmiş, ürkek biri almıştı.

Onu Jacqueline de Bellefort izledi. Yanında bir kamarot kadın vardı. Genç kızın yüzü soluktu ama bunun dışında normal halinden pek bir farkı yoktu. Sedyeye yaklaştı.

"Merhaba, Simon," dedi.

Genç adam hemen başını kaldırarak ona baktı. Bir an yüzünde o çocuksu ifade belirdi.

"Her şeyi mahvettim," dedi. "Kendimi kaybedip her şeyi kabul ettim. Çok üzgünüm, Jackie. Seni düş kırıklığına uğrattım, yarı yolda bıraktım."

Jacqueline ona bakarak gülümsedi.

"Sorun değil, Simon. Budalaca bir oyun oynadık ve kaybettik. Hepsi bu."

Yana çekildi. Gemiciler sedyeyi kaldırmak için yanlardan tuttular. Jacqueline eğilerek ayakkabısının bağcıklarını düzeltti. Sonra eli çorabının koncuna gitti. Birden doğrulduğunda elinde parlak bir şey vardı.

Bir patlama sesi duyuldu.

Simon Doyle bir an sarsılarak titredi sonra olduğu yerde hareketsiz kaldı.

Jacqueline de Bellefort onaylarcasına başını salladı. Bir an elinde tabancayla durdu. Poirot'ya bakarak gülümsedi.

Race ileri doğru atılırken o küçük, ışıltılı oyuncaktan farksız tabancayı kalbine dayayarak tetiği çekti. Ve ağır ağır yere yığıldı.

Race haykırdı. "Kahretsin, o tabancayı nereden buldu?"

Poirot birinin kolunu tuttuğunu hissetti. Döndü. Bu Bayan Allerton'du.

Kadın yavaşça, "Siz biliyordunuz değil mi?" diye sordu.

Poirot başını salladı.

"Onda bu tabancadan iki tane vardı. Bunu aramanın yapıldığı o gün Rosalie Otterbourne'un çantasında tabanca bulunduğunu öğrendiğim zaman anladım. Jacqueline onlarla aynı masada oturuyordu. Arama yapılacağını anlayınca, tabancayı kimseye fark ettirmeden Rosalie'nin çantasına atıvermişti. Daha sonra Rosalie'nin kamarasına gitti. Dudak boyalarından söz ederek kızın dikkatini başka noktaya çekti ve tabancayı aldı. Jacqueline de kamarası da dün arandığı için aramayı tekrarlamak gereği duyulmadı."

Bayan Allerton, "Siz onun bu yolu seçmesini istediniz," dedi.

"Evet. Ama o yalnız gitmek niyetinde değildi. İşte Simon Doyle da bu yüzden hak ettiğinden daha kolay bir ölümle can verdi."

Bayan Allerton ürperdi. "Aşk bazen çok ürkütücü olabiliyor."

"İşte bu yüzden büyük aşk hikâyeleri genellikle trajediyle son bulurlar."

Bayan Allerton'un gözleri güneşte yan yana duran Tim'le Rosalie'ye takıldı.

Birden, "Tanrı'ya çok şükür, dünyada yine de mutluluk var!" dedi tutkuyla.

"Aynen söylediğiniz gibi, madam, Tanrı'ya şükür!"

Sonunda yolcular da karaya çıktılar.

Onların ardından da Louise Bourget ve Bayan Salome Otterbourne'un cesetleri *Karnak*'tan indirildi.

En son karaya çıkarılan Linnet Doyle'un cesediydi. Aynı anda tüm dünyada telgraflar birbirini izlemeye başladı. Linnet Doyle'un ya da bilinen adıyla Linnet Ridgeway'in, herkesin dilindeki ünlü, zengin ve de güzel kadının öldüğü açıklandı.

Sir George Wode, Londra'daki kulübünde, Sterndale Rockford New York'ta, Joanna Southwood İsviçre'de bu haberi okudular. Malton-under-Wode köyündeki Three Crowns barında bu olay konuşuldu.

Bay Burnaby bilgiç bir tavırla, "Paranın ona da hayrı dokunmamış olmalı," dedi. "Zavallı kız."

Bir süre sonra Linnet'ten söz etmekten vazgeçtiler. At yarışlarını hangi tayın kazanacağını tartışmaya başladılar.

Çünkü Bay Ferguson'un tam o sırada Luksor'da söylediği gibi, önemli olan geçmiş değil gelecekti.

